This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

WIDENER
HN ND96 5

L. HEIBERG

VAUDEVILLER

SCAN 6625.21 (5)

Harvard College
Library

VE RI
TAS

FROM THE FUND IN MEMORY OF
Henry Wadsworth Longfellow
BEQUEATHED BY HIS DAUGHTER
Alice M. Longfellow
MDCCCCXXIX

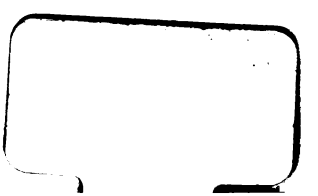

J. L. Heiberg:

Vaudeviller.

Johan Ludvig Heiberg:

Vaudeviller.

Tredie Del.

Kjøbenhavn.

Reitzelske Forlag (George C. Grøn.)

1895.

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY
JUL 6 1965

Fr. Bagges Bogtrykkeri.

Kjøge Hunskors.

Første Gang opført paa det kongelige Theater
den 28de November 1831.

Personerne.

Krigsraad Perlekjær	i Kjøge.
Arthur, hans Søn	
Liſe, hans Pleiedatter	
Niels, hans Gaardskarl	
Frølich, Muurſvend	
Blaſe, Dyrlæge	
Kraft, Kjøbmand	
Commerceraad Grønmeier	fra Kjøbenhavn.
Ferdinand, hans Broderſøn	

Handlingen foregaaer i Kjøge. Den begynder om Middagen og ender om Aftenen.

Skuepladsen forestiller en Gade i Udkanten af Byen. I Baggrunden et Landskab og Udsigt over Kjøge Bugt. I Forgrunden paa venstre Side (for Tilskuerne) Perlekjærs Huus. Det er et Hjørnehuus, bestaaende af tre Etager. Hovedfaçaden, hvorpaa Gadedøren findes, vender ud imod Tilskuerne; den anden, mindre Façade vender ind imod Theatret. Hovedfaçaden er under Reparation; et bevægeligt, i Touge hængende Muurstillads er anbragt udenfor Vinduerne, og en Tagsteen hænger i et Reb fra Gavlen til Barsto. I nogle af Vinduerne paa første Sal sees en Mængde Urtepotter med Blomster. I øverste Etage er det yderste Vinduessag, nærmest ved Hjørnet, (Lises Kammer), aabent, og en eneste Urtepotte med et blomstrende Rosentræ staaer i Vindueskarmen. Paa høire Side i Forgrunden er Indgang til en indhegnet, til Huset hørende Have, hvori en Løvhytte.

Første Scene.

Frølich staaer paa Stilladset, som ved Stykkets Begyndelse er anbragt lidt over første Sals Etage, saa at han kan naae til det aabne Vindue i øverste Etage, Han er beskjæftiget med at kalke Muren mellem første Sal og øverste Etage.

Frølich.

Mel. af Muurmesteren: Driftige Svend! Straalerne smile.

Høit under Tag
Boer jeg i Mag,
Bygger, som en Svale, Reden imod Muur.

Nær ved sin Himmel,
Dog ikke svimmel,
Flagrer Tanken i den frie Natur.
Listig dog seer
Mangengang Svalen
Meget som skeer
I Kamret og Salen,
Mens den synger fra Reden ned:
Tager jer vare!
Fuglen kan erfare,
Som en fiin Spion, hver Hemmelighed.
Dog den gode Svale
Kan synge, men ei tale;
Aldrig i sin Sang den røber hvad den veed.

Anden Scene.

Frølich paa Stilladset. Ferdinand, i Reiseklæder, kommer sagte ind fra Baggrunden, og seer sig forsigtig om.

Samme Melodie.

Ferdinand.

O hvilken Lyst!
Snart ved mit Bryst
Hvile skal min Elskte, tillidsfuld og øm.
Elskede Steder!
Gjensеer jeg eder,
Drømmer Hjertet sødt sin første Drøm.

(Seer Frølich.)

Ha! men hvordan!
Hist under Taget
Staaer jo en Mand
Ved Vinduesfaget!
Her det gjælder Forsigtighed.

Frølich.

Tager jer ivare!
Fuglen kan erfare,
Som en fiin Spion, hver Hemmelighed.

Ferdinand.

Mel. af Don Juan: Men betænk dog, min Veninde.

Her i denne tætte Hytte,
Skjult af Løvet, kan jeg lytte.

Frølich
(paa den første Melodie).

Dog den gode Svale
Kan synge, men ei tale;
Aldrig i sin Sang den røber hvad den veed.

Ferdinand
(paa den anden Melodie).

Her jeg vente vil, til Lise kommer ned.

(Ferdinand skjuler sig i Løvhytten.)

Tredie Scene.

De Forrige. Blaſe kommer fra Baggrunden.

Blaſe.

Mel. af La petite soeur: Me voilà, quel plaisir

Her er jeg! Paa min Tro,
Jeg kan aldrig faae Ro,
Hvordan jeg det ender
Og vender.
Snart i Regn, ſnart i Blæſt
Hver en Vei
Traver jeg,
Og jeg ſveder ſelv ſom en Heſt.
„Blaſe," vidt og bredt bekjendt!
„Blaſe" med ſin Mixtur!
„Blaſe!" brøler hver Patient
„Blaſe!" hvert Creatur.

Frølich

(paa Melodien af Muurmeſteren).

Tager jer ivare!
Fuglen kan erfare,
Som en fiin Spion, hver Hemmelighed.

Ferdinand

(paa Melodien af Don Juan).

Her i denne tætte Hytte,
Skjult af Løvet, kan jeg lytte.

Blaſe
(paa Melodien af La petite soeur).

Her er jeg! Paa min Tro,
Jeg kan aldrig faae Ro,
Hvordan jeg det ender
Og vender.
Snart i Regn, snart i Blæſt
Hver en Vei
Traver jeg,
Og jeg ſveder ſelv ſom en Heſt.

Frølich (ſom før).

Dog den gode Svale
Kan ſynge, men ei tale.

Blaſe (ſom før).

„Blaſe," vidt og bredt bekjendt!
„Blaſe" med ſin Mixtur!
„Blaſe!" brøler hver Patient,
„Blaſe!" hvert Creatur.

Frølich (ſom før).

Aldrig i ſin Sang den røber hvad den veed.

Ferdinand (ſom før).

Her jeg vente vil, til Liſe kommer ned.

Blaſe (ſom før).

Her er jeg! Paa min Tro,
Jeg kan aldrig faae Ro,

Hvordan jeg det ender
Og vender.
Snart i Regn, snart i Blæst
Hver en Vei
Traver jeg,
Og jeg svæder selv som en Hest.

(Frølich kaster noget Muurgrus ned, som falder over Blaze.)

Blaze (til Frølich).

Hvad er det for Noget? Heida! Landsmand! vil I see jer for og ikke kaste jeres Jux ned paa skikkelige Folk.

Frølich.

I skulde hellere selv see jer for. Naar jeg har hængt min Tagsteen ud, saa behøver jeg ikke at varskoe nogen Kameel.

Blaze

(affides, idet han tørrer sine Klæder af).

Det er et Menneske uden al videnskabelig Dannelse; det er ikke værdt at klamres med ham. Og det meest Forbandede er at han kan hisse sig lige op til Lises Vinduer, naar han bare finder det for Godt. Han kan staae og see lige ind til hende og tale med hende, og hvem veed om hun ikke selv kommer ham imøde? — Naa tænkte jeg det ikke nok! Der er hun allerede!

Fjerde Scene.

De Forrige. Liſe kommer til Binduet i ſit Kammer.

Frølich (til Liſe).

See god Dag, Jomfru! Jeg har endnu ikke havt den Lykke at hilſe paa Dem.

Blaſe (affides).

Gud! hvad det er ækelt, naar ſaadan en Muurſvend vil være galant!

Frølich.

Jeg gjør Dem viſt megen Uro og Forſtyrrelſe?

Liſe.

O nei! tvertimod, jeg har ſiddet ved mit Arbeide, og hørt paa den muntre Viſe ſom De ſang.

Blaſe (affides).

Der har vi det! Hun er ſaa coquet ſaa det er en Skam.

Liſe.

Ere alle Muurſvende ligeſaa lyſtige ſom De?

Frølich.

Alleſammen, lille Jomfru! Jeg ſkal ſige Dem: det er et eget Liv ſaadan at hænge udenfor Vinduerne. Naar man er lidt nysgjerrig, ſaa er det et Herreliv, thi man ſeer og hører Alt, hvad der paſſerer i Familierne; det er ikke muligt at have nogen Hemmelighed for os.

Blaſe (afſides).

Det maa jo være yderlig geneert.

Liſe.

Det var Meget. Naar ſaa er, ſaa kan De vel ſige mig, hvorfra dette Roſentræ er kommet ind paa mit Kammer.

Frølich.

Ja det kan jeg let ſige Dem: Der kom en Karreet med otte Heſte kjørende gjennem Luften, og ſaa ſteg der en Hexemeſter ud af den og ſatte Urtepotten her i Vinduet.

Blaſe (afſides).

Gud! hvor det er afgeſchmackt! Jeg tør bande paa at det er ham ſelv og ingen Anden, ſom har gjort Liſe den Foræring.

Liſe.

Nei, alvorlig talt, veed De det ikke?

Frølich.

Jeg veed ikke Meer end hvad jeg har ſagt.

Liſe.

Der ſtaae jo ſaa mange Urtepotter herneden under hos Krigsraadens. Skulde det ikke være en af dem?

Frølich.

Nei, Jomfru! Karreten kom lige tvers over Kjøge

Bugt, og den var saa høit i Luften, at den allerede paa en Miils Afstand kunde see Kjøge Høns.

Blase (affides).

Det er ligefrem. Den Nisseduk har taget Urtepotten ud af Vinduet nedenunder, og sat den op til Lise. Jeg maa gjøre Ende paa Samtalen. (Til Lise.) God Dag, Jomfru Lise!

Lise.

God Dag, Hr. Doctor!

Blase (affides).

Det velsignede Barn, hun kalder mig Doctor! (Til Lise.) Hvorledes gaaer det med Helbreden idag!

Lise.

Jo ellers Tak! idag er jeg meget vel.

Blase.

Det er jo rart! De troer ikke hvor urolig jeg har været for Dem. Jeg har skyndt mig saadan for at komme; thi De maa vide, jeg har havt mange Forretninger idag; i dette Øieblik har jeg været paa Billesborg for at see til en Ko, som var upasselig. Men Tanken har ikke været fra Dem, min elskværdige Patient! I Solheden og gjennem Støvet har jeg travet hertil, saa jeg var færdig at styrte, og kommer nu for at see til Dem. De maa tage Noget ind.

Liſe.

Nei Tak! det behøves ikke.

Blaſe.

Jo, det maa jeg bedre forſtaae. Jeg har bragt Noget med; nu kommer jeg ſtrax op til Dem dermed.

Liſe.

Nu har jeg ikke Tid; jeg ſkal dække Bord.

(Gaaer fra Vinduet.)

Femte Scene.

De Forrige (undtagen Liſe).

Blaſe.

Jo tilforladelig ſkal hun tage det. (Han tager et meget ſtort Medicinglas op af Lommen og helder Noget deraf i en tom Draabeflaſke, ſom han bærer hos ſig, og derpaa ſtikker i Veſtelommen. Det ſtore Glas beholder han i Haanden.) Nu er det paa Tiden at jeg ſeer til begge mine Patienter, baade til den ſtore og til den ſmaa. (Til Frølich.) Heida Landsmand! kan man komme ind af Døren, uden at blive rakket til?

Frølich.

Maa jeg bede at I vil bruge anſtændige Talemaader! Jeg rakker ingen til. Min Kalk er ſaa reen ſom Snee. Det er meer, end I kan ſige om jeres Plaſtere.

(Kaſter atter endeel Gruus ned.)

Blaſe.

Menneſke da! kan I ikke ſvare høfligt, naar man taler til jer?

Frølich.

Jo, naar man taler høfligt til mig; men ſom man raaber i Skoven, faaer man Svar.

Sjette Scene.

De Forrige. Niels kommer ud af Huſet med en Bog i Haanden.

Niels.

Hvad er det for et farligt Spektakel?

Blaſe.

Det er den grove Muurſvend, ſom vil hindre mig fra at komme ind i Huſet.

Niels (til Frølich).

Det maa Han min Sjæl ikke gjøre, for Manden kommer i ſit lovlige Kald, og vi har længtes efter ham, ſaa det er en Gru.

Blaſe.

Naa, hvorledes ſtaaer det ſig da?

Niels.

Aa, hun er meget ſlet?

Blaſe.

Har den ſpanſke Flue ikke virket?

Niels.

Jo det har den viſt, for hun har været ſaa uregjerlig inat.

Blaſe.

Har Nogen vaaget hos hende?

Niels.

Ja den unge Herre og jeg, vi have ſkiftet med hinanden.

Blaſe
(viſende det ſtore Glas).

Her har jeg Noget ſom nok ſkal gjøre Sagen klar. Naar hun faaer det i Livet, ſaa kommer hun ſig nok.

Niels
(betragtende Flaſken).

Nei vil man bare ſee! hvad dog de Doctore kan ſpeculere ud!

Blaſe
(bemærkende den Bog, han holder i Haanden).

Hvad læſer du der? Er det et nyttigt Skrift?

Niels.

Ja, det er en Bog ſom hedder „Kjøge Huuskors.“ Jeg kjøbte den paa Børſen i Kjøbenhavn, dengang jeg tjente derinde hos Commerceraadens. Da tænkte jeg

ikke paa, at jeg selv skulde komme herud til Kjøge, hvor alt det Spøgeri har grasseret.

Blase.

Det er noget dumt Vaas som befordrer Overtroen. Hvorfor læser du ikke hellere min Afhandling om Qvægsygen? — Det er sandt, den er ikke kommen ud endnu, men du kan jo vente saalænge.

Niels.

Ja, men Han kan troe at Dette herfens er lige saa godt. Haarene kan reise sig paa Hovedet, naar man læser deri. Vil Han troe, at Fanden har viist sig her i Kjøge i en Rottes Liguelse?

Blase.

Dum Snak!

Niels.

Og her i Gaarden er saa mange Rotter, at det er fælt.

Blase.

Jeg skal give dig et Pulver til at fordrive dem med.

Niels.

Det skal Han saamænd have Tak for, thi jeg har altid været saa bange for Rotter, især siden den Tid der var en Rotteunge, som krøb ind i Munden paa mig, medens jeg sov.

Blase.

Ja saa?

Niels.

For jeg gaber lovlig høit, naar jeg sover, skal jeg sige, og saa krøb den smaa Djævel ind i Munden paa mig, og saa sank jeg den.

Blase.

Hvad for Noget? sank du den.

Niels.

Jamænd gjorde jeg saa, og den rumsterede saadan om i Bugen paa mig, at det var noget myrderligt.

Blase.

Da skulde du bare have spurgt mig tilraads, saa skulde jeg strax have givet dig Noget ind.

Niels.

Hvad skulde det have været?

Blase.

En dygtig Portion Rottekrudt .... med mindre du hellere vilde tage en Kat ind.

Niels.

Nei, vil man bare see! Jeg er da ret et Fæ, siden jeg ikke selv kunde hitte paa det.

Blase.

Men kom nu og lad os probere Mixturen.

Niels.

Ja det er vist paa den høie Tid.

(De gaae ind i Huset)

Syvende Scene.

Frolich paa Stillabſet. Ferdinand kommer ud af Løvhytten.

Ferdinand (afſides).

Saameget har jeg da erfaret, at der er en Patient inde hos Krigsraadens; thi om jeg forſtod ret, ſaa er Doctoren i ſtørſte Haſt bleven kaldet fra en Kone paa Billesborg, til den herværende Syge, over hvem den unge Herre og Gaardskarlen begge have vaaget inat. Det maa være Krigsraadens Datter ſom er ſyg, thi Liſe er det Gud ſkee Lov ikke, og flere Fruentimmer er der jo ikke i Huſet. Jeg har ikke Noget imod at den forſkruede Frøken Malvina er Patient; det giver Huſets Folk Noget at tænke paa, det afleder Opmærkſomheden fra mine Foretagender, og letter mig Udførelſen af min Liſt. — Ah — der er Liſe! —

Ottende Scene.

De Forrige. Liſe, med en Dækkekurv under Armen, kommer ud af Gabedøren, for at gaae over i Haven.

Liſe

(forſtrækket, idet hun møder Ferdinand).

Ferdinand.

Ferdinand.

Liſe! min egen Liſe! (Vil tage hendes Haand).

Liſe.

Tag dig iagt! Seer du ikke Muurſvenden deroppe?

Ferdinand.

Du har Ret . . . . . Men hvor gaaer du hen? Skal du over i Haven?

Liſe.

Ja for at dække Bord; vi ſkal ſpiſe til Middag i Haven.

Ferdinand.

Saa gaaer jeg med.

Liſe.

Nei, der er ogſaa Folk. Bliv her! (Sætter Dækkekurven ned.) Du kan gjerne tale med mig; Muurſvenden kan ikke høre hvad vi ſige.

Ferdinand.

Nu vel, du har dog vel faaet mit Brev?

Liſe.

Ja jeg har.

Ferdinand.

Nu da, hvad ſiger du dertil?

Liſe.

Ja, hvad ſkal jeg ſige? Det er ſaadan en driſtig Plan.

Ferdinand.

Det er sandt, men kun Den, som vover, kan vinde, og jeg seer ingen anden Udvei. Min Onkel truer med at gjøre mig arveløs, dersom jeg ikke ægter den rige Brygger-Enke, som han har bestemt for mig.

Lise.

Hun kunde jo være din Bedstemoder.

Ferdinand.

Siig hellere: min Oldemoder. Min første Politik var derfor ogsaa at trække Sagen i Langdrag, i det Haab at hun imidlertid skulde døe af Alderdom; men det lader til, at hendes Politik er at leve, og at den er ligesaa udholdende som min. Men hvad som er endnu værre, det er hvad du skriver mig til, at Krigsraad Perlekjær absolut vil overtale dig til at ægte en vis Doctor Blase, som jeg for et Øieblik siden havde den Ære at see, da jeg stod paa Vuur derhenne ved Løvhytten.

Lise.

Nu vel, hvad synes dig om ham?

Ferdinand.

Det er jo en Markskriger, en Caricatur af første Skuffe. Hvorledes kan Krigsraaden, som har ladet dig opdrage med sin Datter, og som burde staae dig i Faders Sted, saaledes ville kaste dig bort? Jeg seer nok, at det er et aftalt Spil mellem ham og min Onkel, det gaaer ud paa at adskille os To for evig.

Liſe.

Og desuden vil Krigsraaden gjerne have mig ud af Huſet.

Ferdinand.

Hvorfor det?

Liſe.

Han troer at jeg er altfor elſkværdig, og at Malvina ingen Mand kan faae, ſaalænge jeg gaaer og ſtikker hende ud.

Ferdinand.

Det kan jeg ikke fortænke ham i, og jeg ſkal ſaamænd gjøre alt Mit til at berolige ham. Ja, min egen Liſe, jeg kommer i dette Øieblik fra Kjøbenhavn for at udføre den Plan, hvorom jeg ſkrev dig til.

Liſe.

Gud! hvad tænker du paa! det gaaer aldrig an! —

Ferdinand.

Jo, min Pige, jeg har Kongebrev i Lommen. Vi lade os vie i en Landsbykirke her i Nærheden. Naar Tingen først er afgjort, ſaa vil nok alle Parter vide at finde ſig deri.

Liſe.

Nei, det er umuligt! Jeg gjør det paa ingen Maade.

Ferdinand.

Hør mig først ud, du veed endnu ikke Alt. Min Onkel vil allerede i næſte Uge ſende mig til Frankfurt,

for at inddrive nogle Penge, og det skal være en meget vidtløftig Sag. Begriber du ikke hvad det vil sige? Den omtalte Pengesag er kun et Paaskud, thi min Onkel er meget for gjerrig og mistroisk; han betroer mig saamænd ikke fire Skilling. Det Hele er et Paafund for at faae mig bort, og min Fraværelse skal benyttes til at smedde dig sammen med Doctoren.

Lise.

Men har du da ikke saamegen Tillid til mig, at du tør reise bort og lade mig selv raade for Tingen?

Ferdinand.

Bedste Lise, jeg veed altfor vel, hvormeget Overtalelser formaae over et ungt Hjerte. Jeg veed ikke, om man maaskee vil anvende Tvang.

Lise.

O det har ingen Nød! Hvorom Alting er, saa maa du ikke mere tale til mig om den Plan, thi den gaaer aldeles ikke an.

Ferdinand.

Lise, dersom du elsker mig, saa lad mig raade, og modsæt dig ikke mit oprigtigste Ønske.

Lise.

Jeg gjør det ikke; det er min faste Beslutning; den er urokkelig.

Ferdinand.

Alvorligt?

Liſe.

Ja det kan du troe.

Ferdinand.

Saa farvel! (Vil gaae.)

Liſe.

Hvor vil du hen?

Ferdinand.

Til Frankfurt, for at kaſſere min Onkels Penge ind, og ſætte min Kjærlighed overſtyr.

Liſe.

Ferdinand, hør! (Han vender tilbage.) Naar ſkulde det da være?

Ferdinand.

Hvilket?

Liſe (undſeelig).

At du vil udføre den Plan hvorom du ſkrev?

Ferdinand.

O fortræffelige Pige! Saaledes bør det være; vi vil ret blive et lykkeligt Ægtepar: Du vil beſtandig gjøre Indvendinger mod min Villie, men beſtandig ende med at føie mig i den.

Liſe.

Nei, derſom du troer Det, ſaa lad os hellere opgive det Hele.

Ferdinand.

Nei, du lille Strik, jeg vil ikke troe Andet, end hvad du vil at jeg skal troe.

Liſe.

Ja det er en anden Sag; Det skulde du have sagt strax.

Ferdinand.

Altsaa for at svare paa dit elskværdige Spørgsmaal: I Nat Klokken tolv. Jeg skal bestille Vogn og Postheste, som skal holde her i Nærheden; Resten finder sig af sig selv.

Liſe.

Men hvorledes kommer jeg ud af Huset. Baade Gadedøren og Bagporten ere jo lukkede om Natten.

Ferdinand.

Det er en let Sag. Har du glemt at Krigsraadens Gaardskarl har tjent i Kjøbenhavn hos min Onkel? Den kjære Niels er et godt Skrog, hos hvem jeg endnu har megen Indflydelse, især naar jeg trykker ham et Par Sølvdalere i Haanden. Hans Dumhed er desuden saa stor, at den næsten er Genie, og med Geniet kan man udrette Alt. Farvel, min elskværdige Liſe! Jeg iler nu kun et Øieblik hen i mit Logis hos Madam Hansen, for at træffe de nødvendige Foranstaltninger. Om lidt kommer jeg tilbage, for at gjøre Krigsraaden en Visit; jeg har udtænkt en lille Liſt, som skal tjene mig i Udførelsen af min Plan; jeg behøver ikke

at ſige dig hvori den beſtaaer, men jeg lover at den ſkal overraſke dig.

Liſe.

Gud! hvad har jeg dog indlabt mig paa?

Ferdinand.

Vær uden Frygt! Det Hele gaaer kun ud paa at ſlaae Hr. Krigsraaden en lille uſkyldig Plade; thi jeg er den lykkeligſte Elſker, paa det nær at jeg har ikke en Skilling i Lommen; og i denne proſaiſke Verden kan man ikke knytte det meeſt himmelſke Baand, uden at maatte betale det i klingende Mønt. Dog det har ingen Fare, det vil nok lykkes mig; du behøver ikke at ſee ſaa betænkelig ud. Glem nu kun ikke vor Aftale. Klokken tolv præcis venter jeg dig her paa dette Sted.

Liſe.

Det er ſlemt, du har ſagt mig, paa hvad Tid du vilde komme; thi naar jeg veed at du ſtaaer her og venter, ſaa er det meget muligt at jeg ikke kan lade være at gaae herud til dig.

Ferdinand.

Og jeg haaber at det er meer end en Mulighed.

Mel. N'oubliez pas l'heure du rendez-vous.

1.

Ferdinand.

Naar Aftenglands og Morgenrøde
Til Brudekys ved matte Stjerneſkjær

Samles i korte, fortrolige Møde,
Da er det Tid, og da mødes vi her.

2.

Liſe.

Naar ſvage Lys i Sommernatten glimte,
Naar Sangerſtaren er taus i Mark og Træer,
Naar fjerne Seil vi paa Bugten kun ſkimte,
Da er det Tid, og da mødes vi her.

3.

Ferdinand.

Glem Tiden ei! — Hvis det ſukker i Lunden,
Banker et Gjenfærd mellem disſe Træer,
Hæves urolig din Barm i Midnatsſtunden,
Da er det Tid, thi da ſpøger jeg her.

(Gaaer.)

Niende Scene.

Frølich. Liſe.

4.

Liſe

(idet hun ſeer efter Ferdinand).

Elſkendes Tanker ved Afſked ſig nærme,
Nærheden blender, den ſkiller kun ad.
Fraſtandens Nat! ved din Maane de ſværme;
Da er det Tid, og da mødes man glad.

Tiende Scene.

De Forrige. Blaſe kommer til Vinduet i Liſes Kammer.

Blaſe.

Jomfru Liſe! Her er jeg, og nu er De der. Før var jeg der, og De var her.

Liſe

(idet hun tager Dækkekurven op).

Ja, jeg gaaer for at dække Bord, men hvad beſtiller De deroppe paa mit Kammer?

Blaſe.

Jeg kom for at give Dem Draaber.

Liſe.

Men jeg vil ingen have.

Blaſe.

Nu kommer jeg ned til Dem med Draaberne.

Liſe.

Saa er jeg her ikke længere.

(Gaaer ind i Haven.)

Ellevte Scene.

Blaſe i Vinduet. Frølich, ſom imidlertid har hisſet ſig ned med Stilladſet, kommer frem paa Scenen.

Blaſe.

Det er da ogſaa forbandet! nu gaaer hun ſin Vei! Det er jo ligeſom hun vilde lege Skjul med mig.

Frølich.

Klokken er over tolv; det er paa Tiden at faae Noget at leve af.

Blaſe.

Og her ſtaaer den fordømte Urtepotte! Jeg er vis paa at det er ham, den Kalkſmører, ſom har ſat den her i Vinduet, thi hun coquetterer beſtemt med ham. (Tager Urtepotten i Haanden.) Saa kom da, dit Bæſt! det ſkal ſnart være gjort af med dig.

(Kaſter den ned, ſaa den gaaer iſtykker.)

Frølich.

Hvad er Det? er I gal? I kan jo ſlaae Folk ihjel.

Blaſe.

I kan jo ſee jer for, her er jo hængt en Tagſteen ud. (Gaaer fra Vinduet.)

Tolvte Scene.

Frølich alene.

Frølich.

O den er iſtykker! Det er ham, den Plaſterſmører, den Heſtedoctor! Han har beſtemt kaſtet den ud med Villie. Jeg vil ſamle Stykkerne ſammen, og bære dem hjem, og plante Træet om i en anden Potte, ſaa ſkal Jomfru Liſe dog beholde det.

(Gaaer, og tager Træet og Potteſtaarene med ſig.)

Trettende Scene.

Blaſe kommer fra Huſet, Liſe fra Haven; de møde hinanden.

Mel. Marchen af Roſſinis Wilhelm Tell.

Blaſe.

Her er jeg, kjære Barn! jeg gjør høie Spring,
Thi naar Dem jeg kun ſeer, er mit Liv en Feſt.
Det er hedt! jeg maa trave ſaa vidt omkring,
Og jeg ſveder ſom en Vognmandsheſt.
I min Fart kan mig dog ikke hindre
Den hede Luft og Solens Ild,
Thi der raſer med Magt i mit Indre
En Flamme nok ſaa ſtærk og vild.

Liſe.

Men De bør Dem moderere,
Dem ſpare lidt, gaae frem i Mag,
Og det ſaa meget mere
Paa ſlig en ræbſom Hundedag.

Blaſe.

Ei om Hundedags-Tid, ei et Ord om Hund
Jeg idag gider høre, thi veed De vel,
Jeg har alt i den tidlige Morgenſtund
Slaaet omtrent en lille Snees ihjel.
Mellem dem var et Par ſom var gale,
De andre mangled Tegn og Pas;
Med Courage jeg greb deres Hale,
Og ſpurgte biſter: Was iſt das?

Liſe.

Og nu trættet af at myrde,
De ſøger Fred i Elſkovs Havn,
Hvor De ſom en kjelen Hyrde
Forelſket ſtammer Liſes Navn.

Blaſe.

Ganſke ret! vil De ſee, jeg har tænkt paa Dem
Jeg har her Medicin, ſom er excellent.
Vil De ſee hvad jeg tager af Veſten frem
Til min ſøde lille Patient!

(Tager Draabeflaſken op af Veſtelommen).

Liſe.

O min Sygdom vil nok, ſom jeg haaber,
Gaae over uden Medicin.

Blaſe.

Tag kun heraf en trevive Draaber,
Og vær forreſten evig min!

Liſe.

(idet hun tager Flaſken).

Nu ſaa kom da med den Flaſke,
Den gjør vel ondt ſaa lidt ſom godt.

Blaſe (afſides).

Mon hun ei, den lille Taſke,
Har Lyſt med mig at drive Spot!

Nu velan, jeg maa prøve hvordan jeg bedſt
Kan bevæge den Grumme til Kjærlighed;
Jeg vil trælle ſaa haardt ſom en Poſtmeſters Heſt,
Og fortjene hende ved min Sved.

Liſe (affides).

Nu velan, jeg maa prøve hvordan jeg bedſt
Kan befrie mig for ham og hans Kjærlighed;
Han er lykkeligviis jo ſaa dum ſom en Heſt,
Saa jeg ſagtens ham at narre veed.

Fjortende Scene.

De Forrige. Arthur.

Arthur.

God Morgen, ſøde Liſe! God Morgen, Hr. Blaſe! (Til Liſe.) Har De tænkt paa Middagsmaaden, min ſmukke Pleieſøſter?

Liſe.

Bordet er dækket i Haven. Men De faaer ikke uden kold Mad, paa Grund af den ſtærke Hede.

Arthur.

Charmant! Saa kan vi jo ſtrax gaae tilbords. Min Fader kommer om et Øieblik. Kjøbmand Kraft er inde hos ham, og prøvler med ham om den ſyge Heſt og de tabte Obligationer. (Til Blaſe). Hvorledes finder De Hoppen idag?

Blaſe.

Hendes Tilſtand er noget foruroligende; jeg hører, hun har fantaſeret inat; men det ſkal nok blive bedre. Den ſpanſke Flue har trukket godt, jeg har desuden aarelabt hende, og bragt hende en ny Mixtur, ſom nok ſkal viſe Sygdommen Veien.

Arthur.

Charmant! Hvad Nød har man, naar man falder i ſaa habil en Mands Hænder?

Blaſe.

O jeg takker! De er altfor god.

Arthur.

Jeg vil ikke ſige Dem Complimenter, men derſom vi levede i Syndflodens Tid, og jeg forreſten beſad nogen Indflydelſe hos høie Vedkommende, da ſkulde jeg ſørge for at De blev anſat ſom Overlæge i Noahs Ark, thi De curerer jo alle Dyr, baade de rene og urene.

Blaſe.

Jeg beder mangfoldig.

Arthur.

Jeg vilde da kalde alle Dyrene ſammen, og kan De gjætte hvad jeg vilde ſige til den hele Flok?

Blaſe.

Nei, det kan jeg juſt ikke.

Arthur.

Nu saa hør da.

Mel. Markedskoret af den Stumme i Portici.

Arthur.

Kom hid, kom hid, hver Ko, hver Hest!
Hos ham cureres allerbedst.
Kom hid, hvert Faar, hver Gjed, hvert Svin!
Han har den bedste Medicin.

Blase.

Mange tusind Tak!
Altfor megen Ære!
Slig en Ros jeg knap kan bære,
Derfor mange tusind Tak!

Arthur.

Hør kun længer frem!
Talen er ei færdig,
Den skal blive Helten værdig.
Derfor hør kun længer frem!
Kom hid, hver Hane, Gaas og And!
Beundrer denne store Mand!
Kom hid, hver Dompap, Sidsken, Stær,
Og seer den sande Vet'rinær!

Blase.

Mange tusind Tak ꝛc.

Arthur.

Hør kun længer frem ꝛc.
Naar alle Dyr forſamle ſig
Med Brinſten, Galen, Brøl og Skrig,
De ſynge vil i fælleds Chor
Til Ære for den Mand ſaa ſtor.

Blaſe.

Mange tuſind Tak, ꝛc.

Arthur.

Giv kun Agt derpaa!
Saadan brøler Oxeget,
Dybt og inderlig bevæget;
Choret lyde vil ſom ſaa:

Melodie af ſamme Stykke.

Hil dig, vor Ven, vor Fader!
Du Oxegets Hjerte kjær!
(Til Liſe og Blaſe.)
Synger dog med!

Alle Tre.

Hil dig, ꝛc.

Arthur.

Bliver kun ved!

Alle Tre.

Aldrig Oxeget forlader
Sin ſtore Vet'rinær.

Blaſe.

De gjør mig ſandelig ganſke ſkamfuld.

Arthur.

De behøver ikke at ſkamme Dem; det er ikke meer end billigt. Men gjør mig nu ogſaa den Tjeneſte, Hr. Blaſe, at gaae og ſee til Hoppen.

Blaſe.

Jeg kommer lige fra hende, hun er juſt falden i Søvn.

Arthur.

Gaa alligevel, jeg beder Dem. Jeg har ikke et roligt Øieblik, førend det ſtakkels Dyr er friſk.

Blaſe.

Jeg erkjender fuldkommen, hvilket koſtbart Liv der er betroet i mine Hænder .....

Arthur.

Ja ikke ſandt? En engelſk Ridehoppe til 600 Specier! Derfor gaa! .....

Blaſe.

Jeg adlyder Deres Ordre. (Affides.) Jeg troer næſten, han vil være alene med Liſe. Ja det er nok Noget, jeg maa vænne mig til.

(Gaaer ind i Huſet.)

Femtende Scene.

Arthur. Liſe.

Arthur.

Ha, ha, ha! Det er en ypperlig Mand, ſom De ſaaer, lille Liſe! Ikke ſandt, jeg har dreſſeret ham godt? Jeg kan faae ham væk, naar det ſkal være. Tænk, hvilken Fordeel i Deres tilkommende Ægteſtand! Man kan blive ham qvit, naar man bare har en Hund, Kat eller Kanariefugl til ſin Dispoſition.

Liſe.

Jeg maa beundre Deres gode Lune.

Arthur.

Og hvorfor ſkulde jeg ikke være lyſtig?

Liſe.

Under nærværende Omſtændigheder .....

Arthur.

Jeg forſtaaer Dem. De mener at ſiden jeg har tabt paa Kjøge Landevei 15,000 Rd. i kongelige Obligationer, ſaa burde jeg være melancholſk.

Liſe.

Det kunde være Grund nok for en Anden.

Arthur.

Men ikke for mig. Obligationerne findes nok igjen.

Naar man er Diplomat, er man i Beſiddelſe af tuſinde ſmaa hemmelige Kneb, ved hvilke man kan faae det Utrolige opdaget. En Diplomat er desuden altid i godt Lune, Verden maa ſaa forreſten gaae op eller ned.

Liſe.

Det maa jo være fortræffeligt! Kan De da ikke lære mig hvori det beſtaaer at være Diplomat?

Arthur.

En Diplomat er en Mand ſom er i Beſiddelſe af de vigtigſte Statshemmeligheder; han beſidder den Kunſt at faae de ſkjulteſte Ting opdaget; han veed at intriguere paa den fineſte Maade; han forſtaaer at ſætte al Verden en Voxnæſe paa; han ſendes fra det ene Hof til det andet, og bruges ved Tractater og Freds-ſlutninger. Han veed at gjøre ſig gjældende hos det ſmukke Kjøn, ... ikke ſandt? jo De har nok allerede mærket det? Hans Elſkværdighed er egenlig Nøglen til hans hele Indflydelſe. Derfor ſlutter han heller aldrig nogen Tractat, uden at en eller anden deilig Miniſter-Frue maa underſkrive en hemmelig Artikel deri.

Liſe.

Er De da ſaadan en Mand?

Arthur.

Endnu ikke, men jeg bliver det nok. Mine egne Fortjeneſter og min Faders Penge give mig grundet Haab om ſnart at blive anſat ſom Secretair ved en

eller anden Ambassade ved et af de mindre europæiske Hoffer, thi man maa krybe før man kan gaae.

Lise.

Hvad har De da gjort for at opnaae det?

Arthur.

Slet Intet, det er den bedste Adkomst. Ved at foretage Nogetsomhelst, vilde jeg kun degradere mig, og gjøre mig uværdig til den diplomatiske Høihed. Og desuden: i Alt, hvad man foretager sig, giver man Anledning til Critik! men naar man derimod gjør slet Intet, saa kan Ingen sige noget Ondt om Ens Handlinger.

Lise.

Men heller intet Godt.

Arthur.

Det behøves heller ikke. Diplomatiken er Negationens Rige. Dog jeg taler Dem vist for høit, De forstaaer mig neppe?

Lise.

Ikke saa ganske. Men sig mig, troer De da at De kan skaffe de tabte Penge tilbage?

Arthur.

Om jeg kan? Hvad Øieblik det skal være. Det vil sige, ikke strax, men om meget kort Tid. Jeg har allerede mine Spioner ude. Politiet, til hvilket min

Fader henvendte ſig, har ogſaa ſine, men de faae en lang Næſe. Politiet er en plump, ret en grov Inſtitution. Nei, Diplomaterne forſtaae det bedre.

Liſe.

Men hvorfor ſiger De det da ikke til Deres Fader, ſom gaaer og ængſter ſig derover?

Arthur.

For det Første, har jeg dem jo ikke endnu, og desuden ..... Ja det er nu atter en Intrigue, ſom idetmindſte De burde forſtaae.

Liſe.

Jeg?

Arthur.

Jeg maa indvie Dem i Diplomatikens Hemmeligheder. Derſom jeg ſkaffede Pengene tilveie, ſaa vilde min Fader atter paalægge mig at ride til Kjøbenhavn, for at overlevere dem til Commerceraad Grønmeier, ligeſom han gjorde forleden Dag.

Liſe.

Det kan jeg aldrig troe. Siden det første Forſøg gik ſaa uheldigt .....

Arthur.

Siger Intet! jeg kjender ham, han vilde ſende mig paany i ſamme Ærinde. For Fanden! jeg er ingen Handelsbetjent, jeg er heller ingen Staldkarl eller Rideknægt. Jeg ſkulde tillige have overbragt den engelſke

Ridehoppe, ſom han har kjøbt for Commerceraadens Regning. Lykkeligviis fik Dyret Kuller, inden jeg kom til Corporals-Kroen; Bæſtet gik bag over med mig, jeg havde gyldig Grund til at vende om, thi De indſeer ſelv, at naar en Heſt gaaer bag over, ſaa vender den Rytteren om, enten han vil eller ikke. Siden bemærkede jeg først, at jeg ved at falde af Heſten havde tabt min Portefeuille, hvori Obligationerne laae.

Liſe.

Og det kalder De en Lykke?

Arthur.

Naturligviis, thi var jeg kommen til Kjøbenhavn, ſaa var jeg bleven opholdt der i flere Dage, og De veed, elſkværdige Liſe, hvor nødig jeg ſkilles fra Dem.

Liſe.

Hvorledes?

Arthur.

Og iſær i diſſe Dage, da jeg tør haabe at De indvilger i en øm Forbindelſe med ....

Liſe.

Hvad tænker De paa?

Arthur.

Hør mig ud! en øm Forbindelſe med — Hr. Blaſe. Ha, ha, ha!

Liſe.

Blaſe! — Hvorfor ligger det Dem paa Hjertet?

Arthur.

Atter Intrigue! Blaſe er en Dosmer, derfor maa De ægte ham.

Liſe.

Jeg takker for Complimenten.

Arthur.

Det er ingen Compliment. Med en Dosmer bliver De lykkeligſt. Med Deres Forſtand kan De vende og dreie ham ſom De vil; De faaer ham ganſke under Tøflen.

Liſe.

Men kan det ikke være Dem ligegyldigt?

Arthur.

Intet er ligegyldigt for en Diplomat. De veed, charmante Liſe, hvor høit De ſtaaer anſkreven i mit Hjerte, og hvormeget hellere jeg derfor ſeer Dem gift med Blaſe, end med en Mand ſom den unge Hr. Grønmeier, Commerceraadens Broderſøn, hvem det uden-tvivl bliver vanſkeligere at dreſſere til en rigtig Ægtemand.

Liſe.

Men Gud bevares! hvad er Deres Mening?

Arthur.

De lader ſom De ikke forſtaaer mig. Derſom jeg var kommen til Kjøbenhavn, ſaa havde maaſkee den unge Hr. Ferdinand ſeet ſit Snit, og var kommen herud for at forpurre Deres Ægteſkab med Blaſe. Det vilde

jeg ikke. Ny Intrigue! — Og skal jeg sige Dem Sandheden? Hesten feilede ikke det Mindste; ja det er at sige, den var vel ikke ganske ved sin Helbred, men den havde saamænd ikke mere Kuller end jeg.

Lise.

Nu, naar det endda ikke var mere .... Men saa har De vel heller ikke tabt Pengene?

Arthur.

Jo det er Sandhed. Hesten gjorde sig gal, og jeg faldt virkelig af den, og i det Samme tabte jeg Portefeuillen ud af Lommen.

Lise.

O, see De kun efter! den ligger vist oppe i Deres Chatol.

Arthur.

Hvor kan De troe det? Min Fader har allerede gjennemsøgt alle mine Gjemmer for en Sikkerheds Skyld. Hvor kan De troe at mine Intriguer ere saa let gjennemskuelige?

Lise.

Og den stakkels Hest, som nu bliver plaget med Aareladning, Plaster og Mixturer!

Arthur.

Det har den godt af! thi deels er den virkelig ikke rask, og deels er det et Præservativ mod tilkommende Sygdomme. Den hele Confusion, som min lille Intrigue har afstedkommet, er i høieste Grad charmant.

En Diplomat er aldrig gladere end naar han kan sætte hele Verden i Bevægelse for Ingenting.

Lise.

Saa De kalder 15,000 Rigsdaler Ingenting?

Arthur.

Vær rolig, Pengene komme nok for en Dag. Lov nu blot at De vil modtage Blases Haand, inden den unge Hr. Ferdinand kommer herud. De veed hvormeget min Fader ønsker det; De vil ogsaa snart indsee at jeg har ligesaa vigtige Grunde til at nære det samme Ønske.

Sextende Scene.

De Forrige. Perlekjær og Kraft komme ud af Gadedøren.

Perlekjær.

Som sagt, min bedste Hr. Kraft! jeg er en slagen Mand, jeg er ruineret, jeg ærgrer mig en Gulsot paa Halsen.

Arthur (sagte til Lise).

Saa gratulerer jeg Papa, thi man kan ogsaa faae den i Ansigtet.

Kraft (til Perlekjær).

Giv Dem tilfreds, Hr. Krigsraad! Man maa ikke tabe Haabet.

Perlekjær.

Maa jeg ikke tabe det, naar alle mine Undersøgelser

ere frugtesløse? Mit sidste Haab stod til at vinde Tid idetmindste, men efter hvad De har sagt mig, saa er jo ogsaa det forbi.

Arthur (til Perlekjær).

Er der en ny Ulykke paafærde, siden Papa tager saa græsselig paa?

Perlekjær.

O din vanartige Skjelm! nu har vi det saa godt! hvad mener du vel om Det? Hr. Kjøbmand Kraft har havt Brev imorges fra Commerceraaden, som skriver at han selv vil komme herud iaften for at hente sine Penge og sin Hest.

Arthur.

Han skal være hjertelig velkommen. Lad mig kun tage imod ham, lille Papa!

Perlekjær (til Kraft).

Hvad synes Dem, Hr. Kraft? har De før kjendt saadan en Søn? Han gaaer hen og taber mig 15,000 Rigsdaler midt paa Landeveien, og spolerer mig en engelsk Hest til 600 Specier, og bryder sig ikke meer om det Hele, end om han havde væltet en Melkebøtte nede i Kostalden.

Arthur.

Fy, Papa! hvilke lave Lignelser!

Perlekjær.

Ja du fortjener dem ikke bedre.

Arthur.

Men kjære Papa, jeg maa tage mig den Frihed at sige Dem, at det var uforsigtig handlet af Dem. Jeg er ikke vant til det Slags Forretninger; saadant Noget er jo et simpelt Coureer-Ærinde.

Perlekjær.

O gaa Fanden i Vold med dine Minister-Griller! Nu skal man see at vi holde Courerer her ude i Kjøge. (Til Kraft.) Og jeg som nu i femten Aar har været Commissionnair for Commerceraaden, og altid svaret ham Capital og Renter i rette Tid, jeg skal nu reent tabe al min Credit hos ham! Og hvormed skal jeg erstatte ham dette Tab? thi erstatte det maa jeg.

Arthur.

Har Papa da ikke Evne til det?

Perlekjær.

Hvad for Noget?

Arthur.

Jeg mener at naar Papa i femten Aar har været Commissionnair for Commerceraaden, saa beløbe de 15,000 Rd. sig jo ikke til meer end 1,000 Rd. aarlig, og det maatte være en daarlig Commissionnair, som ikke hvert Aar kunde stikke 1,000 Rd. under Stolen.

Perlekjær (til Kraft).

Hvad synes Dem, Hr. Kraft? det skal naturligviis

være Spøg. (Til Arthur.) Du er saa næsviis, din Knægt, som om du allerede var Ambassadeur.

Kraft (til Arthur).

Jeg kan rigtignok ikke begribe at De kan være saa ligegyldig derved, thi det er dog høist ubehageligt for Deres Hr. Faber. De veed at Commerceraaden havde anmodet ham om at realisere en Deel af hans Eiendomme her i Egnen, til Beløb 20,000 Rd. Af disse har han reclameret de 15,000, som han skulde bruge strax, og har desuden givet Krigsraaden i Commission at kjøbe en Hest af engelsk Race hos en Godseier som har Stutteri. Commerceraaden skulde om otte Dage sende denne Hest til Vestindien. Alt Dette tilsammen er vistnok et ikke ubetydeligt Tab.

Perlekjær.

Ja, er det ikke forskrækkeligt! Og nu kommer Manden herud iaften, for at modtage baade sin Hest og sine Penge! Hvad skal jeg ulykkalige Mand dog gribe til? De maa blive her, lille, gode Hr. Kraft, eller komme igjen, og hjelpe mig at snakke Commerceraaden tilrette.

Kraft.

De kan stole paa mig. Jeg gaaer nu blot hjem for at spise til Middag, og naar jeg saa har faaet mig en lille Middagsluur, skal jeg komme tilbage. Farvel saalænge!

Perlekjær.

Vor Herre være med Dem!

(Kraft gaaer.)

Syttende Scene.

Perlekjær. Arthur. Liſe.

Perlekjær.

O Gud hjelpe mig! (Til Arthur.) Du veed ikke, hvilken Ulykke du har gjort. Mine allerkjæreſte Forhaabninger ere fra nu af tilintetgjorte.

Arthur.

Hvad mener Papa?

Perlekjær.

Den unge Ferdinand, Commerceraadens Broderſøn, er hans nærmeſte Paarørende, og upaatvivlelig hans eneſte Arving. Derſom han nu ægtede min Malvina, din Søſter, ſaa kom den hele ſtore Formue til vor Familie. See det var min Plan, og den har du ødelagt.

Arthur.

Paa min Ære, jeg bevundrer Dem, Papa! det er en fiin Plan, ſom gjør Deres Skarpſindighed Ære, og den ſkal og maa gaae i Opfyldelſe.

Perlekjær.

Jo pyt! nu da Commerceraaden og jeg blive Uvenner, og udentvivl geraade i en langvarig Proces med hinanden! Nei, nu er det forbi, og det er din Skyld.

Liſe.

Vil Krigsraaden ikke gaae tilbords?

Perlekjær.

Jo det er sandt! .... Gud veed, jeg har ingen Appetit.

Arthur.

Siger Intet, Papa! Jeg kan spise for To.

Perlekjær.

Du er saa kjephøi, at dersom jeg gjorde dig din Ret, saa .... Naa jeg vil ikke svare dig som du fortjener. Kom, lille Lise, lad os gaae!

(Tager Lise under Armen. De gaae alle Tre ind i Haven).

Attende Scene.

Ferdinand i sorte Klæder, med Flor om Hatten.

Egen Melodie. *)

1.

Ferdinand.

Velan! Parat jeg er til List;
Nu Courage blot! Lykkes vil den vist.
Ak hvilken Nød!
Min Onkel er død!
Ak aldrig jeg forvinder
Et saa grumt, saa grueligt, græsseligt Stød!
Men Skjæbnen bød,
Min Taare den flød,

*) See Musikbilag, Nr. 2.

Den væded mine Kinder,
Og Øiet mig end forblinder.
Skjæbnen saa haard
Fordrages dog, naar
I gode Mænd og Qvinder
Ynke mig og lindre mit billige Saar.
Livet forgaaer,
Men Dyden bestaaer:
Ved den Sentens jeg vinder,
At jeg i mit Tab mig finder.
Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg forstiller mig godt,
Skal man see,
Ha, ha, ha, ha, ha!
Hvis jeg barer mig blot
For at lee. —
Heller maa Graad
Gjøre Kinden vaad!
Jeg maa græde, skjøndt idag jeg ingen Taare frem kan faae.
Mon jeg ikke kan?
Jo det gaaer an;
Naar jeg gnider Øiet, tænker jeg at sagtens det vil gaae.
Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg forstiller mig godt,
Skal man see,
Ha, ha, ha, ha, ha!
Hvis jeg barer mig blot
For at lee.
Velan! Parat jeg er til List;
Nu Courage blot! Lykkes vil den vist!

2.

(Banker paa Døren.)

Luk op! Lad mig ei længer ſtaae!

Niels (indenfor.)

Mon jeg hørte ret? Banker Nogen paa?

Nittende Scene.

Ferdinand. Niels.

Niels.

Ei! er det jer?
Os velkommen vær!
Men I har Flor om Hatten!
Gud bevares! ſiig mig hvordan det dog er!

Ferdinand.

Sorgen er nær
I Verdens Beſvær.
Min Onkel har forladt 'en,
Han himlede midt om Natten.

Niels.

Kors! er det ſandt!

Ferdinand.

Jeg frygter iblandt
At Fanden eller Katten
Tog ham bort, til Straf for han laante paa Pant.

Niels.

Kors! er det sandt?

Ferdinand.

Min Trøst jeg dog fandt:
Jeg Fingre fik i Skatten
Og arvede hele Klatten.
Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg er ret i mit Es.

Niels.

Kan I lee!

Ferdinand.

Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg har Penge som Græs.

Niels.

Vil man see! —
Kan I dog ei
Fælde Taarer?

Ferdinand.

Nei!
Jeg har grædt saameget, at jeg ikke godt kan taale meer.

Niels.

Skik og Brug det vil,
Graad maa der til.

Ferdinand.

Ja jeg græder med det ene Øie, mens det andet leer:
Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg er ret i mit Es.

Niels.

Kan I lee?

Ferdinand.

Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg har Penge ſom Græs.

Niels.

Vil man ſee!

Ferdinand (affildes).

Det førſte Skridt er gjort. Velan!
Nu vel gjælder blot kjækt at holde Stand.

Niels.

Han lyſtig er, han leer; velan!
Men jeg ræddes fælt for den døde Mand.

Niels.

Men Kors bevares, Hr. Grønmeier! Hvem ſkulde have tænkt det? Hvordan er det dog gaaet til?

Ferdinand.

Ja, min gode Niels, hvorledes gaaer ſaadant Noget til? Den Vei ſkal vi Alle, ſeent eller tidligt.

Niels.

O Herre Gud! Men feilede der ham da ikke Noget? Var han ikke daarlig?

Ferdinand.

Nei, Gud bedre det! da han gik i Seng igaaraftes, var han ſaa friſk og raſk ſom En af os . . .

Niels.

Hu!

Ferdinand.

Og da han vilde staae op imorges, vidste han endnu ikke at han var steendød.

Niels.

O Herre Jemini!

Ferdinand.

Du veed jo, han pleiede at staae tidlig op om Morgenen, og tælle Penge. Imorges syntes det mig nok at det var saa stille inde i hans Værelse; endelig gik jeg derind, og hvad saae jeg? han laae ganske rolig i Sengen, og var saa død som en Sild. Han holdt et Papiir i Haanden . . . . men kjære Niels! det var ingen Bønnebog, det var saamænd en Pante-Obligation, som han har fornøiet sig med at læse i sin sidste Time.

Niels.

Ih, Gud forbarme sig!

Ferdinand.

Ja, det staaer mig svært for Hovedet; jeg er bange for at han er fløiet lige lukt ind i Helvede.

Niels.

Ih fy for den slemme Syge! Men er I da ogsaa vis paa at han er død?

Ferdinand.

Ja det er desværre kun altfor vist. Jeg vilde selv

have tvivlet derpaa, dersom han ikke strax efter sin Død havde aabenbaret sig for mig.

Niels.

Hvad for Noget? har han allerede spøget?

Ferdinand.

Saa græsseligt!

Niels

(gaaer nogle Skridt tilbage).

Ih! du store chinesiske Gud!

Mel. af Fra Diavolo: Paa Bjerget bygt i Skoven.

1.

Ferdinand.

Imorges han sig viste
I Stalden i vor gamle Gaard,
Ved den Havrekiste,
Som du nok veed, der staaer.
Jeg kommer just i Tanker,
En gammel, pudret Mand jeg seer,
Vredt i Kisten han banker,
Mens han i Skjæget leer.
Tænk dig! det var min Onkels Posthyr!
Men hvem troer du, stak i den samme Fyr?

Niels

(ængstelig spørgende).

Dævelen?

Ferdinand
(bekræftende med høi Røst)
Djævelen!

Niels
(vigende forfærdet tilbage).
Dævvelen!

2.

Ferdinand.
Mens han saalunde spøgte,
Han ruskeb i den lille Dør,
Og om Kamret søgte,
Hvori du boede før.
Han skreg med Tordenstemme:
„Hvor er dog Niels, min fordums Ka'l?
„Jeg ham aldrig skal glemme,
„At han min Havre stjal."
Tænk dig! hvilket fordømt Spøgeri!
Men du gjætter nok, hvad som stak deri?

Niels (som før).
Dævvelen?

Ferdinand (som før).
Djævelen!

Niels (som før).
Dævvelen.

3.

Ferdinand.

Paa Veien hid til Kjøge
Han ſtedſe har med Vognen fulgt;
Men alt vant at ſpøge,
Har han ſit Aaſyn dulgt.
Førſt løb han hele Tiden
Som Pudel, fort med rødlig Blis,
Men forgjorde ſig ſiden
Baade til Mops og Spids.
Tænk dog! han vil dig hente til ſig!
Ja nu veed du jo, hvem der henter dig?

Niels (ſom før).

Dævvelen?

Ferdinand (ſom før).

Djævelen!

Niels (ſom før).

Dævvelen!

Niels.

O ti ſtille, gode Herre! ſaa har jeg ſelv ſeet ham, han var hos mig inat.

Ferdinand.

Hvorledes? har han allerede været her?

Niels.

Ak ja! Gud hjælpe mig Stakkel!

Egen Melodie. *)

1.

Niels.

Tænk engang! Midt inat
Kom en græsselig Kat
Han faldt ned paa min Hat,
Og han skreg som besat.
Med et Spring saa det sprat,
Da jeg slog til ham glat,
Han om Bjelken tog fat,
Hvor han lagde sig plat.
Fælt med Øinene han gloede,
Ubevægelig de stode
Som Lygter i hans Ho'de;
Men hvor kunde jeg formode
At det Hr. Commerceraaden var?

2.

Ferdinand.

Hvis du har lidt Forstand,
Nu saa lær da, velan,
Man paa Haar ikke kan
Skue Kat eller Mand.
Ja saafremt i vort Land
Det paa Gjerning kom an,
Var jo Katten af Stand,
Thi Commers gjør jo han.

*) See Musikbilag, Nr. 3.

Naar du ſeer et Dyr med Hale,
Som gjør Jagt paa Spurv og Svale,
Mens han mjaver i ſin Tale,
Maa du ham dig anbefale,
Thi maaſkee Commerceraad han er.

Niels.

Gud veed hvorfor den ſalig Sjæl ikke vil lade mig have Ro! jeg har ſaamænd altid været ærlig i min Tjeneſte; og var det ikke en død Mand, ſom beſkyldte mig for at have ſtjaalet Havre, ſaa vilde jeg ſige at det var den ſtørſte Løgn.

Ferdinand.

Ja men nu gjør du bedſt i ikke at ſige det, thi de Døde lyve aldrig; og har du ſtjaalet, ſaa maa det have været betydeligt, thi en Gjenganger gjør ſig ikke Uleilighed for Bagateller.

Niels.

Da ſværger jeg paa . . . .

Ferdinand.

Ja det er mig ligemeget. Har du en god Samvittighed, ſaa kan du jo være rolig. Men gaa nu ufortøvet og meld Hr. Krigsraad Perlekjær min Ankomſt.

Niels.

Strax! (Affides.) Ak hvor det vil gaae den ſtakkels Krigsraad til Hjerte. (Løber ind i Haven.)

Tyvende Scene.

Ferdinand alene.

Ferdinand.

Nu vil der blive Allarm i Leiren. Krigsraaden er mere politisk end jeg, saa det gjælder nu at bære sig fiffigt ad, for at ikke min Plan skal ryge i Lyset. Til Alt behøves Penge, og jeg har ikke en eneste Skilling i Lommen. — Men see der! der kommer jo Doctoren; jeg maa see at insinuere mig hos ham.

Een og tyvende Scene.

Ferdinand. Blase kommer ud af Gadedøren.

Blase (affides).

En fremmed Person! Hvem kan det være?

Ferdinand.

Deres Tjener, Hr. Doctor! Nu, hvorledes gaaer det med Deres Patient? Vær overbeviist om min inderligste Deeltagelse.

Blase.

Min Herre, De er altfor god. Jeg takker for Efterspørgselen. Jo, hun er upaatvivlelig i Bedring.

Ferdinand.

Himlen være lovet!

Blaſe.

Hvem har jeg den Ære at tale med?

Ferdinand.

Jeg er den unge Grønmeier.

Blaſe.

Ærbødigſte Tjener! Det ſmigrer mig at gjøre Deres Bekjendtſkab. Ja ſaa kan jeg nok begribe Deres Deeltagelſe.

Ferdinand.

Ikke ſandt? Man har medlidende Følelſer, man har et menneſkeligt Hjerte.

Blaſe.

Upaatvivlelig (Affides.) Det er ham ſom er forlibt i Liſe. Nu gjælder det at holde Ørene ſtive.

To og tyvende Scene.

De Forrige. Perlekjær, med Servietten i Haanden, kommer ſtyrtende ud fra Haven, fulgt af Niels, ſom gaaer over i Huſet.

Perlekjær.

Gud forbarme ſig, Hr. Ferdinand, hvad er det jeg hører!

Ferdinand.

Ak ja, Hr. Krigsraad! det er kun altfor ſandt. (Holder Lommetørklædet for Øinene.) Ak, ſaadan en Onkel faaer jeg aldrig meer! (Affides.) Det er da reent forbandet; jeg kan ſlet ikke græde.

Perlekjær.

Gud bevares! Kjøbmand Kraft har endnu idag havt Brev fra ham, at han vilde komme herud iaften.

Ferdinand (affildes).

Hvad for Noget! Nu er jeg da om en Hals!

Perlekjær.

Var han da syg? feilede der ham Noget?

Ferdinand.

Ak nei, Hr. Krigsraad! han gik friſk og ſund i ſin Seng igaaraftes, og imorges var han død.

Blaſe.

Hvorledes? er Hr. Commerceraaden død?

Ferdinand.

Ak ja!

Blaſe.

Er det muligt? — Maa jeg have den Fornøielſe at condolere?

Ferdinand.

Jeg takker for Deres Deeltagelſe. Vær overbeviiſt om, at jeg ønſker Intet ivrigere end Leilighed til at gjengjælde Deres Følelſer.

Blaſe.

Jeg takker ſkyldigſt.

Tre og tyvende Scene.

De Forrige. Arthur og Liſe komme fra Haven.

Arthur.

Hvad er det jeg hører? Er Deres Onkel død?

Ferdinand.

Ja og det tilgavns.

Arthur.

Men Gud bevares! har han da været syg?

Ferdinand.

Nei dersom han havde været syg, da vilde jeg snarere have fundet mig i min Skjæbne, men dette Stød kom saa gyselig uventet.

Perlekjær.

Tænk engang! Han var frisk og sund igaaraftes, og imorges var han død.

Ferdinand (affides).

Han sparer mig for at gjentage det.

Lise (affides).

Det er nok den List hvormed han vilde overraske mig? Hvad mon den Comedie skal betyde?

Ferdinand (til Perlekjær).

I Betragtning af den oprigtige Deeltagelse, som jeg gjorde Regning paa at finde hos Dem — thi De var jo hans bedste Ven — ansaae jeg det for min Pligt at reise herud, og underrette Dem om den sørgelige Tildragelse, saa meget mere som De har en Sum Penge at udbetale min Onkel, og jeg nu, som hans eneste Arving, er berettiget, ja forpligtet til at modtage den.

Lise (affides).

Nu begriber jeg det! Men er han da fra Forſtanden?

Perlekjær (affides til Arthur).

Saa! nu ſeer det godt ud. Hvad ſkal jeg nu ſvare ham?

Arthur.

Aa, Papa hitter nok ud af det.

Perlekjær (til Ferdinand).

Ja, det er ganſke rigtigt; Pengene ere ogſaa til Tjeneſte, naar det ſkal være. Blot for en Ordens Skyld maatte jeg nok vente med Udbetalingen, indtil Teſtamentet er blevet bekjendtgjort.

Ferdinand.

Teſtamentet findes ikke. Min Onkel har aldrig været at bevæge til at opſætte ſin ſidſte Villie. Men juſt fordi der intet Teſtament er gjort, er jeg hans lovlige Univerſal-Arving.

Perlekjær.

Det er ganſke rigtigt, og jeg beder Dem være overbeviiſt om min uindſkrænkede Tillid til en Mand af ſaa ſtor Fortjeneſte. Det veed Gud, der er ikke den Ting i Verden ſom jeg jo vilde gjøre for Dem, men . . . . der er dog altid nogle ſmaa Formaliteter at iagttage.

Ferdinand.

De misforſtaaer mig. Troer De at det er min

Henſigt at forlange Pengene idag? Paa ingen Maade! de ere ſaamænd meget ſikkrere hos Dem end hos mig.

Arthur
(ſagte til Perlekjær).

Der kan Papa høre.

Ferdinand.

Jeg har endog iſinde at lade dem blive ſtaaende hos Dem, for at De kan gjøre mig dem frugtbringende efter Deres eget Skjønnende.

Perlekjær.

Meget forbunden! Det vil ſmigre mig uendeligt, om ikke blot ſalig Hr. Commerceraadens Formue, men ogſaa den Tillid, hvormed han beærede mig ſom Commisſionnair, maa være gaaet i Arv til hans Hr. Broderſøn.

Arthur
(ſagte til Perlekjær).

Meget godt ſagt! En Diplomat kunde ikke gjøre det bedre.

Ferdinand.

Derſom De kan være tjent med at beholde Pengene til Deres Omſætninger, ſaa ſkal Capitalen forblive uopſigelig i Deres Værge, ſaalænge ſom De ønſker det.

Perlekjær.

Der ſkeer mig en ſtor Tjeneſte derved.

Ferdinand.

Det glæder mig at kunne tjene min Onkels bedſte

Ven med saa ubetydelig en Opoffrelse. Jeg reiser nu om lidt tilbage til Kjøbenhavn.

Perlekjær.

Allerede!

Ferdinand.

De kan nok tænke at der er Meget at tage vare paa ved saadan en Leilighed. Denne lille Udflugt har jeg kun gjort for Deres Skyld; men naar jeg igjen kommer hertil, saa agter jeg at opholde mig længere, og saa skal vi arrangere det Hele.

Perlekjær.

De er altfor god. Vær overbeviist om, at dersom jeg kan være Dem til nogen Gjentjeneste . . . .

Ferdinand.

Jeg tager Dem paa Ordet; det er rigtignok kun en Bagatel. Paa Reisen hertil traf jeg i Skillings-Kroen paa en gammel Bekjendt, en Poet, som vilde gjøre en følsom Reise til Møens Klint, men var bleven siddende fast i Kroen, fordi han havde drukket flere Penge op end han havde hos sig. Jeg lovede ham en Understøttelse naar jeg vendte tilbage, saa meget mere som han forpligtede sig til at plante min salig Onkel en rørende Gravblomst i Adressecavisen. Ak! det er jo det Eneste hvormed jeg kan vise den Afdøde min Taknemmelighed.

Perlekjær.

Gud bevares! Det er ikke meer end billigt; og det

gjør Deres Følelser den største Ære, thi De har rigtignok Grund til at være ham taknemmelig.

Ferdinand.

Det glæder mig at De er af min Mening; jeg stolede paa denne Sympathie. Jeg lovede ham 200 Rd., og ventede nok at De vilde forstrække mig denne Bagatel, som jo altid siden kan afdrages i Deres Mellemværende med min salig Onkel.

Perlekjær.

200 Rd.! Men er det ikke formeget for en Gravblomst? Jeg troer næsten at jeg kunde skaffe Dem en for bedre Kjøb herude.

Ferdinand.

Ja, men hvad bliver det saa for en? Med al Respect for Kjøge, saa har jeg dog aldrig hørt dets Poeter berømmes. Desuden det kan ikke nytte at prutte med en Poet, saa faaer man kun Vare derefter. Det er bedre at betale raisonnabelt, saa faaer man ogsaa Noget som er solid, og jeg vil Intet spare i denne Henseende.

Perlekjær.

De har fuldkommen Ret; og Pengene ere til Deres Tjeneste. Jeg har netop 200 Rd. her i min Brevtaske; jeg havde taget dem med, fordi jeg havde en Udbetaling at besørge i Eftermiddag.

(Tager Pengene ud af Brevtasken.)

Ferdinand
(vægrende sig ved at tage dem).
Men jeg haaber at det ikke generer Dem . . . .

Perlekjær.
Paa ingen Maade! Jeg har jo 20,000 Rd. af salig Commerceraadens Penge liggende i min Kasse, deraf kan jeg jo supplere denne Bagatel. Vær saa artig! (Affides, i det Ferdinand tager Pengene.) Der slap jeg for godt Kjøb.

Lise
(sagte til Ferdinand).
Men Ferdinand, hvad tænker du dog paa?

Ferdinand (sagte til Lise).
Vær uden Frygt! jeg skal nok afgjøre den Sag med min Onkel.

Perlekjær (affides).
Hillemænd! dersom jeg nu kunde sætte min gamle Plan igjennem! Nu var det Øieblikket dertil. (Til Ferdinand.) Men skal De virkelig reise saa hurtigt? jeg har tusinde Ting at tale med Dem om.

Ferdinand.
Omstændighederne kalde mig desværre ufortøvet tilbage. (Med et Blik til Lise.) Visse uventede Efterretninger nøde mig endog til at reise tidligere end efter den første Bestemmelse.

Perlekjær.
Det gjør mig inderlig ondt . . . . thi hvad jeg vilde sige . . . .

Ferdinand.

Desuden vilde min Nærværelse vistnok være Dem til Uleilighed.

Perlekjær.

Umuligt.

Ferdinand.

Siden De har en Patient i Huset.

Perlekjær.

En Patient?

Ferdinand.

Ja jeg har med stor Bedrøvelse erfaret at Frøken Malvina er farlig syg.

Perlekjær.

Min Datter! Hun er jo paa Ballø i denne Tid.

Ferdinand.

Hvad hører jeg? Men har ikke Hr. Doctoren hende i Cuur?

Perlekjær.

Hvad for Noget? Troer De at min Datter bruger en Hestedoctor?

Blase.

Veterinair, om jeg tør bede.

Ferdinand.

Hestedoctor, Veterinair, hvad skal det sige? Er De da ikke en menneskelig Doctor?

Blaſe.

Menneſkelig? Hvad mener De dermed? Kan Andre end Menneſker være Dyrlæger?

Ferdinand.

Det veed jeg ſandelig ikke, men jeg hørte Dem ſige for lidt ſiden, at De havde været paa Billesborg, for at ſee til en Kone ſom var upasſelig.

Blaſe.

En Kone? Nei, det maa De forlade mig, jeg ſagde en Ko.

Arthur.

Ha, ha, ha!

Ferdinand.

Er Frøken Malvina da ikke ſyg?

Blaſe.

Nei, men Deres ſalig Onkels Ridehoppe er ſyg.

Ferdinand.

Hvilken ubehagelig Forveksling!

Perlekjær.

Ak ja! jeg har ſaamænd endnu ikke villet ſige Dem det, for at De ikke ſkulde have for megen Sorg paa eengang. Bæſtet er meget ſygt, desværre; men det er ſandelig ikke min Skyld, thi efter alle Kjendetegn var hun ſund og ſtærk ſom en Heſt, da jeg kjøbte hende. Men jeg haaber, det vil Intet ſige. Hr. Blaſe er en

habil Mand i dette Fag, han vil nok bringe hende paa Benene.

Blaſe.

Jeg beder Dem være overbeviiſt om, at Alt hvad Kunſten formaaer at udrette . . . .

Ferdinand.

Jeg tvivler ikke derpaa.

Perlekjær.

Men hør nu, Hr. Grønmeier, De er jo nu en hovedrig Mand; men hvad kan det nytte Dem, ſaalænge De ſavner Livets bedſte Glæde? (Tager hans Haand og klapper den.) Tænker De ikke paa at gifte Dem?

Ferdinand.

Jo tilvisſe! meer end nogenſinde.

Perlekjær.

Det kan jeg lide. Det er dog ſaa ſødt at kunne dele ſin Lykke med en elſket Gjenſtand.

Arthur

(ſagte til Perlekjær).

Bravo Papa! De er ikke uden diplomatiſk Genie. (Afſides.) Efter hvem ſkulde jeg ellers have arvet det?

Perlekjær.

Nu ſkal jeg ſige Dem Noget. De ſkulde vælge en ung, ſmuk, velopdragen Pige, ſom ſelv har Noget tilbedſte.

Ferdinand.

O ja; men det bliver vanskeligt at finde et saadant Ideal.

Perlekjær

(bestandig med største Venlighed).

Siig ikke det. Naar De søger, saa finder De nok. De behøver saamænd ikke at gaae langt.

Arthur (afsides).

Ikke længere end til Ballø.

Perlekjær.

Og sandt at sige, De behøver ikke at gaae et eneste Skridt, for naar hun bare veed det, saa kan hun ligesaa gjerne komme til Dem.

Ferdinand.

Nei det var virkelig en Skam at hun skulde uleilige sig.

Perlekjær.

Paa ingen Maade! Veien er jo ikke længere for hende end for Dem. Siig mig, hvilken Art af Kone De ønsker Dem, saa skal jeg tænke mig om, og gjøre Dem et Forslag; thi her ere adskillige nette Piger saavel i Byen som i Omegnen.

Ferdinand.

Jeg takker Dem ret meget, men jeg frygter at De ikke vil forstaae min Beskrivelse.

Perlekjær.
O jo saamænd vil jeg saa! Tal De kun.

Ferdinand.
Nu vel! siden De forlanger det.

Egen Melodie.*)

1.

Ferdinand
(med en fiin Hentydning til Lise).
Jeg ønsker mig en yndig Viv,
Som elsker mig med Ungdoms Varme,
Hos hvem, til salig Tidsfordriv,
Jeg spøge kan i Skjønheds Arme.
I Midjen smal, om Barmen bred,
Med Haaret bruunt, og skjelmsk af Die —
Nu har jeg nok, saavidt jeg ved,
Beskrevet hende nøie.

2.

Perlekjær.
En halvqvædt Vise jeg forstaaer:
Malvina mener De, min Herre?

Ferdinand.
Hun veilig er, men blond af Haar,
Og jeg forlangte bruunt.

*) See Musikbilag, Nr. 4.

Perlekjær.

Desværre!
Men hun har Dyd og stor Forstand,
Et Nemme som fast Alting fatter . . . .

Ferdinand.

Jeg veed jo nok, min gode Mand,
At hun er Deres Datter.

3.

En Ting endnu!

Perlekjær.

Ja tal kun frit.

Ferdinand
(bestandig med Hentydning paa Lise).

Hvo som min Kjærlighed tør love,
Hun maa for mig et bristigt Skridt,
Maa kunne selv en Daarskab vove.

Perlekjær.

Det kan Malvina, maa De troe;
Hun al Slags Daarskab høilig skatter;
Vær rolig kun . . . .

Ferdinand.

Jeg er det jo,
Hun er jo Deres Datter.

4.

Arthur.

Min Faber gaaer lidt haſtig frem,
Derfor lad mig Dem Reſten ſige:
Min Søſter er en Brud for Dem,
De finder ei en ſaadan Pige.
Hun dannet er, hun taler Franſk;
Naar Hovedſtaden vi beſøge,
Saa troer man, hun er udenlandſk . . . .

Ferdinand.

Ja viſt, hun er fra Kjøge.

5.

Arthur.

Hør, Liſe, ſiig, er det ei ſandt:
Her var en franſk Baron i Vinter,
Som var mod hende høiſt galant,
Og faſt af Elſkov ſprang i Splinter?

Liſe.

Jeg derom Intet ſige vil;
Hans franſke Sprog forſtod jeg ikke;
Men hvergang mig han talte til,
Han brugte danſke Blikke.

6.

Blaſe.

Hvad hører jeg? De taler og
Med Dinene? ja til Baroner?

Liſe.

Det er et meget udbredt Sprog,
Det tales viſt af Millioner.

Blaſe.

Men om jeg være tør ſaa fri,
Jeg raader Dem: følg ikke Skikken.

Liſe.

Jeg lærer helſt det Sprog, hvori
Man ſparer Grammatiken.

7.

Ferdinand.

En anden Gang, Hr. Perlekjær,
Vi tale kan om disſe Sager.
Jeg tør ei blive længer her,
Det er paa Tid at bort jeg drager.
Farvel! farvel!

(Med et Blik paa Liſe.)

Vi ſees igjen!

De Andre.

Farvel! farvel! og reis med Lykke!

Perlekjær. Ferdinand. Arthur.

Hvis i min Plan jeg lykkes end,
Er det et Meſterſtykke.

Blaſe Liſe

(med Hentydning paa Perlekjær). (med Hentydning paa Ferdinand).

Hvis i ſin Plan han lykkes end,
Er det et Meſterſtykke.

(Ferdinand lader ſom om han gik bort igjennem Baggrunden. De Andre gaae ind i Huſet.)

Fire og tyvende Scene.

Ferdinand vender tilbage, da de Andre ere borte.

Ferdinand.

Det var en uventet Streg i Regningen, at min Onkel kommer herud idag. Men, som intet Uheld er uden Held, saa er det en stor Lykke at jeg fik det at vide; thi nu maa jeg forandre min Plan. Det gaaer ikke længer an at vente til Midnat med at føre Lise bort, thi min Onkel kommer vistnok forinden, og saa er det forbi med mit Regiment. (Tager sin Portefeuille op og skriver en Seddel.) Jeg vil forandre Tiden til Klokken otte i Aften, og lade Lise det vide ved et Par Ord. Niels kan besørge Seddelen hemmelig til hende. Ah! der kommer han meget beleiligt.

Fem og tyvende Scene.

Ferdinand. Niels kommer ud af Gadedøren.

Ferdinand.

Hør, Niels, vil du vise mig en Tjeneste?

Niels.

Ja, Gud bevares!

Ferdinand.

Jeg forlanger den ikke omsonst. Tag denne Seddel og bring den op til Jomfru Lise, men saaledes at Ingen seer det.

Niels.

Ikke Andet end Det?

Ferdinand.

Jeg vil sætte stor Priis derpaa, om du udretter dette Ærinde fornuftigt. Jeg kommer tilbage om lidt for at hente Svar; jeg skal da nok give dig gode Drikkepenge. Og hvad mere er: den første Hund, Ka eller andet Bæst, hvori jeg gjenkjender min salig Onkel, skal jeg anholde, og sige ham at du ingen Havre har stjaalet, saa at han ikke behøver at uleilige sig til dig.

Niels.

Ja Gud velsigne jer! dersom I vil det . . . .

Ferdinand.

Vær kun rolig! Lad mig bare see at du besørger mit Ærinde paa det Nøiagtigste. (Gaaer.)

Sex og tyvende Scene.

Niels. Strax efter: Arthur.

Niels.

Jeg vil strax gaae og besørge det.

(Vil gaae ind af Gadedøren. men møder Arthur.)

Arthur.

Hvad er det for et Brev?

Niels.

Det er saamænd ikke Noget, gode Herre!

Arthur.

Ikke Noget? hvad skal det sige? Til hvem er det Brev?

Niels.

O det tør jeg ikke sige!

Arthur.

Hvorledes? Du tør ikke! Vil du nu strax gaae til Bekjendelse; ellers skal jeg rigtignok . . . . (Vil tage det fra ham. Han undviger.) Til hvem er det?

Niels.

O lad være, gode Herre! Det er mare ikke til Jomfru Lise.

Arthur.

Tænkte jeg det ikke nok! Hvem har givet dig det? Fra hvem er det? jeg vil vide Alt.

Niels.

Hør, det er min Sjæl ikke fra den unge Hr. Grønmeier.

Arthur.

Det vidste jeg iforveien. Hid med det strax.
(Tager det fra ham.)

Niels.

O Gud hjelpe mig! Nu sker jeg da en Ulykke af dem Allesammen.

Arthur.

En hemmelig Depeche, som jeg ved min List har opfanget! (Efter at have læst Seddelen.) Hvad seer jeg! En

Bortførelse! Klokken otte i Aften! — Hillemænd! det var heldigt at jeg fik det at vide. Nu gad jeg vide om min Fader endnu vil laste Diplomatiken. Jeg vil dog ikke strax meddele ham min Opdagelse. En Diplomat gjemmer enhver Hemmelighed saa længe som muligt. (Til Niels.) Følg med!

(De gaae ind i Huset.)

Syv og tyvende Scene.

Frølich og Ferdinand komme fra forskjellige Sider, uden at see hinanden.

Frølich.

Det er paa Tiden at gaae til Arbeide.

(Gaaer hen til Stilladset.)

Ferdinand.

Det var uforsigtigt at bestemme Klokken otte. Min Onkel kunde maaske komme forinden. Jeg har allerede skrevet en ny Seddel, hvori jeg har bestemt Klokken halv syv. Førend Klokken tre tager min Onkel bestemt ikke fra Kjøbenhavn; saa have vi Tiden for os. Naar jeg nu vidste hvorledes jeg skulde faae fat paa Niels, for at han kunde bringe Lise Sedelen. (Seer sig om, og opdager Frølich som just er i Begreb med at hisse sig op med Stilladset.) Ih men see! den Leilighed tilbyder sig jo som af sig selv: det skal være et flinkt, skikkeligt Menneske, den Muursvend; Niels er derimod en Klodrian, som man i Grunden ikke kan stole paa. (Til Frølich.) O hør! Vil De gjøre mig en Tieneste? . . . . Da De dog skal op i hine høiere

Regioner, vil De da ikke tage dette Brev med og lægge det hemmelig ind paa Bordet indenfor Jomfru Liſes Vindue? ſaa finder hun det nok, naar hun kommer.

Frølich.

Naa, ſaa jeg ſkulde være Deres Poſtbud? Ja, ja, kom kun hid med det. De og Jomfruen blive dog nok et Par, det har jeg længe mærket.

Ferdinand.

Nei virkelig?

Frølich.

Intet er ſkjult for os Muurfolk. Men vær rolig! Vi ere ligeſaa tauſe ſom liſtige. Jeg ſkal nok beſørge Deres Brev.

Mel. af Du Puy: Götherna fordumsdags drucko ur horn.

Frølich

(idet han hiſſer ſig op og lægger Sedlen indenfor Liſes Vindue).

Muurſvenden veed, naar for Vindvet han ſtaaer:
Liſtighed hjelper, hvor Magt ei forſlaaer.
Gjerne han har
Verden til Nar,
Hvis blot han kan
Hjelpe den elſkende Mø til en Mand.
Muurſvenden veed ꝛc.

Ferdinand.

Kjærligheds vingede Gud
Vælger en Muurſvend til Bud.
Amor, ſom ſkuer min Liſt!
Skjænk mig din Naade, da ſeirer jeg viſt.

Otte og tyvende Scene.

De Forrige. Perlekjær, med en Tobakspibe i Munden, og en Vinflaske og et Par Glas i Haanden. Han seer ikke Ferdinand, som trækker sig lidt tilbage ved hans Ankomst.

Frølich.

Muursvenden veed ꝛc.

Ferdinand.

Kjærligheds vingede Gud ꝛc.

Perlekjær.

Nu vil Sagen heldigt endes,
Jeg er rolig for hvad der idag vil skee,
Thi Skjæbnen lod det Allerbedste hændes,
Og nu kan jeg lee.
Ved min Druesaft
Venter jeg nu paa Hr. Kraft.
Hist paa den fortrolige, løvfulde, skyggende Plads
Jeg ved en Pibe tømme vil mit Glas.

(Sætter sig i Løvhytten og ryger og drikker, Ferdinand lister sig bort, uden at mærkes af Perlekjær.)

Ni og tyvende Scene.

Frølich paa Stilladset. Perlekjær i Løvhytten. Niels kommer ud af Gadedøren og seer sig om. Strax efter: Lise.

Niels.

Det er da en forbandet Historie med det Brev! Dersom jeg bare kunde faae fat paa Hr. Grønmeier,

saa skulde jeg sige ham hvorledes det er gaaet til. — Men see der er jo Jomfruen! det er nok bedst at jeg strax gaaer til Bekjendelse. (Til Lise.) Hør, Jomfru, maa jeg tale et Ord med Hende?

Lise.

Meget gjerne, jeg vilde just ogsaa tale med dig.

Niels.

O Gud hjelpe mig! Jeg gad nok vide hvad Hun vil tale med mig om, men det var Drollen splide mig ikke min Skyld.

Lise.

Hvad mener du?

Niels.

Jeg skulde hemmelig have bragt hende et Brev fra den unge Hr. Grønmeier. Jeg vilde have lagt det op paa hendes Kammer . . . .

Lise.

Det har du jo ogsaa gjort.

Niels.

Har jeg?

Lise.

Ja, hvem ellers? Brevet laae paa mit Bord, og her har jeg allerede Svaret, som jeg beder dig bringe Hr. Grønmeier ligesaa hemmeligt som du bragte mig hans Brev.

(Giver ham et forseglet Brev.)

Niels.

Men Gud bevares! det kan jo ikke være gaaet naturligt til, det maa være Hexeri.

Liſe.

Stille! der kommer Nogen.

(Gaaer hen mod Baggrunden.)

Tredivte Scene.

De Forrige. Arthur. (Niels vil ſkjule Brevet.)

Arthur.

Hvad for Noget! har du nu et Brev igjen?

Niels.

O Gud hjelpe mig! Jeg er da det ulykſaligſte Menneſke til at bringe Breve.

Arthur.

Hid med det!

Niels.

Nei, men hør! jeg kan Drollen ſplide mig ikke . . . .

Arthur.

Hid med det, ſiger jeg!

(Tager det fra ham.)

Niels (afſides).

Hvad ſkal jeg nu gjøre? Jeg vil ſtrax ſige det til Jomfruen.

(Vil gaae hen mod Baggrunden.)

Arthur.

Hvor skal du hen? Pak dig strax ind!

(Niels gaaer ind i Huset.)

Arthur

(idet han bryder Seglet).

See, det kan man kalde en ægte diplomatisk Handling! (Efter at have aabnet Brevet.) Ganske rigtig, det er fra Lise. (Løber det igjennem.) Det er jo et Svar paa det Brev som hun ikke har faaet! Hun skriver at hun vil møde Kl. 6½ her paa denne Plads. Hillemænd! hvilken Hast! Terminen forkortes; her er ingen Tid at spilde; jeg maa strax ind at tale med Blase, for at see at holde ham i Activitet; det er jo ham som det nærmest angaaer. (Gaaer ind i Huset.)

Een og tredivte Scene.

Perlekjær. Frølich. Lise, som kommer tilbage fra Baggrunden.

Frølich (til Lise).

Jomfru!

Lise.

Ja!

Frølich.

Saae De hvad der passerede for et Øieblik siden?

Lise.

Nei, jeg stod og vendte Ryggen til.

Perlekjær (affides).

Hvad mon de To kan have at snakke om? lad mig høre efter.

Frølich.

Den unge Herre snappede Deres Brev bort fra Gaardskarlen, og læste det.

Liſe.

Hvad hører jeg! Saa er Alting ude.

Perlekjær (affides).

Hvad er det for Hiſtorier?

Liſe (affides).

Dog, jeg ſkal vide at hjelpe mig. Jeg vil ſkrive et nyt Svar, og for en Sikkerheds Skyld beſtemme Tiden til nu ſtrax. Det klæder jo rigtignok ikke godt at have ſaadan en Haſt med at blive bortført; men hvad ſkal man gjøre? Nød bryder alle Love. (Til Frølich.) Hør, De har altid været ſaa god og venlig imod mig. Vil De ikke nok viſe mig en Tjeneſte, hvorpaa mit Livs Lykke beroer?

Frølich.

Bedſte Jomfru, De har at befale.

Liſe.

Jeg vil gaae og ſkrive et andet Brev; vil De ſaa bringe det hen i Madam Hanſens Gjæſtgivergaard? thi den tosſede Niels kan man ſlet ikke ſtole paa.

Frølich.

Med Fornøielſe, Jomfru! For Deres Skyld gaaer jeg til Verdens Ende. (Liſe gaaer ind i Huſet.)

To og tredivte Scene.

Frølich. Perlekjær.

Perlekjær

(ſom titter ud af Løvhytten, affides).

Hvad maa jeg dog erfare! Liſe og Hr. Ferdinand ſkrive hinanden Breve til, og han vil endogſaa bortføre hende! O min ſtakkels Malvina! hvad ſkal der nu blive af dig? Og min ſtakkels Plan, hvad ſkal der nu blive af dig? Skulde jeg med rolige Øine ſee paa at Liſe faaer den uhyre ſtore Formue? Nei, aldrig i Evighed! Før ſkulde jeg . . . (Seer op ad Huſet.) Hvad nu? der er noget Nyt igjære.

Frølich

(taler ind ad Liſes Vindue.)

Allerede færdig! det kan jeg lide. Ja her er heller ingen Tid at ſpilde . . . . Lad mig faae det! (Tager et Brev ud af Vinduet.) Jeg ſkal ſtrax hiſſe mig ned, og gaae hen med det.

Perlekjær (affides).

Jeg vil ſkjule mig igjen, til han er kommen ned, og ſaa vil jeg gaae hen og tage Brevet fra ham . . . Hillemænd! der kommer Nogen.

(Skjuler ſig i Løvhytten.)

Tre og tredivte Scene.

De Forrige. Ferdinand.

Ferdinand (affides).

Her er dog vel Ingen, som seer mig? Jeg maa liste mig hen og høre om der ikke skulde være Svar paa mit Brev.

Frølich.

Ei! er De der? Det er godt, De kom, thi saa sparer De mig Uleiligheden. See her, der har De Svar paa Deres Brev.

(Kaster Brevet ned til ham.)

Ferdinand.

Bravo! (Tager det op og læser det.)

Frølich (affides).

Nu er jeg færdig paa dette Sted. Nu maa jeg desværre længere ned. Gud veed, jeg blev gjerne heroppe. (Hisser sig ned til første Sals Etage, saa at han ikke længere kan naae til Lises Vindue.)

Ferdinand

(som imidlertid har læst Brevet).

Hvad seer jeg! der er Ugler i Mosen. Hun beder mig at holde mig parat om et Øieblik! hun har Ret, det bliver det Fornuftigste. Jeg vil strax gaae hen og gjøre Anstalter. (Vil gaae.)

Fire og tredivte Scene.

De Forrige. Niels.

Niels.

Aa hør, Hr. Grønmeier!

Ferdinand (vender om).

Stille dog! Du maa ikke raabe mit Navn saa høit, thi Alle troe at jeg er reist.

Niels.

Ak, kjære Herre! I maa ikke blive vred, men Skylden er min Sjæl ikke min; det er et forskrækkeligt Uheld, som jeg har idag.

Ferdinand.

Hvad er der paafærde?

Niels.

Jomfru Lise gav mig nylig et Brev, som jeg skulde bringe jer, det var Svaret paa jeres Skrivelse ....

Ferdinand.

Det veed jeg nok, her har jeg det.

Niels.

Har I det? Men Gud bevares! hvorledes har I faaet det?

Ferdinand.

Nu har jeg ikke Tid at tale med dig. Dine Drikke-

penge ſkal Du faae om lidt. Lad mig nu blot ſee at du er taus og forſigtig. Farvel ſaalænge.

(Ier ud.)

Fem og tredivte Scene.

Frølich. Perlekjær. Niels.

Niels.

Men Herre Jemini! Nu ſtaaer Verden viſt ikke længe. Det er Drollen ſplide mig Hexeri. O jeg ulykkelige Karl! Nu ſeer jeg hvorledes jeg ſidder i det! Det falder ſom Skjæl fra mine Øine! Det er beſtemt Kjøge Huuskors ſom grasſerer her! Det er den ſkinbarlige Djævel ſom har ſit Spil her i Huſet. Det er ham ſom piner den ſalig Commerceraad ind i Hundes og Kattes Liguelſe, og det er ham ſom bringer Breve frem og tilbage gjennem Luften. Ak det var i en ulykſalig Stund at jeg kom til dette berygtede Sted!

Sex og tredivte Scene.

De Forrige. Arthur og Blaſe.

Blaſe.

Men Gud bevares! Det er jo en ſtrækkelig Hiſtorie.

Arthur.

Ja vil De nu troe mig en anden Gang? Hvorfor paſſer De ikke bedre paa?

Blaſe.

Jeg beder Dem betænke mine mange Forretninger. Man kan ikke være meer end eet Sted ad Gangen. Naar jeg ſkal være ude i Stalden for at paſſe paa den ſyge Hoppe, kan jeg jo ikke være hos Jomfru Liſe for at paſſe paa hende.

Arthur.

Men jeg har jo advaret Dem, jeg har bedet Dem være opmærkſom. Men det forſtaaer ſig, en Heſtedoctor har ikke ſaa fiin en Næſe, ſom en Diplomat.

Blaſe.

Er jeg da ikke ulykkelig nok? ſkal jeg tillige høre fornærmelige Udtryk?

Arthur.

Lad det være godt! Hovedſagen er nu at vi finde min Fader, for at overlægge Sagen med ham. Jeg formoder, han er i Haven.

Perlekjær (kommer frem).

Her er jeg!

Arthur.

Nu vel Papa, har De endnu ingen Reſpect for Diplomatiken? Hvad giver De mig, naar jeg fortæller Dem at Hr. Ferdinand ikke er reiſt herfra, men at han opholder ſig hemmelig herude, og har beſluttet at bortføre Liſe iaften Klokken halv ſyv?

Perlekjær.

Jeg blæser ad Diplomatiken! Jeg er bedre underrettet end du. Jeg kan fortælle dig at Klokkeslettet er forandret, og at de have givet hinanden Stævnemøde nu strax.

Blase.

Hvorledes?

Arthur.

Det kan aldrig være muligt, thi ellers maatte jeg vide det.

Perlekjær.

Snikſnak! Jeg kan ſige dig Meer endnu: Vi maae tage os i Agt for Muurſvenden deroppe, thi han er i Ledtog med dem.

Blase.

Muurſvenden!

Perlekjær.

Tys!

Blase.

Ja, tænkte jeg det ikke nok?

Arthur.

Det er umuligt, thi ellers var det faldet mig ind.

Blase.

Jo det ſværger jeg Dem til, den Muurſvend har altid været mig fordægtig.

Perlekjær.

Stille dog! Her er ikke Tid til at skjændes. Lad os hellere alle Tre være enige om, hvorledes vi bedst skal qvæle den gruelige Plan i Fødselen.

Arthur.

Bagatel! efter de Oplysninger vi have erholdt!

Perlekjær.

Lad os staae paa Luur her i Løvhytten, og saasnart Hr. Ferdinand kommer for at bortføre Lise, saa træde vi Alle frem, og give ham en lang Næse.

Blase.

Ypperligt!

Arthur.

Dermed er det endnu ikke gjort. Forsigtigheden byder tillige andre Forholdsregler. (Til Niels.) Hør, Niels, gaa strax ind og slaa Bagporten ilaas, og pas paa Gadedøren. Ingen, især ikke Jomfru Lise, maa komme ud af den; du er med dit Liv ansvarlig for hende. Forstaaer du?

Niels.

Ja gode Herre, det forstaaer jeg nok. Og hun skal saamænd heller ikke komme ud med mit Vidende. Men hvad kan det forslaae, naar man har et Hunskors, som gaaer igjennem lukte Døre, og gjør det Synlige usynligt?

Arthur.

Passiar! strax paa din Post!

(Niels løber ind i Huset.)

Syv og trediute Scene.

Frølich. Perlekjær. Arthur. Blaſe.

Mel. af Elverhøi: Herligt en Sommernat.

Perlekjær. Arthur. Blaſe.

1.

Hœvnen forbinder os,
Friſteren finder os
Enige mod ham i Aanden.
Vi, hvad end Fanden vil,
Give hinanden, til
Pant paa vort Broderſkab, Haanden.

2.

Tyſ! jeg alt hører ham,
Kjærlighed fører ham
Hid for at hente ſin Liſe.
Hiſt fra det tætte Skjul
Skal jeg den nette Fu'l
Nok hvad jeg duer til, viſe.

Mel. af Muurmeſteren fra første Scene.

Frølich.

Tager jer ivare!
Fuglen kan erfare,
Som en fiin Spion, hver Hemmelighed.

Mel. af Don Juan fra anden Scene.

Perlekjær og Blaſe.

Mig den Muurſvend er fordœgtig.

Arthur.

Narre mig, han er ei mægtig.

Frølich (som før).

Dog den gode Svale
Kan synge, men ei tale;
Aldrig i sin Sang den røber hvad den veed.

Perlekjær, Arthur, Blaſe (som før).

Her jeg vente vil, til Hævnen er bered.

(De gaae alle Tre ind i Løvhytten).

Otte og tredivte Scene.

De Forrige. Ferdinand.

Mel. Fredmans Epiſtel Nr. 77.

1.

Ferdinand.

Timen er kommen. See, Skyerne drage
Langſomt over Himlen med kjølige Vind.
Hører du hiſt min forelſkede Klage,
Vend da til din Beiler din Tanke, dit Sind.

Perlekjær, Arthur, Blaſe (aſſides).

Hør hvor han ſukker og beder i Løn!

Ferdinand.

Elſkede! kom, lad os Tiden ei ſpilde!

Perlekjær, Arthur, Blaſe (som før).

Mon hun har Mod til at lyde hans Bøn?

Ferdinand.
Kom, før det bliver forsilde!

2.

Ferdinand.
Solen forgylder kun Træernes Toppe,
Kronen staaer i Skygge, saa dunkel og graa.
Amor, den Guldfugl, han sidder deroppe,
Smiler ned til dem som i Skyggerne gaae.

Perlekjær, Arthur, Blase (affides).
Hør kun hvor lumsk han belægger sit Ord!

Ferdinand.
Elskede! kom, lad os Tiden ei spilde!

Perlekjær, Arthur, Blase (som før).
Nu vil jeg strax ham beskjæmme, jeg troer.

Ferdinand.
Kom, før det bliver forsilde!

Perlekjær, Arthur, Blase,
(til Ferdinand, idet de træde frem).
Egen Melodie.
Ha forvovne Fristər!
Jeg er vred og bister.
Nu din hele sorte Plan jeg veed.
Men du skal ei mere
Mod os triumfere;
Lad os Lise hente nu herned!

Frølich
(paa Melodien af Muurmeſteren).
Tager jer ivare, ꝛc.
(Perlekjær, Arthur og Blaſe gaae ind i Huſet.)

Ni og tredivte Scene.

Ferdinand. Frølich. Liſe kommer til Vinduet og giver Frølich et Vink; denne hisſer ſig hurtig op til hendes Vindue. og lader hende ſtige ud paa Stillads, hvorpaa han hisſer det ned til Jorden og lader hende ſtaae af.

Melodie af Blum: Schwäne kommen gezogen.

Liſe
(medens hun daler med Stillads).
Kjærligheden ſig baner
Gjennem Luften ſin Vei.

Ferdinand (ſeer hende imøde).
Det, ſom Jorden os raner,
Nægter Himlen os ei.
(Hun ſtaaer af og iler hen til Ferdinand.)

Begge.
Amor til Frihed os bringer,
Tiltrods for Hadets Magt.
Lad os paa Kjærligheds Vinger
Nu knytte den ønſkede Pagt!

(Ferdinand iler bort med Liſe. Frølich har imidlertid hisſet ſig op til ſin forrige Plads ved første Sals Etage.)

Fyrgetyvende Scene.

Frølich paa Stilladſet. Perlekjær, Arthur, Blaſe komme til Vinduerne i Liſes Kammer.

Egen Melodie.*)

Perlekjær. Arthur. Blaſe.

Ha! hvad er Det! hun er her ei!
(Til Frølich.)
Har du ei mærket hende?

Frølich.

Nei!

Perlekjær. Arthur. Blaſe.

Affted! affted! (De gaae fra Vinduerne.)

Frølich.

Lad kun de Narre gaae,
De vil en artig Næſe faae.
Ha ha ha ha!
De vil en artig Næſe faae.

Een og fyrgetyvende Scene.

Frølich. Perlekjær, Arthur, Blaſe og Niels komme ud af Gadedøren, og ſee ſig om.

Perlekjær.

Men hvad er Dette!

*) See Muſikbilag, Nr. 5.

Blaſe.

Jeg Sammenhængen ei kan gjætte.

Arthur (til Niels).

Har du da lukket hende ud?

Niels.

Ak nei, jeg adlød jeres Bud,
Jeg paſſed paa,
Ja ſom en Smed jeg paſſed paa,
Men mod et Huuskors kan ſig Ingen ſtaae.

Perlekjær. Arthur. Blaſe.

Nei, denne Sag jeg fatter ikke,
Jeg kan det ei forſtaae.

Frølich
(idet han hiſſer ſig ned med Stilladſet).

Jeg ſkal forklare det til Punkt og Prikke!
Igjennem Luften kom en Drage,
Og ſnapped hende bort.

Perlekjær, Arthur, Blaſe.

Naar hørte man vel Mage?

Niels.

Nu vel? hvad har jeg ſagt?
Ja Kjøge Huuskors er en farlig Magt.

Perlekjær.

Ja, det er klart, de er' alt flygtet bort.
(Til Niels.)

Gaa, Niels! lad ſadle trende Heſte!
(Til ham og Arthur og Blaſe.)
At ſætte efter dem, det bliver her det Bedſte.
Afſted nu! fort!
I Hver ſin Vei maae tage,
Og kommer ei tilbage,
Om I ſaa ſkulde gaae til Verdens Ende,
Før I mig bringe hine Tvende.
(Niels løber ind i Huſet. Frølich gaaer ud igjennem Baggrunden.)

To og fyrgetyvende Scene.

Blaſe. Perlekjær. Arthur.

Mel. Wohl auf, Kameraden, ꝛc.

1.

Perlekjær.

Velan, Kammerater, tilheſt, tilheſt!
Nu gjælder det, hurtigt at ride.

Blaſe.

Jeg rider mod Syden.

Arthur.

Jeg rider mod Veſt.

Perlekjær.

Og Niels mod den nordlige Side.

Blaſe.

Hvo rider mod Øſten i hurtig Flugt?

Arthur.

Snikſnak! Imod Øſten er Kjøge Bugt.

Alle Tre.

Mod Øſten en Rytter har ingen Flugt;
Man rider ei let over Kjøge Bugt.

2.

Velan, Kammerater, tilheſt, tilheſt,
Nu gjælder det, hurtigt at ride.
Den Ene mod Syden, den Anden mod Veſt,
Og Niels mod den nordlige Side.
:|: Mod Øſten en Rytter har ingen Flugt;
Man rider ei let over Kjøge Bugt. :|:

(Arthur og Blaſe ile ind i Huſet.)

Tre og fyrgetyvende Scene.

Perlekjær. Kraft kommer hurtigt ind fra Baggrunden, med et Papiir i Haanden.

Kraft.

Hr. Krigsraad! har De hørt det? Commerceraad Grønmeier er jo død!

Perlekjær.

Ja er det ikke forſkrækkeligt! Og endnu mere, at hans Død var det Eneſte ſom kunde redde mig i min fortvivlede Stilling.

Kraft.

Ja, hvad vil De da ſige, naar De bliver bekjendt med det Papiir jeg her har? Det er ſalig Commerceraadens Teſtament.

Perlekjær.

Hvorledes? har han gjort Teſtament?

Kraft.

Jeg har i et heelt Aar havt det i Forvaring, men har maattet love ham ikke at tale derom. Dets Indhold var mig ogſaa ganſke ubekjendt, thi ſom De ſeer, Udſkriften lyder: „At aabnes efter min Død.“ Denne Befaling har jeg nu efterkommet, og bringer Dem det her. Kan De gjætte, hvem der er Univerſal Arving?

Perlekjær.

Er det ikke hans Broderſøn?

Kraft.

Nei, det er Dem ſelv.

Perlekjær.

Hvad ſiger De?

Kraft.

Notabene hvis De er en fornuftig Mand. Vil De behage at ſee: Den ſalig Afdøde ſkriver, at han aldrig i ſit Liv vil give ſit Samtykke til ſin Broderſøns Forening med Jomfru Liſe. Ifald derfor den unge Herre, iſtedenfor at ægte den rige Brygger-Enke, ſom

han har beſtemt ham, ſkulde mod hans Villie have ægtet Jomfru Liſe, da tilfalder hele Arven Dem, men i modſat Fald Broderſønnen. Nu ſeer De ſelv hvad herved er at gjøre. Den unge Herre er jo forlibt i Liſe, og Liſe i ham, og Den er let at lokke, ſom efter vil hoppe; De forſtaaer mig?

Perlekjær.

Triumf! Victoria! De ere allerede løbet bort med hinanden.

Kraft.

Er det muligt!

Perlekjær.

Skjæbnen har ledet Alt til det Bedſte, og jeg er den lykkeligſte Mand paa Jorden.

Kraft.

Saa gratulerer jeg Dem.

Perlekjær.

Men for Alting lad os endnu ikke tale til Nogen om dette Teſtament; vi maae vente, indtil de bortrømte Perſoner have holdt Bryllup, og det vil med Guds Hjelp ikke vare længe.

Fire og fyrgetyvende Scene.

De Forrige. Arthur, Blaſe, Niels, alle Tre med Ridepidſke.

Arthur.

Nu ere vi parate.

Blaſe.

Nu ſkal det gaae over Stok og Steen.

Perlekjær.

Hvad mene I? hvor vil I hen?

Arthur.

Hvilket Spørgsmaal! Vi vil indhente de Flygtende.

Blaſe.

Det er jo efter Deres egen Befaling.

Perlekjær.

Det er ſandt, kjære Børn, men jeg har betænkt mig.

Arthur.

Hvad for Noget?

Niels.

Det har Herren gjort vel i, thi vi kan ſaamænd ikke hamle op med Kjøge Huuskors.

Blaſe.

Skulde jeg lade min Kjæreſte i Stikken?

Perlekjær.

O Snak! hun er jo ikke Deres Kjæreſte endnu.

Arthur.

Men, kjære Papa, hvad ſkal det ſige?

Perlekjær.

Jeg har overveiet Sagen nøiere, jeg har ogsaa talt med Hr. Kraft derom, og jeg finder nu at Kjærlighed er en Lidenskab, som ikke lader sig bevinge. Hvis derfor de to unge Folk elske hinanden, saa er det jo bedst at man lader dem have deres Villie.

Arthur (affides).

Her maa stikke Noget under; nu gjælder det at være Diplomat.

Blase.

I Evighed aldrig! Troer De jeg skulde lade min Kjæreste saaledes bortsnappe af den Første den Bedste. Kom, lad os strax begive os paa Veien.

Arthur.

Ja, Blase har ganske Ret. Afsted!

Perlekjær.

Vil I holde jeres Mund, og lære at lystre mig! Jeg skal vise jer at jeg er Herre i Huset.

Blase.

Ja men her ere vi udenfor Huset.

Perlekjær.

Da skal I, min Sjæl, snart komme indenfor, og naar I først ere der, saa skal Ingen sætte Foden ud af Huset uden min Tilladelse! (Driver dem hen mod Døren.) Kom med, Hr. Kraft, og hjelp mig at holde Styr paa disse Rebeller.

Niels.

O Herre, jeg er ſaamænd ikke rebelſk, jeg bliver meget hellere hjemme. Jeg ſkal desuden ud paa Engen og læsſe Høy; det har Herren da vel ikke Noget imod?

Perlekjær.

Nei, min Søn, gaa du kun til dit Arbeid.

Niels.

Saa vil jeg bare hente min Høtyv.

(De gaae Alle ind i Huſet.)

Fem og fyrgetyvende Scene.

Commerceraad Grønmeier kommer fra Baggrunden.

Grønmeier.

Endelig er jeg da ankommen. Reiſen var beſværlig nok i denne Hede og igjennem det meget Støv! — Jeg har heller aldrig reiſt ſaa tidlig paa Dagen herud, men naar man kommer for at hente 15,000 Rd., uden at tale om en engelſk Ridehoppe til 600 Specier, ſaa er det en Selvfølge at man ikke har Ro paa ſig. Naa, det vil ret glæde min gamle Ven, Krigsraad Perlekjær, at ſee mig igjen, og det vil ogſaa glæde mig, naar han tæller mig de 15,000 Rd. op i lutter kongelige Obligationer . . . .

Sex og fyrgetyvende Scene.

Grønmeier. Niels kommer med Høtyven.

Grønmeier.

Ih der ſeer jeg jo min gamle Gaardskarl, den

gode Niels! Jeg vil ſtrax henvende mig til ham. God Dag, Niels!

Niels

(idet han ſeer ham, farer tilbage i ſtørſte Forſtrækkelſe).

Naa, nu er det Sidſte værre end det Førſte! . . .

Grønmeier.

Hvorfor løber du din Vei? Jeg vil tale med dig.

(Nærmer ſig ham.)

Niels

(holder Høtyven imod ham).

Viig fra mig, Satan!

Grønmeier.

Ih, din uforſkammede Knægt! Tør du tiltale mig ſaaledes?

Niels.

Ja det tør jeg; thi jeg har en god Samvittighed, og det er Løgn hvad Han ſiger, at jeg har ſtjaalet Havre.

Grønmeier.

Er du gal? Har jeg ſagt at du har ſtjaalet Havre?

Niels.

Vil han bare blive mig fra Livet, for ellers jager jeg Ham, Drollen ſplide mig, Høtyven lige igjennem Kroppen en halv Alen ned i Jorden; ſaa ſkal Han nok lade være at ſpøge.

Grønmeier.

Er du fra Forſtanden? Spøger jeg? Det er ſnarere dig ſom ſpøger, men det er en grov Spøg! . . . .

Niels.

Nei, det er mit ramme Alvor. Inat kom Han her ſom en Kat. Idag har Han været her baade ſom Mops og ſom Spids; alt Det har jeg fundet mig i, men kommer Han i ſin egen fordømte Poſthr, ſaa ſtaaer jeg Ham ikke inde for nogen Ting, thi nu har jeg faaet Courage af bare Skræk.

Grønmeier
(med en truende Mine).

Hør, veed du hvad . . . .

Niels
(hævende Høihven).

Ja veed Han ſelv hvad! Vil Han nu pakke ſig ſtrax til Helvede, hvor Han kommer fra, og ikke friſte en ſtakkels Karl, ſom ikke har noget med Djævelen og hans Gjerninger at beſtille. Naar man er død, ſaa ſkal man forholde ſig ſtille og rolig, det er ikke meer end Pligt og Skyldighed.

Grønmeier.

Jeg troer, Fanden plager dig! er jeg død?

Niels.

Ja, min Sjæl og Salighed er Han død; det kan man ſtrax ſee paa Ham.

Grønmeier.

Hvad er det for Snak! Jeg seer jo frisk og trivelig ud; jeg er jo bleven fed, siden du saae mig sidst.

Niels.

Ja, i Helvede bliver man kanskee fed, men det faaer ikke at hjelpe; Han seer ud som Han havde ligget et halvt Aar i Jorden.

Grønmeier.

Hør, nu forgaaer Taalmodigheden mig, og nu skal jeg vise dig, at hvis jeg er død, saa har jeg dog ligesaa gode Kræfter som en Levende.

(Tager ham fat bag fra og rykker ham i Haaret.)

Niels

(idet han dreier sig og jager efter ham med Høstyven).

Gevalt! Gevalt! Gevalt!

Grønmeier

(slipper ham og tager sig paa Benet).

Au! for en Ulykke! der traf du mig i Benet!

Syv og syrgetyvende Scene.

De Forrige. Kraft. Perlekjær. Arthur. Blase.

Perlekjær og Kraft.

Hvad er paafærde?

Niels.

O det er den skinbarlige Satan! See der!

(Peger paa Grønmeier.)

Perlekjær, Kraft, Arthur og Blaſe.

Ih, Gud bevares!

(De vige tilbage.)

Grønmeier.

Hvad er det! Ere I da Alleſammen blevne gale?

Kraft.

Saa De er levende?

Grønmeier.

Ja hvorfor ſkulde jeg ikke være levende?

Niels.

Tro ham ikke, gode Herre! Det er Kjøge Huuskors paa en anden Led.

Perlekjær.

Jeg taber Næſe og Mund af Forundring. Deres Hr. Broderſøn var her imiddags i dyb Sorg, og fortalte med grædende Taarer Deres dødelige Afgang.

Grønmeier.

Den fordømte Knægt! Det er beſtemt fordi jeg nægtede ham 200 Rd. igaar.

Perlekjær.

Dem har han faaet af mig.

Grønmeier.

Hvorledes?

Perlekjær.

Jeg kunde ikke nægte ham dem ſom Forſkud paa

de 15,000 Rd. som han kom for at hente, og nu er han i dette Øieblik løbet bort med Lise.

Grønmeier.

Den Slubbert! jeg skal gjøre ham arveløs. Nu kan han gjøre for mig hvad han vil, jeg bryder mig ikke mere om ham; thi Brygger-Enken, som jeg vilde gifte ham med, er død imorges. Dersom han havde fulgt mit Raad og giftet sig med hende itide, saa havde han nu været en ung Enkemand og havt en betydelig Formue. Men Ungdommen er selvklog, saa lad den da ogsaa blive klog af Skade. Af mig skal han ikke faae en Skilling. De 200 Rd. vil jeg skjænke ham, og dermed er Fadderskabet ude! . . . .

Perlekjær.

Det er meget ædelmodigt.

Grønmeier.

Paa ingen Maade, gode Krigsraad! De kan nok begribe at jeg ikke vil lade Dem i Stikken derfor. De kan afskrive dem paa min Conto. Men de 15,000 Rd. i Obligationer skal jeg nu have den Ære at modtage.

Perlekjær (til Arthur).

O jeg ulykkelige Menneske! Svar du nu for mig, ifald du kan redde mig ud af denne Knibe; du er idetmindste nærmest til det.

Arthur (til Perlekjær).

Ja, Papa, det skal ingen Nød have. (Til Grønmeier.)

Hr. Commerceraad! trænger De ikke til at ſtyrke Dem efter Reiſen? Maa jeg opvarte med et Glas Viin?

Grønmeier.

Meget forbunden, jeg trænger ikke til Noget. (Til Perlekjær.) Min Tid er knap, jeg agter at reiſe tilbage endnu iaften. Hvis det altſaa var Dem beleiligt ....

Arthur.

Det forekommer mig, at Hr. Commerceraaden halter?

Grønmeier.

Ja, det troer jeg nok; den forbandede Knægt (peger paa Niels) har ſtukket mig i Benet med ſin Høtyv.

Niels.

Jeg beder om Forladelſe, men jeg troede ſaa Skam at I var død, og ſaa kunde det jo ikke hindre jer.

Blaſe (til Grønmeier).

Med Tilladelſe! (Løfter hans Been iveiret, paa ſamme Maade ſom det var Bagbenet af en Heſt.) Stille! Pfui!

Grønmeier (river ſig løs).

Hvad ſkal det bethde? Er Han gal? (Til Perlekjær.) Som ſagt, jeg har Haſtværk, og maa derfor anmode Dem om ....

Arthur.

Det er et meget ſtadigt, ſmukt Veir, vi have faaet, Hr. Commerceraad, Høſten vil viſt blive god.

Grønmeier.

Det er meget muligt; jeg har ſolgt mine Jorder, og bekymrer mig ikke meer om Veirliget. (Til Perlekjær.) Som ſagt, Tiden er knap, og hvis det derfor ikke generer Dem ....

Arthur.

Hvad Nyt har man i Kjøbenhavn, Hr. Commerceraad?

Grønmeier.

For Pokker! jeg er ikke kommen herud for at fortælle Dem Nyt, men for at hente mine Penge.

Perlekjær (til Arthur).

Du hjelper mig rigtignok godt.

Arthur.

Giv kun Tid, Papa, man maa gaae diplomatiſk frem.

Perlekjær (høit til Arthur).

Ja ſaa ſee da nu hvad din Diplomatik hjelper dig til, og ſiig Hr. Commerceraaden paa en forblømmet Maade, hvor hans Penge ere.

Grønmeier.

Hvad ſkal det ſige?

Arthur.

Ja, kjære Papa, nu hugger De jo min diplomatiſke Knude over, og nøder mig til at tale reent ud af Poſen. Men nu ſkal De ſee, at en Diplomat kan ogſaa tale uden Falblader og uden Kruſedduller.

Grønmeier.

Til Sagen! hvor ere mine Penge?

Arthur.

De ligge paa Kjøge Landevei.

Grønmeier.

Hvad hører jeg?

Arthur.

Idetmindſte laae de der forleden Dag.

Perlekjær.

Ja, Hr. Commerceraad, jeg er det ulykkeligſte Menneſke paa Jorden. Tænk Dem at min Søn ſkulde have redet ind med Obligationerne forleden, og ſaa gaaer han og taber dem ud af Lommen!

Grønmeier.

Jeg maa ſige Dem, Hr. Krigsraad, at jeg lader mig ikke affpiſe med en ſaadan Forklaring.

Perlekjær.

De vil dog ikke gjøre mig ulykkelig?

Kraft.

Vil De ikke nok have Medlidenhed med ham?

Grønmeier.

Nei, ſaa Fanden tage mig, om jeg vil.

Arthur.

Bærer rolige! Der er ingen Ulykke paafærde. Nu

ſkal mit diplomatiſke Genie førſt viſe ſig i ſin fulde Glands. Jeg har Pengene!

Perlekjær.

Har du dem?

Arthur.

Jeg ſkal ſtrax hente dem.

Perlekjær.

O du er en prægtig Fyr! kom lad mig kyſſe dig! Nu ſkal jeg heller aldrig ſige noget Ondt om Diplomatiken.

Otte og fyrgetyvende Scene.

De Forrige. Ferdinand og Liſe, ſom ile hen, og kaſte ſig ned for Grønmeiers Fødder.

Ferdinand.

Tilgivelſe, min Onkel!

Grønmeier.

Viig fra mig, din vanartige Skjelm!

Ferdinand.

Liſe er nu min Kone. Vi have i dette Øieblik ladet os vie i Herfølge Kirke.

Blaſe (affides).

Saa er Alting ude. Nu gjælder det, Blaſe! viis dig nu ſom en Mand! Man ſiger at fordobblet Virk-

ſomhed ſkal være god til at overvinde Hjerteſorger. (Til Niels.) Gaa og giv Hoppen en dobbelt Portion af min Mixtur; jeg kommer ſtrax efter, for at ſee til hende.

(Niels gaaer.)

Ni og fyrgetyvende Scene.

De Forrige, (undtagen Niels).

Grønmeier.

Jeg vil ikke ſee dig mere for mine Øine.

Ferdinand.

Jeg ſkulde heller ikke have vovet paa at komme for Deres Øine, min Onkel, hvis ikke en uventet Omſtændighed gav mig Haab om at erholde Deres hele Tilgivelſe.

Grønmeier.

Hvad er da Det?

Ferdinand.

De har miſtet 15,000 Rd.; jeg ſkaffer dem tilveie.

Grønmeier, Perlekjær og Kraft.

Hvad hører jeg!

Arthur.

Saa De vil ſkaffe Pengene tilveie? Nei det lader De nok være, det paatager jeg mig.

Ferdinand.

Saa maa de exiſtere in duplo; idetmindſte bringer

jeg min Onkel 15,000 Rd. i kongelige Obligationer. Vil De fordobble Summen, har han viſt Intet derimod.

Grønmeier.

Til Sagen! kom med Pengene, hvem der har dem?

Perlekjær (til Arthur).

Gaa og hent dem, ſiden du ſiger, du har dem!

Arthur.

Lad Hr. Ferdinand gjøre Begyndelſen. Hvis han kan ſkaffe dem, ſaa ſparer han mig Uleiligheden.

Grønmeier.

Saa gjør dog Ende paa det, og kom med dem.

Ferdinand.

Det ſkal jeg, min Onkel, men jeg gjør Deres Tilgivelſe til en Betingelſe.

Grønmeier.

Velan, derſom du kan ſkaffe mig mine Penge, ſaa vil jeg tilgive dig dit Ægteſkab med Liſe, og lover forreſten at glemme Alt hvad ſom er paſſeret.

Ferdinand.

Deres Haand, min Onkel!

Grønmeier

(rækker ham Haanden).

Der! og det endog i Vidners Overværelſe.

Ferdinand (affides).

Ja det var juſt Det jeg vilde.

Arthur.

Ha, ha, ha! han vil faae en lang Næſe.

Halvtredſindstyvende Scene.

De Forrige. Paa et Vink af Ferdinand træder Frølich ind, med den ituſlagne Urtepotte i Haanden.

Arthur.

Hvad ſeer jeg! min Urtepotte!

Ferdinand.

Seer De, min Onkel! i denne Urtepotte ligge Deres Obligationer.

Arthur.

Det er ſkammeligt ſaaledes at narre en Diplomat! Jeg troede at Urtepotten ſtod oppe i mit Vindue.

Frølich.

Der ſtod den ogſaa imorges, men jeg tog den og ſatte den op i Jomfru Liſes Vindue, for at fornøie hende med det ſmukke Roſentræ.

Blaſe.

Og jeg tog mig den Frihed at ſlaae den iſtykker, fordi jeg nok vidſte, fra hvem den kom.

Frølich.

Og da jeg vilde plante Træet om i en anden Potte,

fandt jeg disse Penge i denne, hvorpaa jeg strax iilte Hr. Ferdinand imøde, for at fortælle ham hvad der var passeret.

Perlekjær (til Arthur).

Men hvad i al Verden har bevæget dig til at lægge Pengene i Urtepotten?

Arthur.

Fordi jeg vidste, Papa, at De vilde gjennemsøge mine Gjemmer; men i Urtepotten vidste jeg nok at De ikke vilde søge, og der troede jeg ogsaa at Pengene vare sikkre. Det var et diplomatisk Kunstgreb for at slippe for at gjøre en ny Hoveri-Reise til Kjøbenhavn.

Perlekjær.

Gid Fanden havde din Diplomatik! Muursvenden er en bedre Diplomat end du: han har intrigueret, os Alle uafvidende, han har hemmelig slynget Knuden, og det er endelig ogsaa ham som løser den.

Een og halvtredsindstyvende Scene.

De Forrige. Niels.

Niels.

Ak! Hr. Blase! jeg kommer for at melde Ham, at nu opgav Ridehoppen sin Aand. Da hun havde faaet den dobbelte Portion af Hans Mixtur, gav hun sig ikke længere Tid, men crepeerte strax.

Perlekjær.

Saa for en Ulykke! Det kan ikke nytte længer at

ſkjule det for Hr. Commerceraaden; det er Deres engelſke Ridehoppe ſom er creperet, men jeg ſkal gjøre alt Mit for at erſtatte den med en anden.

Grønmeier.

Det er jo nogle fordømte Hiſtorier herude!

Blaſe.

Gud, Jomfru Liſe! .... eller Madam Grønmeier! De har dog vel ikke taget af de Draaber ſom jeg gav Dem?

Liſe.

Nei, det kan De være rolig for.

Blaſe.

Saa gjør mig den Tjeneſte og tag ikke af dem, thi ſiden jeg mærker at de kan ſlaae en Heſt ihjel ....

Perlekjær.

Hvad for Noget! har Han givet Liſe af de ſamme Draaber ſom Heſten?

Blaſe.

Ja hvorfor ikke! Det er meget gode Draaber; jeg kan forſikkre, at de tilforn have ſlaaet ypperligt an. Men det er det Samme, jeg ſkal aldrig bruge dem mere, hverken til Menneſker eller til Heſte.

Perlekjær.

Jeg ſkal ſaamænd heller aldrig bruge Ham, hverken til Menneſker eller til Heſte.

Slutnings-Sang*).

Mel. Fredmans Epiſtel Nr. 32.

1.

Kraft.

Seer man, hvor ſnart
Sig nu Bladet kunde vende?
Hele Farcen er tilende,
Det er klappet og klart.

Chor.

Seer man ꝛc.

Grønmeier (til Kraft).

Viſt Ingen kan
Paaſe paa ſaadan en Pige;
Een alt af ſlige
Er et Huuskors for en Mand.

---

*) I det Øieblik, da Slutnings-Sangen ſkal til at begynde, ſtaae alle Perſonerne i en Række tvers over Theatret, men noget tilbage. Kraft, ſom begynder Sangen, træder i det Samme lidt frem; derpaa Grønmeier, idet han henvender ſine Ord til Kraft, og ſaaledes Enhver af de Følgende, efter ſin Tour, ligeledes henvendende ſine Ord til den Næſtforegaaende; ſaaledes at den første Række lidt efter lidt oplöſes, og en ny, beſtaaende af de ſamme Perſoner, danner ſig i Forgrunden. Endelig ved Begyndelſen af det ſidſte Couplet, træder Liſe endnu længere frem, foran den nye Række.

Ferdinand (til Grønmeier).
Siig ikke Det!

Grønmeier.
Hold Mund! thi jeg har Ret.

Chor.
Seer man ꝛc.

2.

Ferdinand.
Men hvis man var
Den for Alle lykkelige,
Som erholdt en saadan Pige,
Man sit Kors nok bar.

Chor.
Ja, hvis man var ꝛc.

Blaſe
(til Ferdinand).
Jeg, med Forlov,
Har et Huuskors i mit Hjerte:
Kjærligheds Smerte,
Det er den, som gjør mig flau.

Arthur
(meget høflig til Blaſe).
Det Ord var ſandt.

Blaſe (bukker).
De er nu ſaa galant.

Chor.
Ja, hvis man var ꝛc.

3.

Arthur.
Kors vil Enhver
Sig erhverve meget gjerne,
Naar han ei kan faae en Stjerne,
Som er mere værd.

Chor.
Kors vil Enhver ꝛc.

Perlekjær (til Arthur).
Dog, altfor ſmaa
Ere begge to, min ſandten!
Først Elephanten
Kan din egen Høide naae.

Niels (til Perlekjær).
Saa ſtort et Dyr!

Perlekjær (vilende paa Arthur).
En diplomatiſk Fyr!

Chor.
Kors vil Enhver ꝛc.

4.

Niels
(til Perlekjær, med Hentydning paa Grønmeier).

Holder det Stik
Med vort Huuskors her i Kjøge,
Siden Levende tør spøge,
Mod al gammel Skik?

Chor.

Holder det Stik ꝛc.

Frølich (til Niels).

Sligt er kun Fjas;
Nei, et Huuskors fremfor alle
Pleier man kalde
Hver en Muursvend paa Stillads.

Liſe (til Frølich).

Det var jo Skam!

De Andre
(pegende paa Frølich).

Vort Huuskors, det er ham!

Chor.

Holder det Stik ꝛc.

5.

Liſe (til Publicum).

Tingen er klar:
Naar Theatret faaer et Stykke,
Som hos Dem gjør ingen Lykke,
Det et Huuskors har.

Chor.

Tingen er klar ꝛc.

Liſe.

Dette, ſom er
Alt i Titlen dertil ſtemplet,
Skal det Exemplet
Af et Huuskors give her?
Spørge Dem ad,
Forfatteren mig bad.

Chor.

Tingen er klar ꝛc.

De Danſke i Paris.

Førſte Gang opført paa det kongelige Theater
den 29de Januar 1833.

Perſonerne.

Johannes Bruun, Major ved et danſk Regiment.
Madame Thereſe Jean-Brun, Modehandlerinde.
Juliette, hendes Datter.
Madame Jaquelin Thereſes Tante.
Erneſt, Madame Jaquelins Gudſøn.
Adolf Heller, Maler,
Schönemann, Poet,
Falbinger, Muſicus,
Bernerup, Theolog,
Meingau, Juriſt,
Hammer, Læge,
} danſke Reiſende.
Mikkel, Majorens Tjener.
En Tjener hos Madame Jaquelin.
Danſke Soldater.
Gjæſter og Opvartere i et Kaffehuus.
Muſikanter.
Spadſerende.

Handlingen foregaaer under de danſke Troppers Ophold i Frankrig i Aaret 1816, den første Act i Bouchain, den anden i Paris.

Første Act.

En Have udenfor Madame Jaquelins Huus i Bouchain. I Baggrunden et Gitter, i hvis Midte en Laage. Udenfor, langs med Gitteret, løber en Vei, som fører ind i det Indre af Byen. Bag Veien er Udsigt til en landlig Egn. Paa venstre Side (for Tilskuerne), i Forgrunden, ligger Huset; over Døren er en Marquise. I Midten af Haven, ligeledes i Forgrunden, et stort Kastanietræ, hvorunder et Bord og en Bænk.

Første Scene.

Adolf. Juliette. Erneſt.

Adolf og Juliette sidde under Marquisen, den Første ved sit Staffeli, hvor han maler et Portrait af Juliette. Erneſt sidder paa Bænken under Kastanietræet, og betragter de to Andre.

Mel. Fredmans Epistel Nr. 80.

1.

Erneſt
(idet han reiser sig og træder frem).

Lykſalig er han, som sidder der
Med Pensel og med Palet!
Han sidder den skjønne Pige saa nær,
Og maler et skjønt Portrait.

Han fængſle tør paa Lærredets Grund
Et flygtigt Blik, en ſmilende Mund;
Han ſeer i Øiets Himmel ind,
Og ſtirrer paa Solen ſig blind.

2.

Adolf
(idet han ligeledes reiſer ſig og betragter Billedet med Henrykkelſe)

Naar Tiden engang ſin dybe Strøm
Hen over os rullet har,
Skal Verden dog ſee i ſkuffende Drøm,
Hvor ſkjøn Juliette var.
Den ſkal en Kunſtners Lykke forſtaae,
Og vide, han har ſkjønnet derpaa,
Og mærke klart i Eet og Alt
At han con amore har malt.

3.

Juliette
(idet hun forandrer ſin Stilling, og ſeer betydningsfuldt paa Adolf).

Jeg glædes, naar jeg et Kunſtværk ſeer,
Men ønſker ei Verdens Dom.

Adolf.

Nu flytter De Dem.

Juliette.

Jeg kan ikke meer.

Adolf.

O vend Dem kun lidet om.

Juliette.

Jeg kan ei meer.

Adolf.

Et eneſte Træk!
Saa ſkal jeg lægge Penſelen væk.
(Retter paa hendes Stilling.)
Saadan!
(Sætter ſig ved Staffeliet.)
Lidt meer mod Lyſet vendt!
(Maler.)
See ſaa!
(Reiſer ſig, og bukker for Juliette.)
For idag har jeg endt.
(Hun reiſer ſig; de træde alle Tre frem.)

4.

Alle Tre.

Hvor Veiret er ſmukt og Himlen blaa!
Saa frit kan man aande her.
Hvor lifligt det er, i Skyggen at gaae
Af høie Kaſtanietræer!
De vifte med fortrolige Buk,
Til Svar paa Hjertets lønlige Suk,
Og over Ønſket i vor Barm
De holde Velſignelſens Arm.

Erneſt (til Adolf).

De er viſt træt af at male?

Adolf.

O nei, men Jomfru Juliette er ſnarere træt af at ſidde ſaalænge i den ſamme Stilling.

Juliette.

Ja, ſiden De ſpørger derom, idag begyndte jeg at blive lidt træt.

Adolf.

Jeg har viſt ladet Dem ſidde for længe; det maa jeg bede Dem undſkylde. Men det er virkelig ogſaa undſkyldeligt; thi aldrig har Stillingen lykkedes Dem ſaa godt ſom idag, aldrig har min Haand med ſtørre Lethed ført Penſelen, aldrig har Belysningen været mig ſaa gunſtig. Kan De da fortænke mig i at jeg forlængede disſe heldige Øieblikke over den ſædvanlige Grændſe? Men vær rolig! De behøver kun at ſidde een Gang endnu, blot en halv Time, ſaa er Stykket færdigt. (Gaaer hen og henter det.) Vil De behage at ſee, der mangler kun endnu et Par Penſelſtrøg.

Erneſt

(ſom ſeer paa Portraitet).

O ja! men det Lidt, ſom mangler, er maaſkee det Allermeſte.

Adolf.

Hvorledes? Er De ikke tilfreds med Ligheden?

Juliette.

O ſpørg ikke Erneſt derom, thi ſaa kommer han ſtrax med en heel Critik.

Adolf.

Ja, det er juſt Det, jeg ønſker.

Erneſt (til Juliette).

Du mener nok, at jeg forſtaaer mig kun daarligt paa Malerier? Det har du Ret i: Jeg forſtaaer mig bedre paa at føre Spaden og Ploven, end paa at bedømme, hvorledes Andre føre Penſelen. Men jeg ſkal ſige dig Noget, Couſine: Undertiden kan de Uindviede ſee hvad de Høilærde ikke bemærke.

Adolf (til Juliette).

Deri har han Ret.

Juliette (til Erneſt).

Forſtaa mig rigtigt! Jeg vil ikke ſige, at du ikke forſtaaer dig paa det, men jeg mener kun, at naar man criticerer mit Portrait, ſaa ſkeer det ikke, uden at man omtaler mig ſelv, og det forekommer mig beſynderligt at være Gjenſtanden for ſaadanne Betragtninger.

Erneſt.

Men du veed jo endnu ikke hvad jeg vil ſige. Forſtaaer jeg mig ikke paa Kunſten, ſaa tiltroer jeg mig i det Mindſte at kunne bedømme Ligheden; ja det tør jeg paaſtaae, at er der Nogen, ſom kan dømme om Ligheden af dit Portrait, ſaa maa det være mig, thi jeg kan forſikre dig, Juliette, at jeg kjender ethvert af dine Træk. Selv naar jeg lukker Øinene, ſtaaer dit Anſigt lyslevende for mig.

Adolf.

Jeg forſtaaer Deres Bemærkning. En Portrait-Maler gjør vel i at ſpørge ſin Originals Venner og

Paarørende tilraads; thi Disse, som have et nøiere Bekjendtskab til Personen, end den for hende fremmede Maler kan have, maae ogsaa fremfor Alle være istand til at bedømme Ligheden.

Erneſt.

Ja det er Det, jeg mener.

Adolf.

Men i dette Tilfælde maa jeg ikke desmindre proteſtere, thi jeg har kjendt Jomfru Juliette længere end De.

Erneſt.

Hvorledes? Er jeg da ikke hendes Fætter? Har jeg ikke seet hende, da hun ikke var større end saa, dengang jeg var i Paris med min Gudmoder? ....

Adolf.

Nei virkelig? Har De Det?

Juliette.

Det er ganske sandt, men det er mange Aar siden; dengang vare vi begge To Børn, og mit Ansigt har vistnok meget forandret sig siden.

Adolf (til Erneſt).

Ja, seer De Det! De kan dog egenlig kun sige, at De har kjendt Jomfru Juliette fra den Tid, hun kom herud til Bouchain, for at besøge sin Grandtante, Deres Gudmoder, og det er kun en Maaned siden. Jeg derimod, som inden den Tid har tilbragt et Aar i Paris, har imidlertid bestandig havt Leilighed til at see hende.

Erneſt.

Herregud! Har De Det?

Adolf.

Med mine Landsmænd kom jeg daglig paa et Kaffehuus i Palais-Royal, tæt ved Siden af Madame Jean-Bruns Modehandel. Tilfældet var mig saa gunſtigt, at jeg kom i Bekjendtſkab med Madame Jean-Brun, thi hun havde Forbindelſer med mit Fædreland, og jeg gav hende Efterretninger derfra.

Erneſt.

Fra Deres Fædreland? Det er jo Spanien?

Adolf.

Ja, jeg er Spanier, (lagte til Juliette) at ſige, ſaalænge jeg er i Bouchain. (Til Erneſt.) Men for at komme tilbage til Deres Mening om Portraitet, ſaa lad mig dog vide, hvad De har at udſætte derpaa. Maaſkee kan Deres Bemærkninger endnu komme mig til Nytte. (Til Juliette.) Og ikke ſandt? De har ikke Noget imod, at jeg ſtræber at gjøre Billedet ſaa fuldkomment ſom muligt?

Juliette.

O nei! ſaa ſiig da nu din Mening, Erneſt!

Erneſt

(tager Portraitet, og ſeer vexelvis paa det og paa Juliette).

Ja, ſeer De .... det er ikke ſaa let at ſige .... jeg kjender heller ikke Udtrykkene .... jeg kan bedre føle det .... Det ligner .... ja endogſaa overmaade godt .... men dog ....

Adolf.

Men dog?

Ernest.

Egen Melodie.*)

1.

Jeg seer hendes Pande, jeg seer hendes Mund,
Jeg seer ind i Øinenes talende Grund,
Jeg møder fortryllende Blikke.
Jeg skuer de brune, de glindsende Haar,
Som Kjærlighedsguden i Fletninger slaaer,
Men hendes er det dog ikke.

2.

Jeg seer vel et Ansigt, hvis Yndighed kan
Mig skille maaskee ved min halve Forstand;
Ja, Kunstner er Den, som kan male!
Men dog, da det tager den halve kun bort,
Og ikke jeg kommer den hele tilkort,
Er det ei det originale.

Juliette.

Sagde jeg det ikke nok, at Ernest vilde komme frem med en heel Critik, der ligesaa meget havde mig selv som Portraitet til Gjenstand?

Adolf.

Men jeg giver ham ganske Ret. Kun troer jeg at han gjør større Fordringer, end Kunsten er istand til at opfylde.

*) See Musikbilag, Nr. 6.

Erneſt (til Juliette).

Hvorledes vil du have, at jeg ſkal bedømme Lighеden af Portraitet, naar jeg ikke maa ſammenligne det med dig ſelv?

Juliette.

Nei, det veed jeg nok; men det var jo netop Det, jeg vilde undgaae.

Anden Scene.

De Forrige. Madam Jaquelin lader ſig ſee i et Vindue i Huſet ovenover Marquiſen.

Mad. Jaquelin.

Erneſt! Er du dernede?

Erneſt

(idet han leverer Portraitet til Adolf).

Ja Tante! her er jeg.

Mad. Jaquelin.

Vil du komme lidt ind til mig, min Søn? Jeg har Noget, ſom jeg vil bede dig om at udrette.

Erneſt.

Ja, det veed Gud, hvis det kan fornøie Dem!

(Løber ind i Huſet. Mad. Jaquelin gaaer fra Vinduet Adolf ſætter Portraitet hen paa Staffeliet.)

Tredie Scene.

Adolf. Juliette.

Juliette
(idet hun ſeer efter Erneſt).
Det er dog et inderligt godt Menneſke!

Adolf.
De interesſerer Dem ret meget for Deres Fætter?

Juliette.
Ikke ſaameget ſom jeg burde; det er juſt hvad jeg bebreider mig.

Adolf.
Men glem ikke, at i det Øieblik De blev denne Bebreidelſe qvit, vilde De ſtrax faae en ny; og jeg haaber, at Deres Samvittighed ikke vilde føle ſig mindre beſværet af den nye end af den gamle.

Juliette.
Ak ja! det er jo ogſaa derfor, at den bærer ſit Kors med Taalmodighed. (Adolf kyſer hendes Haand.) Men jeg forſikrer Dem, det er virkelig et Kors. Erneſt er ſaa god, ſaa trofaſt, han gik gjerne i Ilden for mig; jeg er vis paa, at han elſker mig oprigtigt; og jeg derimod er ikke iſtand til nogen Opoffrelſe for ham. Hele Ulykken er, at jeg er kommen herud i Beſøg, men hvorledes kunde jeg forudſee, at jeg derved ſkulde blive nødt til at bedrøve min Fætter? Jeg har en ſand, en inder-

lig Godhed for ham, og dog kan jeg ikke undlade at være næsten knibsk imod ham; selv Det er af Godhed: det er, for itide at betage ham et falsk Haab.

Adolf.

De anseer det for en Ulykke, at være kommen til Bouchain? Saa forskjellige ere Synspunkterne for den samme Ting, at jeg betragter det som en Lykke.

Juliette.

O ja, siden min gamle Grandtante har betænkt mig i sit Testament; det var jo ogsaa Anledningen til min Reise.

Adolf.

O hvor kan De tale saaledes! Det var ikke den Lykke, jeg meente. Men i Paris saae jeg Dem ikke saa ofte, som jeg ønskede; Deres Moder holdt Dem meget strengt, og lod Dem næsten aldrig komme i Boutiken. Kun sjelden fik jeg Dem itale, men desto oftere hørte jeg Dem, naar De sad paa Deres Kammer, og sang: (Han synger paa Melodie af den følgende Sang.) La la la! ꝛc.

Juliette.

Kan De huske det endnu?

Adolf.

O disse Toner ville aldrig forsvinde af min Erindring! Midt i mit Hjem vilde jeg faae Hjemvee ved Tanken derom. De reiste bort; jeg hørte ikke mere de bekjendte Toner. Men jeg benyttede Deres Fraværelse, jeg tillod mig at reise efter Dem. Min Kunst forskaffede

mig Indpas hos Madame Jaquelin, som ønskede et Portrait af sin Yndling. Først her har jeg havt den Lykke at lære at kjende Dem, at forstaae Dem og forstaaes af Dem.

Juliette.

Men De betænker ikke, at min Moder kjender Dem meget vel, og at hun veed, at De er Dansk. Deres Maske vil snart blive robet, og naar den robes, saa robes der Meer endnu.

Adolf.

Min Maske? At jeg har udgivet mig for en Spanier? Ih nu, det slap mig saadan ud af Munden, da jeg erfarede Madam Jaquelins store Skræk for de Danske, især da hun hørte, at et dansk Regiment skulde besætte Bouchain. Men denne lille List tør jeg gjerne være bekjendt for Deres Moder, og om hun ogsaa gjætter Aarsagen dertil . . . .

Juliette.

Saa har De tabt Deres Proces.

Adolf.

Hvorfor?

Juliette.

Min Moder tillader mig ikke at indgaae en Forbindelse uden min Faders Samtykke.

Adolf.

Deres Fader? men hvem er denne gaadefulde Mand, som man aldrig har seet, og hvorom man intet Andet veed, end at hans Navn er Jean-Brun?

Juliette.

Hvem han er, tør jeg ikke sige, thi min Moder har stedse holdt hans Stand og hans Herkomst hemmelig; jeg er den Eneste, hvem hun har betroet Sandheden, thi selv min Grandtante har aldrig erfaret den, og just derfor havde hun i sin Vrede truet med at gjøre mig arveløs, da hun endelig i sin høie Alder betænkte sig, og lod mig komme herud, for at see mig. Hun fandt Behag i mig, forligte sig med min Moder, og indsatte mig i Testamentet.

Adolf.

Men hvad er da Grunden til at Deres Fader skjuler baade sin Person og sin Stand?

Juliette.

Min Moder var en Pige af ringe Herkomst, men ikke uden Formue; min Fader ægtede hende af Kjærlighed, men vidste meget vel, at Paarørende, af hvilke han var afhængig, vilde misbillige dette Ægteskab. Dette var Grunden til at det blev holdt hemmeligt allerede i Begyndelsen. Men nu hændte det, kort efter min Fødsel, at min Fader tabte sin Formue, som han havde staaende i et fremmed Land Han reiste da pludselig bort, for, om muligt, at redde hvad som var tilbage; men det var for sildigt, han var pludselig forarmet. Imidlertid levede min Moder af sin egen Formue, men da denne begyndte at svinde meer og meer, oprettede hun en Modehandel i Palais-Royal, og ernærede derved rigeligt baade sig selv og mig. Men min Fader var for stolt til at ville modtage sit Livs Ophold af hendes Hænder; han skrev

hende til, at han ikke vilde vende tilbage, før han kunde byde hende en saadan Stilling, som den han fra først af havde tiltænkt hende.

Adolf.

Nu vel? Er der da nogen Udsigt dertil?

Juliette.

Af nei! ikke for det Første.

Adolf.

O det var Skade! Men naar det engang skeer ... ikke sandt? saa tillader De at jeg maa aabenbare mig baade for ham og for Deres Moder? Og De frygter ikke for en fremmed Himmelegn, for et fremmed Sprog og fremmede Sæder? De troer, at den Blomst, som er opvoxet under Frankrigs Himmel, vil kunne trives i mit nordlige Clima?

Juliette

(idet hun rækker ham Haanden).

Ja!

Mel. Tout m'a séduit dans la belle Helvétie.

1.

Adolf.

Skal jeg maaskee til mit Fædrelands Dale
Bringe den Sangfugl, jeg fandt paa min Gang?
Skal i min Hjemstavn den fremmede Svale
Qvidrende lønne mig med sin vante Sang:
La la la ꝛc.

Juliette.

Ja den ſkal qviddre hiſt ſin vante Sang:
La la la.

Adolf.

La la la.

Begge.

La la!

2.

Adolf.

Frygter ei Fuglen de fremmede Skove?
Mon den vil qviddre fornøiet for dem,
Flyve med mig over Land over Vove,
Bygge ſin Rede hiſt paa mit ſimple Hjem?
La la la ꝛc.

Juliette.

Ja den vil bygge paa dit ſimple Hjem.
La la la.

Adolf.

La la la.

Begge.

La la!

Fjerde Scene.

De Forrige. Madam Jaquelin og Erneſt komme ud fra Huſet.

Madame Jaquelin.

Naa Gud ſkee Lov! Ja, naar jeg ikke havde den gode Erneſt, ſaa vilde det ſee galt ud.

Juliette.

Ja Tante, deri har De Ret. Han er virkelig Godheden selv.

Erneſt.

Juliette! hvad hører jeg! Finder du virkelig, at jeg er god? (Tager hendes Haand med Hæftighed, og kyſſer den.) Tak ſkal du have! Det er det førſte rigtig venlige Ord, ſom jeg har hørt af din Mund.

Juliette
(rivende ſig løs).

Erneſt, lad være! du behøver jo ikke at takke mig.

Mad. Jaquelin.

Ja han er Godheden og Tjenſtagtigheden ſelv. Men det er ogſaa i et Øieblik ſom dette, at man behøver den.

Juliette.

Hvad er da ſkeet?

Mad. Jaquelin.

Tænk dig, mit Barn, at Politie-Commisſairen her i Byen har for et Øieblik ſiden ſendt mig Bud, og ladet mig vide, at naar de danſke Tropper komme hertil, maa jeg være beredt paa Indqvartering. Nu veed du ſelv, mit Barn, hvor lidt Plads jeg har i mit Huus. Og om det endda var vore egne Soldater, men danſke! ... det er værre end Coſakker.

Adolf (affides).

Det er meget ſmigrende for mig at høre.

Juliette.

O Tante! hvor kan De troe Sligt? Jeg har tvertimod altid hørt, at de Danske vare et meget civiliseret Folkeslag.

Mad. Jaquelin.

Jo Det skal jeg love for! man behøver jo kun at see de store danske Hunde, som man bruger i Paris til at trække smaa Vogne; hvad de see glubske og bistre ud! De give strax en Forestilling om hele Landet.

Juliette.

Ja Tante, men Et er Hundene, og et Andet er Menneskene.

Ernest.

Jo, Juliette, det er ganske sandt, de Hunde see ikke godt ud.

Adolf

(til Mad. Jaquelin).

Madame! Ifald det kan berolige Dem, saa vil jeg lade Dem vide, at der i hele Danmark maaskee ikke findes en eneste af de Hunde, som man i Paris kalder danske. Og jeg er i det Hele saa lykkelig ogsaa at kunne berolige Dem i andre Henseender. De danske Tropper høre til de bedst disciplinerede, saa at Deres Indqvartering sikkert ikke vil forvolde Dem nogen Bekymring.

Mad. Jaquelin.

Ja, det er meget godt, men hvoraf veed De det?

Adolf.

Jeg veed det, fordi jeg selv har været i Danmark.

Mad. Jaquelin.

Ih du ſtore Gud! Har De været der? Og De er ikke frosſen ihjel? Der er jo lutter Is og Snee.

Adolf.

Paa ingen Maade. Det er et nordligt Land, men dog ikke af de nordligſte.

Juliette.

Tvertimod, Tante, det er et dyrket og ſmilende Land.

Mad. Jaquelin.

Det maa være Pokkeren! Hvoraf troer du det?

Juliette.

Hr. Adolf har i Paris viiſt mig to Malerier, ſom foreſtilte den ſjællandſke Kyſt, med Udſigt over Øreſundet lige til Sverrig.

Mad. Jaquelin.

Til Sverrig! Ja det er ſaa meget værre! Sverrig er ogſaa et græsſeligt Land.

Juliette.

O det vilde De ikke ſige, naar De havde ſeet Malerierne! Han har ſelv malet dem paa Stedet; ikke ſandt?

Adolf.

Jo.

Juliette.

Det ene er et Dagſtykke, det andet et Nat- og Maaneſkins-Stykke.

Mad. Jaquelin.

Maaneſkin? Skinner Maanen der?

Juliette.

Det deiligſte af Verden! Og hvad Havet maa være majeſtætiſk! Jeg reiſte gjerne derhen, blot for at ſee Øſterſøen og Kattegattet baade ved Dag og ved Nat.

Erneſt.

Ih Gud forbarme ſig, Couſine! Hvad tænker du paa?

Mad. Jaquelin.

Hvor har du dog lært de ſkrækkelige Navne? Hvorledes kan du udtale dem? Kattegat? Fy! — Men hvorom Alting er, ſaa bliver jeg ved min Mening. Min ſalig Mand havde ogſaa ſeet ſig om i Verden, han havde endog været i America, og han har ſagt mig ....

Juliette.

Ja, men America er langt fra Danmark.

Mad. Jaquelin.

Ikke ſaa langt, ſom du bilder dig ind. Som ſagt, min ſalig Mand har fortalt mig, at Danmark er Hovedſtaden i Lapland ....

Adolf og Juliette.

Ih Gud bevares! ....

Mad. Jaquelin.

Ja, De maa undſkylde, at jeg troer min Mand bedre end Dem.

Erneſt.

Jo Tante har Ret, jeg har læſt det i en Geographie.

Mad. Jaquelin.

Naa der kan De ſee! Og Alting er af Snee og af Is, lige til de Klokker ſom Fruentimmerne bære i deres Ørenringe. Og Menneſkene ere vilde, de ſpiſe raat Kjød, ja endog ſmaa Børn; det er et Slags Isbjørne.

Adolf (afſides).

Nei, nu er der intet Udkomme med hende!

Erneſt.

Siig mig, Tante, kan de tale?

Mad. Jaquelin.

Nei, ikke rigtigt; idetmindſte ikke ſaaledes, at vi kan forſtaae dem. De har vel nogle Lyd og Toner, hvorved de kan gjøre ſig forſtaaelige for hverandre indbyrdes, men det er ikke noget egenligt Sprog.

Adolf.

De vil ſnart komme til at forandre Deres Mening. Mellem de Officerer, ſom ventes hertil, vil De finde adſkillige, ſom med Lethed kan underholde ſig med Dem i Deres Modersmaal.

Mad. Jaquelin.

Gud bevares! jeg vil ikke tale et Ord med Nogen af dem.

Erneſt.

Nei, det er ikke værdt!

Mad. Jaquelin.

Derfor, min Søn, gjør nu hvad du har lovet mig: gaa hen til Politie-Commisſairen, hils ham fra mig, og ſiig ham, at jeg, ſom en gammel, eenlig Kone, der ovenikjøbet ikke har Plads i Huſet, haaber, at han vil være ſaa god at forſkaane mig for den ſtrækkelige Indqvartering.

Erneſt.

Ja Tante, men det er for tidligt; jeg træffer ham ikke hjemme før om lidt.

Mad. Jaquelin.

Godt! Og ſpørg ham ſaa med det Samme, om naar vi kan vente disſe Skabninger hertil. Det er ikke fordi jeg ſelv er bange, thi jeg lukker mig inde i mit Huus, og ſætter ikke en Fod ud af Døren, førend de ere borte. Men min Juliette! hende ſkjælver jeg for. Hun maa til Paris, jeg maa vide hende i Sikkerhed hos hendes Moder.

Juliette.

O Tante! Jeg er ſlet ikke bange.

Mad. Jaquelin.

Ja, men jeg deſto mere. Du veed ikke hvad det vil ſige, at have en ung Pige i Huſet, og Indqvartering af Soldater, og ovenikjøbet danſke Soldater.

Erneſt.

Ja, deri har Tante Ret. Juliette maa herfra. Gud veed, hvor ondt det gjør mig! Men jeg vilde ikke have et roligt Øieblik, ifald hun blev her.

Mad. Jaquelin.

Hør, Erneſt! Siden det endnu er for tidligt at gaae til Commisſairen, ſaa kunde du imidlertid gjøre mig en Fornøielſe.

Erneſt.

Ja, det veed Gud!

Mad. Jaquelin.

Det vidſte jeg nok. Syng engang endnu den Sang, ſom den ſpanſke Maler har lært dig, og ſom du ſang igaar.

Adolf.

Vor Bolero?

Juliette.

Ja, Erneſt, gjør det! du ſynger den ſaa ſmukt.

Erneſt.

Nei, virkelig? Finder du, at jeg ſynger den ſmukt?

Mad. Jaquelin.

Ja, min Søn, meget ſmukt! Vil du ikke nok ſynge den igjen?

Erneſt.

Jo, det veed Gud, hvis det kan fornøie Dem. Til

Adolf.) Men ſaa maa De ſpille Guitaren, thi det forſtaaer jeg desværre ikke.

Adolf.

Med Fornøielſe.

Erneſt.

Her er den.

(Løber ind i Huſet og henter en Guitar; Mad. Jaquelin og Juliette ſætte ſig paa et Par Havеſtole paa venſtre Side i Forgrunden; Erneſt ſynger, henvendende ſig til Juliette, Adolf ſtaaer bag ved ham, og accompagnerer paa Guitaren.)

Mel. En ſpanſk Bolero.

1.

Erneſt.

I Dandſen du mig møder;
Farvel! du flyer igjen.
Den Lov, ſom drog dig hen,
Dig nu tilbage ſtøder.

Erneſt og Adolf.

I Dandſen du mig møder;
Farvel! du flyer igjen.

2.

Erneſt.

I hver en Tone ſpilles
„Farvel" med ſagte Klang.
Vi ſamles paa vor Gang,
Kun for igjen at ſkilles.

Erneſt og Adolf.
I hver en Tone ſpilles
„Farvel“ med ſagte Klang.

3.

Erneſt.
Man miſter hvad man finder;
Farvel! det er forbi.
Paa Livets korte Sti
Man løſer hvad man binder;

Erneſt og Adolf.
Man miſter, hvad man finder;
Farvel! det er forbi.

4.

Erneſt.
Vi tabe hvad vi kaare;
„Farvel“ er Livets Ord;
I hvert et flygtigt Spor
Er lagt en Afſkedstaare.

Erneſt og Adolf.
Vi tabe hvad vi kaare;
„Farvel“ er Livets Ord.

5.

Erneſt.
Du bort fra mig dig fjerner;
Farvel! forlad din Ven!

Din Vei dig fører hen
I Lys af andre Stjerner.

Erneſt og Adolf.

Du bort fra mig dig fjerner;
Farvel! forlad din Ven!

(Mad. Jaquelin og Juliette reiſe ſig.)

Mad. Jaquelin.

Tak, Erneſt! det er en ſkjøn Sang.

Juliette.

Deilig! Jeg er ganſke bevæget over den.

Erneſt.

Og jeg da! Jeg græder ſelv, naar jeg ſynger den.

Mad. Jaquelin.

Og den er moralſk; den minder os om Forgjængeligheden af alle jordiſke Ting.

Erneſt.

Om Adſkillelſen fra Det, man har kjært! Af Juliette, ſnart reiſer du til Paris, og Gud veed, naar vi da ſees igjen!

Juliette.

Stakkels Erneſt!

Erneſt.

Nei, naar du kalder mig Stakkel, ſaa er jeg ingen Stakkel; ſaa er jeg glad, ſaa er jeg kjæk. Jeg vil ikke

græbe. Farvel ſaalænge! Nu løber jeg hen til Commisſairen.

(Løber ud igjennem Laagen i Baggrunden.)

Femte Scene.

Mad. Jaquelin. Juliette. Adolf.

Mad. Jaquelin (til Adolf).

Nu, min Herre, hvorledes gaaer det med Portraitet?

Adolf.

Det er næſten færdigt; vil De behage at ſee? (Henter det fra Staffeliet.) Men hvorvidt det vil lykkes, tør jeg ikke afgjøre ſelv. Kun ſaameget veed jeg, at jeg aldrig har malet med ſtørre Interesſe, og det er derfor intet Under, om jeg ſelv troer at have leveret et fortrinligt Arbeide.

Mad. Jaquelin

(ſom imidlertid har betragtet det).

Men De har Ret i at troe det. Det er udmærket fortræffeligt. Ligheden er ganſke overordenlig. — O min kjære Juliette! ſaa kan jeg da nu ſige, at jeg aldrig ſkal miſte dig; jeg ſkal beſtandig ſee dine Anſigtstræk, og have dig hos mig i min Stue.

Sjette Scene.

De Forrige. Erneſt kommer hurtig og forvirret ind fra Baggrunden.

Erneſt.

Tante! Tante! Nu ſeer det godt ud for os!

Mad. Jaquelin.

Hvorledes? Traf du ikke Commisſairen?

Erneſt.

Jo, Gud bedre det! Jeg mødte ham lige her udenfor; han var juſt paa Veien til Tante, for at ſige Dem .... ah! (Snapper efter Veiret.)

Mad. Jaquelin.

Hvilket?

Erneſt.

Tænk bare! At de danſke Tropper komme hertil idag, at de kan ventes om et Øieblik.

Mad. Jaquelin.

Ih Gud forbarme ſig!

Erneſt.

Og at Tante paa ingen Maade kan blive fritagen for Indqvartering.

Mad. Jaquelin.

Naa! Gud hjelpe mig!

Erneſt.

Men for at ſkaane Tante ſaa meget ſom muligt, ſkal De faae en Major og hans Tjener.

Mad. Jaquelin.

En Major og hans Tjener! Ja det er en god Trøſt.

Adolf.

Madame, jeg forſikrer Dem, at De kan være veltilfreds. En danſk Officeer af den Grad vil endogſaa være en Beſkyttelſe for Dem og Deres Huus.

Erneſt.

Og ſaa ſkulde jeg bede Dem, at De øieblikkelig vilde holde Værelſer i Beredſkab til Deres Gjæſt.

Mad. Jaquelin.

Øieblikkelig! Nei vil man høre! Det er allerede, ſom om man var paa Krigsfod.

Erneſt.

Men Juliette? Hvorledes faae vi hende bort?

Mad. Jaquelin.

Gud! Det er ſandt! Juliette! Du maa til Paris, men hvorledes faaer jeg dig afſted i den Fart? Hvem ſkal ledſage dig?

Erneſt og Adolf (Begge paa eengang).

Det kan jeg.

Mad. Jaquelin.

Snikſnak! Dig, Erneſt, kan jeg ikke undvære. Skulde jeg maaſkee blive alene her hos Majoren?

Erneſt.

Nei, det er ogſaa ſandt!

Mad. Jaquelin.

Og med den fremmede Herre kan jeg dog ikke lade hende reise.

Erneſt.

Nei, det er meget rigtigt!

Adolf.

Desuden gaaer Diligencen først iovermorgen.

Mad. Jaquelin.

Gud! De har Ret! Hvad Leilighed skal vi da finde?

Juliette.

Men kjære Tante! Er det da saa nødvendigt at haste med min Afreise? Hvorfor kan jeg ikke blive her i et Par Dage?

Erneſt.

Nei, Juliette, paa ingen Maade! du veed ikke hvad du er udsat for.

Adolf (afsides).

Tilforladelig, med al Respect for mine Landsmænd, saae jeg gjerne, at hun kom herfra.

Mad. Jaquelin.

Men hør! Kan hun ikke klæde sig i Drengeklæder? Saa er der ingen Fare.

Erneſt.

Paa min Tro! et fortræffeligt Indfald! — Juliette,

du kan faae mine nye Søndagsklæder, som jeg endnu ikke har havt paa.

Adolf.

Det er excellent.

Juliette.

Men jeg kan vist ikke passe dem.

Mad. Jaquelin.

Jo, med lidt Forandring.

Ernest.

Og du kan faae min nye Blouse derover; saa kan Ingen see det, om de ogsaa skulde være for store.

Juliette.

Ih det er jo morsomt! Lad mig da faae Klæderne! Naar jeg først er bleven omskabt til Dreng, saa kan jeg frit gaae og see paa de Fremmede, og tale med dem, ifald de forstaae vort Sprog. Jeg har stor Lyst til at see dem.

Mad. Jaquelin.

Ja den Fornøielse skal vist Ingen gjøre dig stridig, thi hverken jeg eller Ernest agter at komme dem for Øinene.

Ernest.

Nei, det veed Gud. Men saa bange som jeg er, vilde jeg dog meget hellere gaae dem under Øine, end at Juliette skulde være udsat for mindste Fare.

Adolf.

De kan være rolig. Naar hun paſſerer for en Dreng, har det ingen Nød. (Afſides.) Det er en herlig Invention.

Juliette.

Ja det ſiger jeg med Forord, at naar jeg ſkal omklædes, ſaa vil jeg ogſaa ſee Majoren og tale med ham, og det ſaaſnart nogen Leilighed tilbyder ſig.

Mad. Jaquelin.

Gud veed, om jeg ikke ogſaa gjorde bedſt i at klæde mig i Mandsklæder.

Erneſt.

Jo, det ſkulde Tante gjøre.

Adolf.

Nei tvertimod! det vilde opvække de Fremmedes Mistanke, om de fandt lutter Mandfolk i Huſet. Tænk Dem, om Alle fik det ſamme Indfald, hvad maatte de Fremmede da troe om en By, hvori der ikke var et eneſte Fruentimmer?

Mad. Jaquelin.

Nu vel, ſaa vil jeg da lade det være; men ſaa vil jeg ſkjule mig i mine inderſte Værelſer .... Og Portraitet, det maae vi ſætte paa Loftet, for at Ligheden ikke ſkal røbe Juliette.

Erneſt.

Ja det er rigtigt. Jeg ſkal ſtrax bære det derop.

Mad. Jaquelin.

Det behøves ikke. (Raaber.) François! (En Tjener kommer.) Bring dette Maleri med alt Tilbehør op paa Loftet, og luk vel i for det. (Tjeneren bringer Portrættet og Staffeliet ind i Huſet.) Og nu, Juliette, kom, og lad mig ſtrax faae dig i Klæderne!

Erneſt.

Ja, ſkynd dig, Couſine, ſkynd dig! Man kan ikke vide, hvor ſnart Soldaterne komme.

(Mad. Jaquelin og Juliette gaae ind i Huſet.)

Syvende Scene.

Erneſt. Adolf.

Erneſt.

Ah! det lettede! Nu er jeg meget roligere end før.

Adolf (affides).

Og jeg med.

Erneſt.

Nu maae de fremmede Soldater gjerne komme, naar de vil. Mon man ikke allerede ſkulde kunne ſee dem? (Seer ud igjennem Baggrunden.) Gud! jeg troer at Skjæbnen har taget mig paa Ordet. Vil De bare ſee! Der kommer en Militair-Perſon gaaende, med en Tjener efter ſig, ſom bærer en Badſæk og hans Reiſetøi. Han har ſtore Mouſtacher. Mon det ſkulde være vor Major?

Adolf.

Han kommer her ind.

Erneſt (forſtrækket).

Der er ingen Tvivl derom: Det er ham!

(De trække dem Begge hen i Nærheden af Huſet; Erneſt holder ſig bag Adolf.)

Ottende Scene.

De Forrige. Major Bruun og Mikkel komme fra Baggrunden. (Mikkel bærer Majorens Reiſetøi.)

Mel. af Egmont: Die Trommel gerühret. (Reichard.)

1.

Majoren.

Med Foden paa Nakken,
Til Marchen parat,
Min Rigdom i Frakken,
Som lyſtig Soldat,
Jeg har nu ſpadſeret
Ad Veien herud.

Mikkel.

Hvis her er Qvarteret,
Saa takker jeg Gud,
Hvis her er ꝛc.

Majoren.

Ja her er Qvarteret;
Tak, Mikkel, din Gud!

2.

Majoren.

Hvad ligner min Glæde,
Min Fryd er saa stor,
Paany at betræde
Den gallisk Jord!
Den kjærligste Stemme
Mig kalder saa blidt,

Mikkel.

Jeg heller blev hjemme.
Det tilstaaer jeg frit.
Jeg heller ꝛc.

Majoren.

Den kjærligste ꝛc.

3.

Majoren.

Min Ungdoms Veninde!
Paany ved dit Bryst
Jeg Hvile skal finde
For Sorg og for Lyst.
Min usøete Datter.
O kom til min Favn!

Mikkel.

Gid heller vi atter
Kom til Kjøbenhavn!
Gid heller ꝛc.

Majoren.

Min usøete Datter ꝛc

4.

Begge.

Med Foden paa Nakken,
Til Marchen parat,
Min Rigdom i Frakken,
Som lystig Soldat,
Jeg har nu spadseret
Ad Veien herud,
Og her er Qvarteret,

Mikkel.

Nu takker jeg Gud!
Ja her er Qvarteret,
Nu takker jeg Gud!

Majoren.

Tak, Mikkel, din Gud!
Ja, her er Qvarteret,
Tak, Mikkel, din Gud!

Majoren
(som i det Samme seer Ernest og Adolf).

Maa jeg spørge, om det er Husets Folk, jeg har den Fornøielse at tale med?

Adolf
(nærmer sig, og hilser paa ham).

Jeg, Hr. Major, hører vel ikke til Huset, skjøndt jeg kjender Familien; jeg logerer her i Byen; men dette unge Menneske er en Slægtning af Husets Eierinde.

Ernest (frygtsom).

Ja, det vil sige paa en Maade ....

Majoren.

Nu, det er mig kjært. Jeg haaber, at vi skal blive tilfredse med hinanden.

Erneſt.

Ja, Gud bevares!

Majoren.

Man har anviiſt mig dette Huus til Qvarteer. Det er jo et ſmukt Huus. Jeg hører, jeg kommer til at boe hos en Dame.

Erneſt.

Ja, men hun er meget gammel, og der er ſlet ingen andre Fruentimmer i Huſet.

Majoren.

Hvad Fanden ſpørger jeg derom? (Affides.) Det lader til at være en Klodrian.

Adolf.

Det er en god ung Fyr, Hr. Major, men han er lidt ubekjendt med Verden, lidt frygtſom . . . .

Majoren.

Hvorfor er han frygtſom? Jeg gjør ham jo ingen Fortræd.

Adolf.

Majoren kommer alene? Er Regimentet ikke underveis?

Majoren.

Jo, min Herre; jeg venter det hvert Øieblik. Jeg kommer iforveien, thi min Heſt blev ſyg paa den ſidſte Station, hvorpaa jeg ſatte mig paa Diligencen, for at

kjøre hertil; men underveis erfarede jeg, at den ikke gik over Bouchain. Det var en Misforstaaelse; jeg havde troet, at den gik herigjennem. Hvad var der altsaa at gjøre? Jeg steg af, en Mils Vei herfra, og spadserede hertil. Lykkeligviis var min Bagage ikke større, end at min Tjener kunde bære den.

Adolf.

Men saa maa De være træt af Veien. Befaler De ikke at træde indenfor, og lade Deres Tøi bringe paa Deres Værelser?

Majoren.

Træt er jeg ikke; men mit Tøi skulde jeg rigtignok have anbragt.

Adolf.

Ernest, vil De ikke besørge det?

Ernest.

Jo, det veed Gud.

Majoren (til Mikkel).

Gaa ind med den unge Fyr, og læg Tøiet i det Værelse, som han anviser dig. Og kom saa strax tilbage.

Ernest

(til Mikkel, idet han aabner Døren).

Behag!

Mikkel

(holder sig tilbage).

Nei, efter Dem.

Ernest (ligeledes).

Vær saa artig!

Majoren (til Ernest).

Vil De ikke vise ham Veien? De kan nok begribe, at min Tjener ikke vil gaae foran.

Ernest.

O jeg beder! (Affides.) Jeg troede saa Skam ikke, at de Folk vare saa høflige.

(Gaaer ind i Huset, fulgt af Mikkel.)

Niende Scene.

Adolf. Majoren.

Adolf.

Og jeg, Hr. Major, vil have den Ære at anbefale mig.

Majoren.

Deres Tjener! — Siden De er en Ven af Huset, saa vil man vel ostere have den Fornøielse at see Dem?

Adolf.

Upaatvivlelig. Jeg glæder mig til at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab. Jeg gaaer kun et Øieblik hjem i mit Logis, og kommer om lidt tilbage.

Majoren.

Saameget bedre. (Affides, idet Adolf gaaer ud igjennem Baggrunden.) Det er en vakker ung Mand. Han har et ganske andet Væsen end den Anden.

Tiende Scene.

Majoren. Erneſt og Mikkel komme ud af Huſet.

Mikkel.

Tøiet er bragt ind paa Værelſet, Hr. Major.

Majoren.

Det er godt. Spring nu geſvindt hen paa Poſthuſet, og hør, om der ikke ſkulde være Brev til mig fra Danmark.

Mikkel.

Poſthuſet? Ja, Hr. Major, hvordan ſkal jeg finde det? jeg har aldrig i mine livſødte Dage været før paa dette Sted.

Majoren.

O Snak! Du kan jo ſpørge dig for.

Mikkel.

Ja, det er ſandt. (Vil gaae, men vender om.) Hr. Major!

Majoren.

Hvad vil du?

Mikkel.

Men jeg kan ikke forſtaae Folkene her, og Folkene kan ikke forſtaae mig.

Majoren.

Du kan bare ſige Poste! Saa forſtaaer Enhver hvad du mener.

Mikkel.

Seer man Det! Ja, jeg har nok mærket, at der var megen Lighed mellem det Danſke og det Franſke.

Majoren.

Ja viſt, den hjelper betydeligt. Gaa nu!

Mikkel.

Strax, Hr. Major! (Vil gaae, men vender atter tilbage.) Hr. Major!

Majoren.

Naa, hvad er det nu?

Mikkel.

Majoren maa ikke blive vred, men hvordan ſkal jeg gjøre for at hitte hjem igjen? thi dertil kan det nok ikke forſlaae at ſige Poste.

Majoren.

Nei, men du kan ſee efter, hvad Vei du gaaer, og ſaa gaae den ſamme tilbage.

Mikkel.

Det er ganſke ſandt, Hr. Major, naar jeg bare ikke forvilder mig.

Majoren.

Du har jo mine Adreſſe-Kort?

Mikkel.

Ja, Hr. Major!

Majoren.

Viis bare et af dem frem paa Posthuſet, ſaa forſtaae de dig nok. Og ſkulde du forvilde dig paa Hjemveien, ſaa kan du gjøre det Samme.

Mikkel.

Naa, det var jo deiligt; ſaa har jeg ingen Nød.

(Gaaer ud igjennem Baggrunden.)

Ellevte Scene.

Majoren. Erneſt.

Erneſt.

Befaler De ikke at gaae ind i Deres Værelſe?

Majoren.

Tak, min Søn! Jeg vil førſt ſee mig lidt om herude. Det er jo en nydelig Have.

Erneſt.

O jeg beder! De er altfor god.

Majoren.

Hør engang! Har De en Flaſke Viin i Deres Kjelder?

Erneſt (afſides).

Det kunde jeg nok vide, at han ſtrax tænkte paa Kjelderen. Det kan nok ikke nytte at ſkjule det. (Til Majoren.) O ja; det tænker jeg nok.

Majoren.

Saa lad mig faae en herud under dette Kaſtanietræ. Jeg er tørſtig efter min Vandring.

Erneſt.

Een?

Majoren.

Ja viiſt, een! Det er jo nok til en Begyndelſe.

Erneſt (afſides).

Begyndelſe!

Majoren.

See dog ikke ſaa betænkelig ud. Jeg forlanger den ikke for Intet; jeg vil naturligviis betale hvad den koſter.

Erneſt.

O jeg beder! Det vil jo under alle Omſtændigheder være os en Fornøielſe ....

Majoren.

Nu ſaa kom da med den, og ſnak ikke længere derom.

Erneſt.

Strax! (Afſides.) Det er nok bedſt, jeg ſkynder mig.

(Løber ind i Huſet.)

Tolvte Scene.

Majoren alene. (Han tager en af Havestolene frem, og sætter sig).

Majoren.

Saa er jeg da nu anden Gang paa fransk Grund, og om faa Dage i Paris, hvor jeg skal gjensee min Thereſe, og see min Juliette — jeg kan gjerne sige, for første Gang, thi hun var et spædt Barn, da jeg forlod hende; nu derimod er hun en voxen Pige, og skal være smuk — ifald hendes Moders Udsagn staaer til at troe; og det er rimeligt nok, thi hvorfor skulde hun ikke ligne sin Moder? — Hvor besynderligt dog Skjæbnen leger med os Mennesker! Jeg gad see den Spaamand, der for atten Aar siden kunde have forudsagt mig de besynderlige Omskiftelser i mit Liv. Som ungt Menneske reiser jeg udenlands, kommer til Paris, forelsker mig i en Pige af simpel Stand, og ægter hende, men vover ikke at gjøre det bekjendt, da jeg veed, at min rige Onkel har ganske andre Planer med mig, og forudseer, at han vil gjøre mig arveløs, ifald han erfarer mit Ægteskab. Imidlertid mister jeg min egen lille Formue, formedelst en Commissionnairs uforsigtige Speculationer, vender tilbage til mit Fædreland, og nødes nu til at vente paa et langtsomt Avancement i den militaire Stand, hvortil jeg var opdragen fra min Barndom. Først for faa Maaneder siden avancerer jeg til Major, og bliver paa samme Tid commanderet ud med det danske Contingent. Jeg griber med Begjærlighed denne Leilighed til at gjensee min Kone og min Datter. Og ligesom den ene Lykke har den anden ifølge, saa er jeg neppe kommen til

Grændsen, før jeg faaer Efterretning om min Onkels Død, og at han har efterladt mig sin hele Formue. Intet var rimeligere, end at jeg vendte tilbage til Kjøbenhavn, for at realisere min Arv. Denne Tilladelse har jeg faaet, og med den skal jeg overraske min elskede Hustru, som hverken er forberedt paa min Ankomst, eller paa denne uventede Lykke. Endelig kan jeg da nu belønne hende for saa mange Aars Troskab og Opoffrelse. Og i Kjøbenhavn vil man gjøre store Øine, naar man seer mig, hvem man stedse har behaget at kalde Pebersvend, vende tilbage med en Kone og en Datter paa syttén Aar.

Trettende Scene.

Majoren siddende. Juliette, klædt som Dreng, og med Blouse, kommer med en Flaske Viin og Glas. Ernest følger efter hende, og vil holde hende tilbage.

Juliette (til Ernest).

Hvorfor? Jeg har jo sagt dig, at jeg selv vil bringe ham det.

Ernest.

Nei, lille Cousine, lad mig, det er dog sikkrere.

Juliette.

Vist ikke! Jeg er altfor nysgjerrig, jeg maa endelig see ham, og tale med ham.

Ernest.

Gud! Juliette! Det kommer du vist til at fortryde!

Juliette

(gaaer hen og ſætter Flaſken og Glaſſet paa Bordet, under Træet).

Vær ſaa artig, Hr. Major!

Majoren

(ſom har ſiddet i Tanker, uden at bemærke de andre To).

Ih! hvilken ſmuk Dreng! Kom nærmere min Søn, og lad mig gjøre Bekjendtſkab med dig!

(Juliette gaaer hen til ham og giver ham Haanden.)

Erneſt

(holdende ſig frygtſomt tilbage).

Gud! hvorfor vilde du dog udſætte dig ....

Majoren.

Saa, det kan jeg lide! Vi ere allerede ſom gamle Kammerater.

Erneſt (affides).

Han har dog vel aldrig iſinde at hverve hende!

Majoren.

Du er altſaa ikke bange for de Danſke?

Juliette.

Nei tvertimod, jeg holder meget af dem.

Majoren.

Du holder meget af dem? (Springer op.) Kom i mine Arme! lad mig omfavne dig! (Omfavner hende.)

Erneſt.

Ih Gud bevares!

Majoren.

Hvad gaaer der af ham derhenne?

Erneſt.

O ingen Ting, Hr. Major! (Sagte til Juliette.) Der kan du ſee, hvad Drengeklæderne hjelpe til! — Kom dog, og lad os gaae!

Majoren.

Men hvad ſkal det dog ſige? (Til Erneſt.) Hør, veed De hvad? Derſom det generer Dem at være her, ſaa har De Deres Frihed. Vær ſaa god!

(Viſer paa Huusdøren.)

Erneſt (affides).

Han viſer mig bort. Hvad ſkal jeg dog gjøre! — Jeg vil gaae ind og fortælle min Tante, hvorledes det hænger ſammen.

(Gaaer ind i Huſet.)

Fjortende Scene.

Majoren. Juliette.

Juliette

(idet hun ſtjænker i Glaſſet, og byder Majoren det).

De er viſt tørſtig? Maa jeg ikke nok byde Dem et Glas?

Majoren.

Jo, med Fornøielſe. Din Skaal, min vakkre Dreng! (Drikker.) Saa du holder af de Danſke?

Juliette.

Ja, og af Danmark.

Majoren.

Saa er det bedſt, at du rejſer med mig derhen.

Juliette.

Ja, det har jeg Intet imod.

Majoren (affides).

Tilforladelig, derſom jeg ikke havde en Datter, ſaa kunde jeg have Lyſt til at tage ham paa Ordet. (Til Juliette.) Hvorfor vilde du gjerne til Danmark?

Juliette.

Fordi jeg gjerne vil ſee Havet og Skibene.

Majoren.

Det kan du jo ſee paa ſaa mange andre Steder.

Juliette.

Ja, men jeg har netop Lyſt til at ſee Øreſund og de mange Skibe, ſom paſſere forbi Helſingør.

Majoren.

Øreſund? Helſingør? Hvorfra kjender du disſe Navne?

Juliette.

O det er jo ikke ſaa forunderligt! Jeg har allerede en Foreſtilling om, hvorledes der ſeer ud paa Kyſten af Sjælland.

Majoren.

Virkelig? Lad mig da høre?

Mel. Noch einmal die ſchöne Gegend.

1.

Juliette.

O hvor gjerne ſaae jeg ikke'
Sjællands høie Bøgelund,
Hvorfra længſelfulde Blikke
Sendes over Øreſund!
Snart kan Synet udbredt ile
Med en Seiler over Sø,
Snart i mindre Kredſe hvile
Sig paa Tycho Brahes Ø.
Hvilken Udſigt der man nyder!
Hør, fra Kronborg hvor det ſkyder!
Fra et Dampſkib Sangen lyder:
La la la ꝛc.

Majoren.

Hvor han fortryller mig ſødt med ſin Sang!
Hjemvee jeg føler for første Gang.

Juliette.

La la la ꝛc.

Majoren.

Hvor han ꝛc.

2.

Juliette.

Synker Solen dybt bag Skoven,
Og forgylder hvert et Blad,
Stiger Maanen op af Boven,
Luttret i det salte Bad.
Vinden har sin Retning dreiet,
Bølgen vælter sig mod Land,
Kaster Skum paa Fiskerleiet,
Der, hvor Nættet staaer ved Strand.
See de røde Seil som gynge!
See paa Veien Folkets Klynge!
Hør, i Skoven hvor de synge:
La la la ꝛc.

Majoren.

Hvor han fortryller mig født med sin Sang!
Hjemvee jeg føler for første Gang.

Juliette.

La la la ꝛc.

Majoren.

Hvor han ꝛc.

Majoren.

Jeg kan ikke komme mig af min Forundring! Du Perle for alle franske Drenge? Hvem er du? Hvorledes har du her i Bouchain faaet det Bekjendtskab til Danmark?

Juliette.

Jeg er ikke fra Bouchain, jeg er fra Paris; jeg er kun her i Beſøg hos min Tante, Madame Jaquelin.

Majoren.

Jaquelin, ſiger du?

Juliette.

Ja. Kjender De hende maaſkee?

Majoren.

Nei, men jeg veed, at der i Cambray boer en Kone af ſamme Navn.

Juliette.

Det er hende; hun er for et Par Aar ſiden flyttet hertil.

Majoren.

Hvorledes? Og hun er din Tante? Hvem er da du?

Juliette.

Mit Navn er Jean-Brun.

Majoren.

Jean-Brun? Det er umuligt! Hvem er din Moder?

Juliette.

Madame Thereſe Jean-Brun, Modehandlerinde i Palais-Royal.

Majoren.

Nu lyver du!

Juliette.

Hvorledes?

Majoren.

Madame Jean-Brun har ingen Søn; hun har kun en Datter.

Juliette.

Hvad ſiger De? De kjender hende?

Majoren.

O nei! Jeg kjender hende ikke, men ſaa Meget veed jeg.

Juliette (affides).

Der er jeg kommen godt afſted.

Majoren.

For Pokker! Tal Sandhed, og ſiig hvem du er.

Juliette.

Men jeg har jo ſagt Dem det. Hvorfor vil De ikke troe mig? Jeg maa dog ſelv bedſt vide det, og hvor kan De desuden være ſaa vis paa, at min Moder ikke har en Søn?

Majoren.

Det er kun altfor ſandt hvad du ſiger. Du er hendes Søn. (Affides.) Han ligner hende! han har hendes Øine!

Juliette.

Naa, der kan De ſee. (Affides.) Nu gaaer det godt.

Majoren (hæftig).

Hvor gammel er du!

Juliette (forſtrækket).

Hvor gammel?

Majoren.

Ja for Pokker, jeg ſpørger, hvor gammel du er. Veed du det ikke ſelv?

Juliette (afſides).

Hvad ſkal jeg ſvare? I disſe Klæder ſeer jeg viſt yngre ud end jeg er. (Til Majoren.) Jeg er fjorten Aar.

Majoren
(med beſtandig ſtigende Hæftighed).

Fjorten!

Juliette.

Ja, Herregud! Er der noget Ondt i at være fjorten Aar?

Majoren (afſides).

Fire Aar efter min Bortreiſe! Ha den Troløſe!

Juliette (afſides).

Jeg begynder ſelv at troe, at de Danſke ere nogle ſlemme Folk.

Majoren.

Hør, din Baſiliſt! Vig ſtrax bort fra mine Øine!

Juliette (afſides).

Han maa være gal. (Vil gaae ind i Huſet.)

Majoren (ſtandſer hende).

Nei! ikke der! jeg vil ikke boe under Tag med dig! (Viſer mod Baggrunden.) Den Vei! Affted! Løb hen hvor du vil! Lige til Paris! Bort med dig, Ogleunge! (Driver hende ud igjennem Laagen i Baggrunden. Man ſeer hende løbe ned ad Veien og forſvinde. Majoren vender tilbage, og kommer hen i Forgrunden. Under de følgende Ord af hans Replik kommer Juliette forſigtig tilbage, titter igjennem Gitteret, kommer indenfor, og ſmutter ind i Huſet, uden at Majoren ſeer det) .... Og dog! hvad falder der mig ind! Jeg maa ſkamme mig over min Hæftighed. Hvad kan den ſtakkels Dreng gjøre for, at hans Moder ... Jeg vil kalde ham tilbage. (I dette Øieblik er Juliette ſmuttet ind i Huſet, Majoren gaaer hen ved Laagen, ſeer ud og kalder): Heida! du Dreng, hvad du hedder! ... Han er allerede borte ... Ah! der er Mikkel.

Femtende Scene.

Majoren. Mikkel.

Mikkel.

Her er jeg igjen, Hr. Major, og jeg ſkulde ſige Dem ....

Majoren.

Det er godt. Spring ſtrax ud i Gaden, og ſee, du kan faae fat paa en Dreng, ſom løb herfra; han havde en Blouſe paa ....

Mikkel.

En Blouſe? Ja hvad er det?

Majoren.

Klodrian! .... Jeg maa gaae ind i Qvarteret og ſige Folkene Beſked. (Vil gaae ind i Huſet, men finder Døren lukket.) Her er lukket ilaas. Hvad ſkal det ſige? Er her da ingen Klokke? (Ringer heftigt paa.)

Sextende Scene.

De Forrige. Juliette kommer til Vinduet; ſtrax efter: Erneſt.

Juliette.

Hvem der?

Majoren.

Hvad ſeer jeg? Hvordan Djævlen er du kommen derop? — Luk mig ind.

Juliette.

Jeg tør ikke, De er ſaa barſk. (Gaaer fra Vinduet.)

Majoren.

Hvad for Noget? Vil du ikke lukke mig ind?

Erneſt (i Vinduet).

Nei Hr. Major! Vi tør ikke. De er ſaa ſtreng.

Majoren.

For Satan! Skal jeg da ſprænge Døren?

Erneſt.

O Pardon! Pardon! (Gaaer fra Vinduet.)

Syttende Scene.

Majoren. Mikkel. Adolf kommer fra Baggrunden.

Adolf.

Hvad er her paafærde?

Majoren.

Naa er det Dem? Tænk engang, at man har ſlaaet Døren ilaas for mig, og vil ikke lade mig komme ind i mit Qvarteer.

Adolf.

Det er ikke muligt!

Majoren.

Men jeg ſkal ſandelig lære dem at lukke op.

(Gaaer hen og ringer endnu ſtærkere.)

Finale.

Mel. Fredmans Epiſtel Nr. 50.

1.

Majoren.

Kom da, for Pokker!
Og hør ebers Klokker,
Og luk mig paa Timen ind i mit Qvarteer!

Attende Scene.

De Forrige. Erneſt iler ud af Døren og kaſter ſig paa Knæ for Majoren. Mad. Jaquelin og Juliette komme til Døren og ſee ud.

Erneſt (knælende).

Skaan os! jeg beder
Om Naade hos eder;
O ſkaan os, min gunſtige Hr. Officeer!

Adolf

(idet han gaaer til Døren, og leder Juliette og Mad. Jaquelin ud).

Frygter ikke
Hans Ord og hans Blikke!
Han mener det neppe ſaa ſlemt ſom I troe.

Mad. Jaquelin.

Vil De mig forſvare,
Jeg frygter ei Fare.

Erneſt og Adolf.

De ſkal ikke frygte; ſlaa Dem til Ro!

Alle Sex.

Uden at hvile,
Det gjælder at ile
Herfra, hvor jeg trues med Fredens Forliis.
Bort fra vor Plage
Vi flygte, vi drage
I flyvende Fiirſpring afſted til Paris.

(Man hører en militair Marche i Afſtand.)

Erneſt.

Ha! hvad er det!

Mikkel.

Hør vor Muſik!

Erneſt. Adolf. Juliette. Mad. Jaquelin.

Det er de Danſke, ſom rykke frem!

Mikkel.

Hør vore Folk!

Majoren,

(ſom ſeer ud igjennem Baggrunden).

Nu ſeer jeg dem.

Mikkel,

(ſom har fulgt ham).

Ja paa en Prik!

Majoren og Erneſt.

Hør, de ſig nærme Staden!
Snart drage de hen ad Gaden.

Juliette. Mad. Jaquelin. Erneſt.

O hvilken Skræk at ſkue
En fremmed Soldat!
En ſlig Krabat
Træder i vor Stue,
Og er der ſelv til Strid parat.

Majoren. Adolf. Mikkel.

O hvilken Lyſt at ſtue
Sin Hjemſtavns Soldat!
Som Kammerat
I en fremmed Stue
Ham at hilſe man er parat.

Juliette (affides).

Ja jeg maa herfra flytte
Mit flygtige Fjed.
(Til Mad. Jaquelin, Erneſt og Adolf.)
Ved Seinens Bred
Vil I mig beſkytte.
Derfor kom! kom! afſted, afſted!

Mad. Jaquelin, Erneſt, Adolf (Alle affides).

Ja, jeg maa herfra flytte
Mit flygtige Fjed.
(Til Juliette.)
Ved Seinens Bred
Skal jeg dig beſkytte.
Derfor kom! kom! afſted, afſted!

Majoren (affides).

Dog jeg maa herfra flytte
Mit hurtige Fjed.
Ved Seinens Bred,
Hvor jeg førſt dig mødte,
Der jeg hævner din Troløshed.

Mikkel (afſides).

Men vi ſkal atter flytte,
Skal atter afſted!
Man faaer ei Fred;
Hvad kan det dog nytte
Med den Flakken i Evighed?

2.

Mad. Jaquelin (til Juliette.)

Ei ſkal jeg vige
Fra dig, kjære Pige!
Jeg ſelv ſkal dig bringe til Moderen hjem.

Erneſt.

Jeg Dem geleider,
Som tapper Gefreider.

Adolf.

Til Sikkerhed følger jeg ogſaa med Dem.

Mad. Jaquelin.

Med ſaa Mange
Jeg er ikke bange.

Erneſt og Adolf.

Vi ſkal Dem beſkytte, vi ere jo To.

Mad. Jaquelin.

Vil De mig forſvare,
Jeg frygter ei Fare.

Erneſt og Adolf.

De ſkal ikke frygte; ſlaa Dem til Ro!

Alle Sex.

Uden at hvile,
Det gjælder at ile
Herfra, hvor jeg trues med Fredens Forliis.
Bort fra vor Plage
Vi flygte, vi drage
I flyvende Fiirſpring afſted til Paris!

Nittende Scene.

De Forrige. Danſke Soldater marchere i Baggrunden over Scenen.

Majoren og Adolf.

See, hvor de ſtolt marchere
Med klingende Spil!

Mad. Jaquelin og Erneſt.

De masſacrere
Hver ſom Modſtand dem gjøre vil.

Mikkel.

Hør bare, hvor de ſtøde
Trompet og Fagot!

Mad. Jaquelin og Erneſt.

Og de er' røde!
Det kan viſt ei bethde Godt!

Majoren og Adolf.

Hil dig i Fred og Fare,
Mit Fødelands kjække Skare!

Juliette. Mad. Jaquelin. Erneſt.
O hvilken Skræk at ſkue, ꝛc.

Majoren. Adolf. Mikkel.
O hvilken Lyſt at ſkue, ꝛc.

Juliette.
Ja jeg maa herfra flytte, ꝛc.

Mad. Jaquelin. Erneſt. Adolf.
Ja jeg maa herfra flytte, ꝛc.

Majoren.
Dog jeg maa herfra flytte, ꝛc.

Mikkel.
Men vi ſkal atter flytte, ꝛc.

Alle Sex.
Ja velan! afſted, afſted!

(Majoren og Mikkel ile ud igjennem Baggrunden; Mad. Jaquelin, Juliette Erneſt og Adolf gaae ind i Huſet.)

Anden Act.

En Pavillon i et Kaffehuus i Palais-Royal i Paris. I Baggrunden Søiler, hvorigjennem man seer Palais-Royals Have, indsluttet af de tre fra dette Punkt synlige Façader. Imellem Søilerne er Udgang til Haven; paa Siderne i Forgrunden Indgange til de indre Værelser i Kaffehuset. Langs med Baggrunden og med Siderne af Pavillonen staae adskillige smaa Borde ved Siden af hverandre, alle bedækkede med marmorerede Steenplader, og omgivne med runde Tabouretter. I Midten staaer et lignende Bord, ligeledes omgivet med runde Tabouretter. Under hele Acten seer man en Vrimmel af Mennesker gaae frem og tilbage i Haven.

Første Scene.

Herrer og Damer sidde ved Bordene og nyde Forfriskninger, læse Aviser, og tale sagte med hverandre. Opvartere, med hvide Forklæder for, løbe ud og ind. Nogle Gjæster gaae, andre komme og tage Plads eller gaae ind i Sideværelserne, o. s. v. Ved det forreste Bord paa den venstre Side (for Tilskuerne), i Forgrunden, sidde Thereſe, Mad. Jaquelin, Juliette og Erneſt, og spise Is.

(Det bemærkes, at Herrerne beholde Hattene paa Hovedet, frembeles at Gjæsterne ikke hilse, naar de komme og gaae, ligesom de Spillende heller ikke i deres Roller tage Hatten af, uden særdeles Anledning.)

Mad. Jaquelin (til Thereſe).

Ja, min kjære Datter, du kan troe, det var i en god Stund, vi kom hertil.

Erneſt.

Ja, Madame Thereſe, det var rigtignok i en god Stund. Derſom vi vare blevne i Bouchain, Gud veed hvad der ſaa var blevet af Juliette.

Thereſe.

Men det er jo ubegribeligt! Jeg kan ſlet ikke fatte Sammenhængen.

Juliette.

O kjære Moder! Det var viſt ikke ſaa farligt ſom disſe gode Menneſker i deres Omhu for mig indbildte ſig. Majoren blev lidt hidſig, jeg veed ikke hvorfor, thi iforveien havde vi været meget gode Venner.

Erneſt.

Ja altfor gode; thi han omfavnede dig, og trykkede dig til ſit Hjerteſted.

Juliette.

Hvorfor ikke til ſit Hjerte?

Erneſt.

Nei, thi jeg formoder, han har intet, men et Sted dertil have jo Alle.

Mad. Jaquelin.

Og nu kan du tænke dig, Thereſe, at han ſtrax efter blev ſaa forbittret paa den ſtakkels Pige, at han jog hende ud af Huſet, og ſvoer paa, at han ikke vilde boe under Tag med hende.

Erneſt.

Og den Ed have vi ærligt hjulpet ham til at holde, thi nu boer han kun under Tag med François og den gamle Antoinette. Hør! jeg vilde ikke være i deres Sted for mange Penge.

Thereſe.

Jeg vedbliver at paaſtaae, at det Hele forekommer mig ſom en Gaade, og at jeg ikke kan troe Andet, end at der maa være en Misforſtaaelſe derunder.

Erneſt.

Nei, hvorfor Det?

Mad. Jaquelin.

Af en danſk Major kan man jo ikke vente ſig Andet.

Thereſe.

Ja, kjære Tante, derom have vi jo allerede talt, og De veed, at jeg i denne Henſeende ikke kan være af Deres Mening.

Mad. Jaquelin.

Ja, baade du og Juliette tage de Danſke i Forſvar, men jeg ſpørger beſtandig: Hvad Bekjendtſkab have I til dem?

Juliette.

Meer, end De troer, kjære Tante.

Thereſe.

I Paris findes jo Folk af alle Nationer. Af Danſke

ere her ogſaa Mange til enhver Tid; og de komme i min Boutik, ligeſaavel ſom Andre.

Erneſt.

Ja, det er en anden Sag, Madame Thereſe! Naar de komme til Paris, ſaa lade de ſig ſtrax gjøre nye Klæder hos en Pariſer-Skrædder, og dermed farer der ſtrax en ny Aand ind i dem. Men hvor de ere paa deres egen Boldgade . . . .

Thereſe.

Hvorom Alting er, ſaa vilde jeg ønſke, at jeg kunde reiſe til Bouchain, blot for at ſee eders Major og tale med ham.

Erneſt.

Vel bekomme Dem!

Mad. Jaquelin.

Nu har jeg hørt ſaa galt! Hvorom vilde du tale med ham?

Thereſe.

Han kunde give mig Efterretninger fra ſit Fædreland.

Mad. Jaquelin.

Hvad ſkulde det være for Efterretninger?

Thereſe.

Jeg har en Fordring paa en Mand i Danmark; maaſkee kunde Majoren ſige mig, hvor ſnart jeg tør vente den betalt.

Erneſt.

Men om jeg maa være ſaa fri at ſige det, ſaa er det meget uforſigtigt af Dem, at give Folk fra ſaadant et Land Credit.

Thereſe.

Hvad ſkal man gjøre? Man kan undertiden være nødt dertil, mod ſin Villie. — Men det er ſildigt. (Reiſer ſig.) Jeg maa tilbage til min Boutik; men lad det ikke genere Dem; bliv De her, ſaalænge det fornøier Dem.

Erneſt (reiſer ſig).

Saa lad mig i det Mindſte følge Dem hjem.

Thereſe.

Det behøves ikke; det er jo lige ved Siden heraf.

Erneſt.

Saa meget lettere kan jeg følge Dem, og ſtrax være her igjen.

(Erneſt og Thereſe gaae ud paa høire Side i Baggrunden.)

Anden Scene.

De Forrige (undtagen Erneſt og Thereſe). Majoren (i civil Frakke) kommer fra venſtre Side i Baggrunden, og kommer frem i Forgrunden, uden at ſee Madame Jaquelin og Juliette. Under hans følgende Replik vender Erneſt tilbage, og tager ſin forrige Plads ved Bordet, hvor han taler ſagte med ſine Naboer.

Majoren (affildes).

Jeg maa næſten ſkamme mig for mig ſelv. To Dage har jeg nu været i Paris, og har endnu ikke

kunnet tage nogen Beſlutning. Mit Sind er ſaa forbittret, at jeg ikke kan faae Roligheb bertil. Og dog — Beſlutningen har jeg jo taget: Jeg vil ſkilles fra den Troløſe, men min Datter vil jeg tage fra hende og bringe til mit Fædreland. Men hvorledes udfører jeg min Plan, uden at vække Opſigt? Saa nær er jeg i dette Øieblik ved hende! Den næſte Dør fører mig ind i den Stue, ſom i en Række af Aar har været mine Ønſkers Maal, og nu da jeg er lige ved den, kan jeg ikke overtale mig til at betræde den. Flere Gange er jeg gaaet forbi hendes Boutik, og har ſendt et flygtigt Øiekaſt ind igjennem Ruderne, uden at opdage Den, ſom jeg længes efter at ſee, men ſom jeg paa ingen Maabe vil ſee. Jeg har ſtaaet ſtille, og læſt mit ukjendelige Navn paa Skiltet over Døren; jeg er gaaet ind i Boutikken ved Siden af, og paa den anden Side ind i dette Kaffehuus, men jeg har ikke kunnet overtale mig til at betræde hendes egen Dørtærſkel. (Vender ſig, og ſeer Erneſt, Madame Jaquelin og Juliette.) Hvad ſeer jeg, . . . Nei, jeg tager ikke feil! (Nærmer ſig dem hurtigt.) Det er jo mine Huusfolk fra Bouchain!

Erneſt

(ſom har vendt Ryggen til ham, vender ſig om).

Hvad behager? (Springer forſtrækket op.) Ih Gud bevares! Det er jo vores Major!

(Madame Jaquelin og Juliette reiſe ſig ligeledes.)

Mad. Jaquelin (forſtrækket).

Men det er jo Djævelen, ſom forfølger os!

Majoren
(som imidlertid har betragtet Juliette, afſides).

Det er hende! der er ingen Tvivl om! De ſamme Øine, det ſamme Udtryk ſom den fordømte Dreng! Ja, det er min Datter!

(Ier hen, og tager hende ved Haanden.)

Juliette.

Min Gud! hvad vil De?

Erneſt (til Majoren).

Begynder De nu igjen?

Majoren (til Juliette).

O hvor det glæder mig at ſee dig! . . . . at ſee Dem! Jeg er en Ven af Deres Fader; jeg kommer paa hans Vegne for at bringe Dem til Danmark.

Juliette (glad).

O er det muligt!

Erneſt.

Til Danmark!

Mad. Jaquelin.

Hendes Fader! Hvem er hendes Fader? Dog aldrig en Danſk?

Majoren.

Jo Madame, netop en Danſk.

Mad. Jaquelin.

Ih du ſtore Gud!

Erneſt.

Juliette! Du vil dog vel aldrig reiſe til Danmark?

Juliette.

Jo, baade jeg og min Moder vil reiſe derhen, naar min Faber kommer og henter os.

Majoren.

Deres Faber kommer ikke ſelv; han ſender mig i ſit Sted. Men om Deres Moder har han ikke talt, ligeſaalidt ſom om den øvrige Familie; han har ene paalagt mig at bringe ham hans elſkede Datter.

Juliette.

Hvorledes? Nei, det kan ikke være muligt. Min Faber har altfor ſtor Kjærlighed til min Moder. Ethvert af hans Breve er Udtrykket deraf; endnu i det ſidſte har han ſkrevet, at hans høieſte Ønſke var at bringe os Begge hjem til ſit Fædreland, og at lønne min ſtakkels Moder for alle hendes Opoffrelſer.

Majoren.

Ja, men han vidſte dengang ikke hvad han nu veed.

Juliette.

Hvad da?

Majoren.

O Juliette! Deres Moder fortjener hverken hans eller Deres Kjærlighed.

Juliette
(vigende bort fra ham).

Nu seer jeg, at De ikke kommer fra min Fader, og at De ikke taler i hans Navn, thi han tænker ikke saaledes. De har villet bedrage mig, men det er ikke lykkedes Dem. (Til de Andre.) Kom, lad os gaae!

Ernest.

Ja, lad os gaae!

Majoren.

Juliette! Skal jeg endelig sige Dem Sandheden? De forlanger, De fordrer det? Belan .... (Med Hæftighed.) Deres Moder er en Uværdig, en Troløs; og Deres Fader hader, afskyer, forbander hende ....

Mad. Jaquelin.

Nu gaaer han igjen fra Forstanden.

Ernest.

Lad os gaae!

Mad. Jaquelin.

Ja, lad os gaae!

Juliette.

Ja, til min Moder!

(De ile hurtigt ud igjennem Baggrunden, og tabe sig i Menneskevrimlen tilhøire.)

Majoren.

Ha! jeg fordærver Alt ved min Hæftighed!

(Alle Gjæsterne have imidlertid forladt Kaffehuset.)

En Troupe Muſikanter have leiret ſig udenfor Pavillonen, og begynde i dette Øieblik at ſpille et Muſikſtykke.

Majoren.

Muſik! Tummel og Spektakel! O det er ikke til at udholde!

(Fler ud i Haven paa venſtre Side i Baggrunden.)

Tredie Scene.

Muſiken vedbliver. Mikkel kommer fra høire Side i Haven, gaaer ind i Pavillonen, og ſeer ſig om. Da han Ingen ſeer, tager han en Bordklokke, ſom ſtaaer paa det midterſte Bord, og ringer derpaa, under et Fermat i Muſiken. Tre Opvartere komme løbende ind til ham, de To fra den ene, og den Tredie fra den anden Sidedør. Man ſeer, at han vil gjøre dem Noget begribeligt, ſom de ikke kunne forſtaae. Dette ſtumme Spil, under hvilket det maa have Udſeende af at Perſonerne tale, medens Muſiken overdøver deres Ord, ender med at Opvarterne trække paa Skuldrene, og da der under et nyt Fermat i Muſiken ringes inde i Cabinetterne, løbe de hurtigt derind, Hver ad den Vei, ſom han var kommen. Strax efter hører Muſiken op, og Muſikanterne drage forbi.

Fjerde Scene.

Mikkel alene.

Naa! disſe tre Franſkmænd, det var da de dummeſte, ſom jeg endnu har truffet paa. Jeg er dog ikke ſaa ganſke uvidende i Sproget, thi jeg har lært endeel deraf i disſe Dage; men med disſe Karle var der intet

Udkomme. Jeg veed dog, at jeg ſpurgte dem meget tydeligt: „Kan I ikke ſige mig, om min Herre er her, eller om han har været her, og har ſpurgt efter mig?“ Det veed jeg da, var meget tydeligt; og det forſtaaer ſig, de bleve mig da heller ikke Svar ſkyldigt, thi Munden ſtod ikke paa dem, men der var ikke Menneſkeforſtand i hvad de ſagde, ſaa jeg kunde nok mærke, at de ikke rigtigt havde forſtaaet mig. Dette Sted kalder man dog de Danſkes Kaffehuus; naar ſaa er, burde man i det Mindſte her forſtaae Danſk. Det er da ogſaa forſkrækkeligt, at min Herre ikke kommer. Det er dog her, han ſagde at jeg ſkulde vente paa ham. Men det er intet Under, om han er gaaet forloren i alle disſe Gader og mellem alle disſe Mennesker; thi at være i Paris — det mærker jeg nok — er det Samme, ſom at falde i Vandet og drukne. Jeg er allerede ganſke ør i Hovedet; jeg veed neppe, om det er jeg, ſom jeg ſtaaer og taler med.

Mel. Fredmans Epiſtel Nr. 5.

1.

Gud bevares, hvad Alting er ſtort i Paris!
Her er ſlet ingen Ting paa den vanlige Viis;
Her er ſtøiet
Og fløiet,
Rummel,
Tummel,
Juſt ſom i Dyrehavstiden præcis.
Her ſeer man Kunſter og fremmede Dyr,
Alt er i Oprør, til Morgenen gryer.

Lutter Boutiker,
Muſiker,
Og Renden
Og Skjænden!
Gud naad' os for ſaadant et Styr!

2.

Det er ellers Plaſeer nok at lure derpaa,
Naar man bare de Menneſker kunde forſtaae;
Men de ſluddre,
De pluddre,
Skraale,
Braale,
Alle de Tunger ſom Møllehjul gaae.
Ingen kan Danſk, ei engang nogen Kat;
Siger man „Kis", faaer man aldrig ham fat;
Nei, man for Dette
Maa ſætte:
„Minette!
„Minette!"
Saa krummer han Ryggen ſaa glat.

3.

Og paa Gaden der har man et farligt Beſvær,
Cabri'letterne krydſe ſaa tæt og ſaa nær!
De med Surren
Og Snurren
Dreie,
Sveie,
Stænkende baade paa Støvler og Klæ'r.

Vogne, som trækkes af Hunde saagar,
Spærre den Vei, som tilovers man har.
Kudskene kappes
Og nappes,
De smælde,
De skjælde;
Gud naad' os for den Pasjiar!

Femte Scene.

Mikkel. Adolf kommer fra Haven.

Adolf.

Ih hvad seer jeg! Min Ven Mikkel!

Mikkel.

Naa Gud skee Lov, at jeg endelig træffer paa et christent Menneske! Veed De ikke, hvor min Herre er?

Adolf.

Nei, jeg har ikke seet ham siden imorges, da jeg mødte ham paa Gaden, og da han lovede mig at komme herhen iaften Klokken syv, for at gjøre mine Landsmænds Bekjendtskab. (Seer paa sit Uhr.) Den er snart syv; saa maa han være her.

Mikkel.

O hvad det er mig en Trøst, at De er her! De troer ikke, hvor forundret jeg blev, dengang jeg iformiddags mødte Dem paa Gaden.

Adolf.

Ja, og jeg ikke mindre, da jeg mødte dig og din Herre.

Mikkel.

Jeg troede, De var bleven der i den By, hvad det nu var, den hed.

Adolf.

Bouchain.

Mikkel.

Ja rigtig.

Adolf.

Og jeg troede ligeledes, at du og din Herre vare der endnu.

Mikkel.

Og saa blev jeg saa glad, da jeg hørte, at De var Dansk. Men hvorfor i al Verden sagde De mig ikke det strax, dengang jeg saae Dem i den anden By? Saa havde vi jo allerede der kunnet slaae en lille luun Passiar af med hinanden .... Ja, De maa ikke blive vred, fordi jeg taler saa ligefrem.

Adolf.

Jeg havde mine Grunde til at fornægte Landsmandskabet.

Mikkel.

O, det var ikke kjønt!

Adolf.

Men hvad feiler din Herre? Han seer mig saa bedrøvet og tungsindig ud.

Mikkel.

Ja, er det ikke Det, jeg siger? Han har hængt med Hovedet, lige siden vi reiste hertil. Jeg troede, at De maaskee vidste hvad der er ivеien, for jeg veed Ingenting.

Adolf.

Nei, jeg endnu mindre. Men vi skal see til at opmuntre ham iaften ved en Bolle Champagne-Punsch.

Mikkel.

Hille den! Ja, saa bliver han nok i godt Humeur.

Adolf.

Ah! der seer jeg mine Landsmænd.

Mikkel.

Nei! er der saa mange Danske i Paris? Ih! det er jo velsignet!

Sjette Scene.

De Forrige. Schönemann, Falbinger, Bernerup, Meingau og Hammer komme fra Haven.

Meingau (til Adolf).

God Aften, min Ven! Der kan du see, jeg er accurat; jeg har samlet vore Kammerater, og bringer dig dem nu, ifølge vor Aftale.

Schönemann (ligeledes til Adolf).

Velkommen tilbage!

Hammer (ligelebes).
Item hjelper ogsaa til en Prœken.

Schönemann.
Du er mig rigtignok en herlig Fyr ....

Hammer.
Et exemplariſt Menneſke.

Schönemann.
Jeg haaber, du meddeler mig din Reiſe-Journal, for at jeg kan ſende den til Kjøbenhavn.

Hammer.
Den vil anbefale dig paa høiere Steder.

Bernerup.
Den maa gives i Trykken.

Falbinger.
Den maa ſættes i Muſik.

Meingau.
Stille! I maae ikke gjøre Adolf Heller Fortræd. Jeg agter at forſvare ham til min ſidſte Blodsdraabe. I veed ikke, hvad det er for et Menneſke.

Schönemann.
Jo nu veed vi det.

Hammer.
Men før vidſte vi det ikke.

Meingau.

O Snak! I veed det endnu ikke; men jeg skal sige jer det: Han har under Dags Dato laant mig 300 Francs. I begribe hvad det vil sige, naar man i fjorten Dage har levet i Paris, uden at eie en eneste Skilling.

Schönemann.

Hil være dig!

Hammer.

Victoria!

Schönemann.

Hør, min bedste Heller, jeg forlanger ikke at du skal laane mig saa Meget som Det du selv hedder, men — men — men! . . . .

Hammer.

Item! Jeg gjør Poetens Ord til mine, og siger: Men — men — men! . . . .

Adolf.

Maa jeg komme til Orde, eller ikke?

Schönemann.

Jo det veed Gud, du maa.

Hammer.

Tal! tal!

Adolf

(tagende to Pengeruller op af Lommen).

Seer I, mine kjære Venner! jeg har ikke forglemt jer. (Til Schönemann.) Der har du dine 250; (til Hammer) og

der har du dine 220; Altsammen i Guld; I veed, jeg fik dem i Sølv; men jeg er genereux, og jeg siger jer Tak ovenikjøbet, og agter om et Øieblik at betale mine Renter i Champagne-Punsch. Maa jeg da saa være fri for eders Gloser?

Meingau.

Det er ikke meer end billigt.

Bernerup og Falbinger.

Ikke et Ord meer!

Schönemann.

Ja, I commandere rask.

Hammer.

Men I kjende ikke Omstændighederne.

Schönemann (til Adolf).

Lad mig tale et fornuftigt Ord med dig. Troer du ikke, at det er et Mirakel at faae Penge tillaans hos en Poet?

Adolf.

Jo!

Hammer.

Og hos en Læge uden Praxis?

Adolf.

Aa jo!

Schönemann.

Ja hvad siger du da om en dansk Poet i Paris? Det er vistnok ogsaa en Practicus uden Praxis.

Adolf.

Nu vel, hvad saa meer?

Schönemann.

Bør du da ikke, naar et saadant Mirakel hændes dig, skjønne bedre paa den Lykke, at leve i Miraklernes Tid? Bør du ikke beflitte dig paa et dydigt og skikkeligt Levnet, og hvis du gjør ny Gjæld, bruge den til at betale den gamle, men ikke til at reise Pokker i Vold efter en smuk Pige?

Hammer.

Og bør du ikke fremfor Alt sige Sandheden til de barmhjertige Sjæle, som hjelpe dig, og ikke bilde dem ind, at du behøver Penge for at reise til Fontainebleau, og copiere en Madonna af Correggio, som desuden slet ikke findes der, efter hvad jeg siden har erfaret, naar du derimod reiser til Bouchain, for at copiere et levende Ansigt?

Schönemann.

Ja, det er uhørt! Han laaner Penge af os, for at stikke os ud hos den Skjønhed, for hvilken vi selv have sukket forgjæves.

Adolf.

Jeg forstaaer jer ikke.

Schønemann.

Det er ypperligt! Han siger, at han forstaaer os ikke!

Hammer.

Ja, det er paa min Ære heller ikke let at forstaae, hvorledes Jomfru Juliette just reiste bort den 8de i forrige Maaned, og Hr. Heller forsvandt den 9de, hvorpaa de begge To kom tilbage iforgaars, som var den 10de i denne Maaned, og hvad som vil sige meer: Begge i samme Vogn.

Bernerup.

Fy! det skurrer i mit theologiske Øre.

Falbinger.

Og i mit musikalske.

Schönemann.

Hør, jeg forsikrer dig, jeg hviler ikke, før jeg har hævnet mig paa dig. Leiligheden skal nok komme.

Hammer.

Men hvorledes er du med Eet bleven saa rig, at du kan betale din Gjæld, og laane Penge ud? Har du faaet tusinde Francs for at male din Donnas Portrait?

Adolf.

Naar I vil blive ved at spørge, kan jeg jo aldrig komme til at svare. Ved min Hjemkomst fra Landet fandt jeg Remisser for mit Stipendium af Fonden ad usus publicos.

Meingau.

Ja den Usus publicos! det er en herlig Indretning. Om en Maaned venter jeg, at den skal vise mig samme Høflighed.

Schönemann.

Bravo!

Hammer.

Naar Barnet kommer til Verden, skal vi have den Ære at staae Fadder.

Bernerup.

Jeg skal holde Talen.

Falbinger.

Jeg skal componere Cantaten.

Meingau.

Tys, tys, Børn! Gjør jer ingen Uleilighed. Jeg agter at celebrere den glade Dag i al Stilhed.

Schönemann.

Det ligner ham, den Jurist!

Hammer.

Men à propos, hvor bliver den belovede Major af?

Adolf.

Jeg venter ham hvert Øieblik. Indtil videre har jeg den Ære at foreſtille jer hans Tjener, ved Navn Mikkel.

De Andre.

Mikkel!

Hammer.

Nei, hvor det glæder mig at træffe en Mikkel i Paris! Jeg maa ſtrax tænke paa Mikkel-Bryggers-Gade.

Schönemann.

O ti ſtille! Jeg faaer Hjemvee, naar jeg hører de kjøbenhavnſke Gader nævne.

Mikkel.

Naa, det er da Plaſeer, at høre ſaa Mange tale Danſk! Jeg kan forſikkre Dem at jeg har været nær ved at glemme mit Modersmaal; og har jeg først glemt det, ſaa veed jeg hverken ud eller ind, thi det er nu det Eneſte, ſom jeg hjelper mig med her i Frankrig.

Meingau.

Da vil det nok ikke føre dig langt?

Mikkel.

Jo, med Forlov, det Danſke og det Franſke ligne hinanden meget.

De Andre.

Ha ha ha!

Schönemann.

Det har jeg ſaamænd ikke vidſt.

Mikkel.

Ja, da kan De troe, det er ſandt. Der er mange Ord i begge Sprog, ſom lyde eens, men ſom have forſkjellig Udtydning; det maa man lægge Mærke til, for ellers kommer man i Forlegenhed.

Nogle.

Det var Meget!

Andre.

Hvad er det for Ord?

Egen Melodie.*)

1.

Mikkel.

Jeg forſtaaer mig dog
Paa det franſke Sprog,
Det kan viſtnok Ingen nægte mig med Grund.
Med min danſke Mund
Jeg til hver en Stund
Kan mig nok ſaa godt forklare.
Naar en Sopken eller to jeg ønſker mig,
Siger jeg til Franſken: „Hør, du, Lodevig!"
Da han ſpringer hen,
Kommer ſtrax igjen,
Og vil ei paa Flaſken ſpare.

Alle.

Det kan viſtnok Ingen nægte { mig / ham } med Grund.

{ Jeg / Han } med Nytte bruge kan { min / ſin } danſke Mund.

{ Jeg / Han } forſtaaer { mig / ſig } dog
Paa det franſke Sprog,
Kan { mig / ſig } nok ſaa godt forklare.

*) See Muſikbilag, Nr. 7.

2.

Mikkel.

Drueſaft ei blot
Maa mig ſmage godt,
Ogſaa Druen ſelv jeg gjerne ſmage vil.
Faaer jeg Lyſt dertil,
Har jeg vundet Spil,
Jeg paa Danſk mig kan forklare.
Thi jeg kalder blot paa Pige eller Dreng,
Og dem ſiger høit og lydeligt: „Red Seng!"
Da man ſpringer hen,
Kommer ſtrax igjen,
Og mig bringer bedſte Vare.

Alle.

Det kan viſtnok Ingen ꝛc.

3.

Mikkel.

Naar jeg veed ei ret,
Hvilket Klokkeſlet
Det i Tiden er, ſaa hjelper jeg mig let.
Ved min danſke Mund
Jeg til hver en Stund
Kan det ganſke let erfare.
Til den Førſte blot, ſom kommer mig forbi,
Gaaer jeg hen, og ſiger: „Hør, Moſjø, Klø'er ti!"
Og ſit Uhr da han
Tager op paa Stand,
Saa jeg ſelv mig kan beſvare.

Alle.

Det kan viſtnok Ingen ꝛc.

Syvende Scene.

De Forrige. Majoren kommer fra Haven.

Adolf.

Ah! der har vi vor Gjæſt! Velkommen, Hr. Major! Tillad at jeg har den Ære at foreſtille Dem Deres og mine Landsmænd: Hr. Hammer, Licentiat i Medicinen; Hr. Bernerup, Licentiat i Theologien; Hr. Schönemann, velmeriteret Poet; Hr. Falbinger, velbeſtalter Muſicus og Componiſt af mange yndede Viſer; Hr. Meingau, Candidatus juris og tilkommende Advocat. (Gjenſidige Complimenter.) Og ſiden Intet nu mangler i Feſten, ſaa vil jeg ſtrax lade Punſchen ſervere.

(Ringer paa Bordklokken; Opvarterne bringe Punſchen i en Bolle, og ſætte den paa det midterſte Bord; Adolf ſtjænker i Glaſſene; Opvarterne byde dem omkring.)

Mikkel.

Hr. Major!

Majoren.

Naa, er du der? Spring ſtrax hjem, og paſs paa, om der ſkulde komme et Brev til mig fra en Advocat; bring mig det ſaa øieblikkelig herhen. Og imidlertid kan du pakke mit Tøi ind, thi formodenlig reiſer jeg allerede imorgen tilbage.

Mikkel.

Strax, Hr. Major! (Affildes, idet han gaaer.) Herregud!

Skal vi nu afsted igjen? Og nu begyndte jeg just at vænne mig saa godt til denne Levemaade!

(Gaaer.)

Ottende Scene.

De Forrige, undtagen Mikkel.

Meingau (til Majoren).

Vil De allerede saa hurtigt forlade Paris?

Majoren.

Hurtigt bliver det under alle Omstændigheder; thi min Permission er kun kort. Jeg maa tilbage til mit Hovedqvarteer, og formodentlig derfra med Depecher til Kjøbenhavn. Men om jeg just imorgen kommer til at reise herfra, beroer paa Afgjørelsen af et vigtigt privat Ærinde, hvori jeg er kommen; jeg venter allerede iaften et bestemmende Svar.

Adolf.

Men paa saa faa Dage vil De ikke faae Tid til at gjøre Bekjendtskab med Paris.

Schönemann.

De kan jo neppe faae Tid til at bemærke Talma og Mademoiselle Mars.

Majoren.

O! hvad det angaaer, saa har jeg gjort det Bekjendtskab for atten Aar siden, og jeg kjender Paris godt,

næſten altfor godt. Men det forſtaaer ſig, Meget har forandret ſig i den Tid.

Schönemann (ſagte til Adolf).

Hvor han ſagde det pathetiſk!

Adolf

(ſagte til Schönemann).

Ja, det er i det Hele en beſynderlig Mand; jeg kan ikke ret blive klog paa ham. Allerede i Bouchain opvakte han min Forundring ved ſine ubegribelige Luner.

Hammer (til Majoren).

Det maa være interessant ſaaledes at flakke fra det ene Sted til det andet. Vi og vore Lige maae altid opholde os længe paa ethvert Sted, for at ſpare ved Opholdet hvad vi ſætte til paa Reiſen. Inden vi forlade det ſidſte Sted, have vi næſten forglemt det forrige. Men ved en Coureerfart, ſom Deres, maa man kunne vedligeholde Nyhedens friſke Indtryk, og gjøre en upartiſk Sammenligning, ſelv imellem de fjerneſte Steder.

Schönemann.

For Exempel imellem Paris og Kjøbenhavn.

Meingau.

Ja viſt, det er vort evige Stridsæble.

Majoren.

Nei virkelig?

Adolf.

Ja Hammer foretrækker Paris, og Schönemann Kjøbenhavn.

Majoren.

Jeg finder det ganske i sin Orden: En Læge kan producere sig overalt i den hele Verden; han maa derfor være Cosmopolit; men en Digter er afhængig af Sproget; derfor maa han være Patriot.

Adolf.

Tilforladelig, det er en høist rimelig Forklaring. Det forekommer mig, at vi nu med dobbelt Interesse kunne begynde vor Strid, hvor vi slap den, og at den cosmopolitiske Læge og den patriotiske Digter nu i Bidners Overværelse bør føre Proces om Paris og Kjøbenhavn, og hvilken af begge Stæder man bør skjænke Fortrinet.

Meingau.

Bidner? Proces? Det hører til mit Fag.

Adolf.

Ganske rigtig! Saa kan du, som Jurist, være Dommer i Sagen.

Meingau.

Det kommer nu kun an paa, hvad Rolle de andre Herrer behage at paatage sig under Plaideringen.

Falbinger.

Jeg for min Part vil slutte mig til Choret, for at dirigere det.

Hammer.

Meget rigtigt! En Musicus behøver ikke at give sin Talestemme tilkjende; han har Lov til at være umælende.

Falbinger.

Det er ſandt, men jeg udbeder mig Theologens Biſtand; der er Degne-Natur i ham, han hører med til Choret.

Bernerup.

Jeg ſiger Tak, men det er det Samme.

Adolf.

Ingen Fornærmelſe mod Choret, thi jeg ſelv agter at ſlutte mig dertil.

Meingau.

Og De, Hr. Major? Hvad Parti tager De?

Majoren.

Med Deres Tilladelſe vil jeg repræſentere Tilhørerne.

(Sætter ſig paa en Stol ved det forreſte Bord tilvenſtre.)

Adolf.

Enhver har ſin Frihed.

Hammer.

Men ſkal jeg plaidere for Paris, ſaa ſkal det være paa Franſk.

Schönemann.

Og ſkal jeg plaidere for Kjøbenhavn, ſaa ſkal det være paa Danſk.

Meingau.

Og ſkal jeg være Dommer, ſaa vil jeg ſom god Juriſt bære Kappen paa begge Skuldre, ſtaae midt imellem Parterne, og udtrykke mig paa eengang i begge Sprog.

Majoren.

Det vil blive den babyloniſke Sprogforvirring.

Adolf.

Siger Intet; naar vi kun iforveien fylde vore Glas, ſaa vil vi ogſaa Alle forſtaae hverandre.

(De fylde Glaſſene under Forſpillet. Alle, Hver med ſit Glas i Haanden, rangere ſig i følgende Orden fra Venſtre til Høire: Majoren ſiddende; derpaa de Andre ſtaaende, nemlig først Adolf, og efter ham Schönemann, Meingau, Hammer, Falbinger og Bernerup.)

Mel. Jan Piet, Jan Piet, Jan Pierrelierreliet.

Chor.

Hurra for Kjøbenhavn og for Paris!
De blomſtre begge to!
Men før os nu Beviis
For, hvor man helſt maa boe.

Hammer.

Je dirai, même en prose,
On est toujours bien à Paris,
Pourvu qu'on ait deux choses:
D' l'argent et de l'esprit.

Schönemann.

Hos os, det tør jeg mene, mene, mene,
Man, for at leve frit,
Kan nøies med det Ene,
Og det er reen Profit.

Meingau.

Je vais plus loin: jeg tænker,
Man leve kan sans tous les deux,
Et pour vous en convaincre,
Regardez-moi, Messieurs.

Chor.

Hurra for Kjøbenhavn og for Paris!
De blomstre begge to!
Men før et nyt Bevis
For, hvor man helst maa boe.

Hammer.

Paris est très-commode,
C'est la première des cités,
Le centre de la mode,
Des plaisirs le foyer.

Schönemann.

Hos os, det tør jeg mene, mene, mene,
Man følger Alvors Røst;
Vort Liv har, som vor Scene,
Et Maal ei blot til Lyst.

Meingau.

Moralen er: Vi drage
A Paris, pour nous amuser,
Men hjem à Copenhague,
Afin de digérer.

Chor.

Hurra for Kjøbenhavn og for Paris!
De blomstre begge to!
Men før et nyt Bevis
For, hvor man helst maa boe.

Hammer.

Vos rues sont jolies,
Mais qu'avez-vous qui soit égal
Au Louvre, aux Tuileries
Et au Palais-royal?

Schönemann.

Hos os, det tør jeg mene, mene, mene,
Er Gaden bred og net,
Og vi har bløde Stene,
Og vi har Fortogsret.

Meingau.

Paris, om De tillader,
Y gagnerait, par conséquent,
Om vi paa vore Gader
Den saae commodément.

Chor.

Hurra for Kjøbenhavn og for Paris!
De blomstre begge to!
Men før et nyt Bevis
For, hvor man helst maa boe.

Hammer.

Paris est préférable
A cause de ses habitans:
Les femmes sont aimables,
Les maris indulgens.

Schönemann.

Hos os, det tør jeg mene, mene, mene,
Man fælder samme Dom;
Den Forskjel er allene:
Der snakkes meer derom.

Meingau.

Intriguer er ei lette
Chez nous, quand on les veut cacher:
De drives en cachette
Med fuld publicité.

Chor.

Hurra for Kjøbenhavn og for Paris!
De blomstre begge to!
Men før et nyt Bevis
For, hvor man helst maa boe.

Hammer.

Paris, je te préfère;
Nulle autre ville ne contient
En dedans d'ses barrières
Tant de Parisiens.

Schönemann.

Hos os, det tør jeg mene, mene, mene,
Er Høflighedens Hjem:
Vi gjør' os saa gemene
At vandre hen til dem.

Meingau.

Si vous voulez erfare
Le résultat for Hver af os,
Sachez donc qu'il faut boire
For Usus publicos.

Chor.

Ja lad os Alle tømme vore Glas
For Usus publicos!
Dens Vexler kom tilpas,
Tilpas for Hver af os.

Hammer.

De Penge, som den giver,
Med Æren man betale bør,
Og man en Skyldner bliver,
Naar man det ikke gjør.

Schönemann.

Men vi, det tør jeg mene, mene, mene,
Vor Gjæld betale vil,
Ei Capital allene,
Men Renterne dertil.

Meingau.

Nu vel, saa lad os tømme
Vort Glas for Usus publicos!
Og glædedrukne drømme
Om hvad den faaer af os.

Chor.

Ja lad os Alle tømme vore Glas
For Usus publicos!
Dens Penge kom tilpas;
Den Hæder faaer af os.

(Under dette sidste Chor reiser Majoren sig; Alle klinke og drikke.)

Majoren.

Det er ikke meer end billigt, mine Herrer, at De i Udlandet drikke paa Fonden ad usus publicos's bestandige Sundhed og Velgaaende. Men Enhver af os har vistnok mange andre Erindringer i sit Fædreland. Ligesom nu De, mine Herrer, have forenet Kjærligheden til Danmark og til Frankrig i et fælleds Chor, saa foreslaaer nu jeg en ny Forbindelse af begge, nemlig en dansk Vise til en fransk Melodie, og beder Dem fylde Deres Glas, og stemme i med mig.

(De fylde Glassene, og gruppere sig om Majoren.)

Mel. Vive le Roi, vive la France.

1.

Majoren.

Ved fremmed Kyst, paa fjerne Strand,
Hvorhen os end vor Skjæbne sætter,

Man glemmer ei sit Fødeland,
Dets lyse Dag, dets mørke Nætter.
Til Danmark paa vor Barndoms Gang
Os knyttet Ufkyldes første Glæder;
For det nu lyder Manddoms Sang:
Danmark! dig følge Held og Hæder!

Chor.
Danmark! dig følge Held og Hæder!

2.

Majoren.
I Rummet er din Grændse nu
En snæver Kreds af Hav og Volde;
Men fjernt i Tiden høres du
I Klang af Harper og af Skjolde.
I Tiden er din Strækning stor,
Og Saga frem fra Oldtid træder,
Og synger gjennem Seklers Chor:
Danmark! dig følge Held og Hæder!

Chor.
Danmark! dig følge Held og Hæder!

3.

Majoren.
Du mindes Fortids Helteleg
Ved store Dødes Helteskygger,
Mens første Christians Konge-Eg
Er den, hvorunder Livet bygger.

Hør, Nutid ſynger Oldtids Ovad,
Det lyder høit fra alle Steder,
Hvor Stammen breder ud et Blad:
Danmark! dig følge Held og Hæder!

Chor.

Danmark! dig følge Held og Hæder!

(De klinke.

Niende Scene.

De Forrige. Thereſe og Juliette komme fra Haven.

Juliette.

Jo, Moder, jo! Han maa være her! Erneſt har ſeet ham gaae herind, men han har ikke turdet ſige det.

Thereſe.

Gud! det er ham! min Mand! (Iler ham imøde.)

Majoren.

Thereſe! (Gjør en Bevægelſe, ſom for at omfavne hende, men ſtøder hende tilbage.) Nei! bort!

Adolf.

Hvad hører jeg? Er De Madame Thereſes Mand?

Majoren.

Mad. Thereſe Jean-Brun er viet til Johannes Bruun.

De fem andre Danſke.

Nei, er det muligt!

Schönemann.

Naa de fordømte franſke Navne! De kan da maſkere den ærligſte Jydekarl.

Thereſe.

Men er du vanvittig? Støder du mig bort fra dig?

Majoren.

Med dig ſkal jeg tale under fire Øine. Men her ſtaaer min Datter, min Juliette. Kom i mine Arme!

(Omfavner hende.)

Tiende Scene.

De Forrige. Mad. Jaquelin og Erneſt ere imidlertid komne ind fra Haven.

Erneſt.

Jeg ſiger Dem Tante, jeg tør ikke lade Dem være alene med det raſende Menneſke. (Seer Majoren omfavne Juliette.) Nu igjen! Nei, det gaaer for vidt.

Majoren (til Juliette).

Min Datter! ikke ſandt? Du vil ledſage din Fader til hans Fædreland?

Erneſt.

Nei, Hr. Major! det vil hun ikke, paa ingen Maade.

Juliette.

Jeg har jo ſagt dig, hvor gjerne jeg vilde til Danmark.

Majoren.

Har du?

Juliette.

Har jeg ikke ſagt dig, hvor gjerne jeg vilde ſee Søen og Skibene og Sundet?

Majoren.

Hvorledes?

Mel. fra 1ſte Act. Noch einmal die ſchöne Gegend.

Juliette.

O hvor gjerne ſaae jeg ikke
Sjællands høie Bøgelund,
Hvorfra længſelfulde Blikke
Sendes over Øreſund!

Majoren

(ſom har hørt hende med ſtigende Forundring).

Ha hvordan! mon ret jeg fatter? . . . .
Det var dig, ... var dig, min Datter? . . . .

Juliette.

Det er mig, ſom ſynger atter:
La la la ꝛc.

(Majoren kaſter ſig for Thereſes Fødder.)

Majoren.

O nu fortryller hun mig med ſin Sang!
Nu først forſtaaer jeg den tryllende Klang.

(Fører Thereſe hen til Juliette; han ſtiller ſig imellem dem, og omfavner dem Begge.)

Juliette.

La la la ꝛc.

Majoren.

O nu fortryller ꝛc.

Thereſe.

Men bedſte Ven, hvad var din Mening, da du før ....

Majoren.

O tal ikke derom! det var en Misforſtaaelſe, den urimeligſte Misforſtaaelſe af Verden, uværdig for dig, uværdig for mig ſelv; jeg ſkal aldrig tilgive mig den.

Mad. Jaquelin (til Thereſe).

Er han din Mand?

Erneſt (til Juliette).

Er han din Fader?

Mad. Jaquelin.

En Danſk!

Erneſt.

Ja nu kan jeg begribe, at du ikke er bange for de Danſke. Nu er jeg heller ikke længere bange, undtagen for at du ſkal forlade os.

Juliette.

Vilde du blive vred paa mig derfor?

Erneſt.

Vred? Nei det veed Gud .... hvis det kunde fornøie dig ....

Ellevte Scene.

De Forrige. Mikkel.

Mikkel.

Hr. Major! Her er Brevet fra Advocaten.

Majoren.

Jeg behøver ikke længer at læse det.

(River det istykker.)

Mikkel.

Seer man Det! — Og Majorens Tøi er pakket ind.

Majoren.

Pak ud igjen, min Søn! Vi reise ikke for det Første.

Mikkel.

Naa, det er rigtignok Plaseer at bruge sin Tid saa vel som jeg har gjort idag. Brevet, som jeg har ventet paa, river Majoren itu, og Tøiet, som jeg har pakket ind, skal jeg nu pakke ud igjen.

Majoren.

Trøst dig! du skal snart faae Lov at pakke det ind igjen.

Mikkel.

Ja mange Tak! det er godt nok . . . .

Majoren.

Og saa reiser jeg med Kone og Barn til Kjøbenhavn.

Mikkel.

Med Kone og Barn! Nei hvor Tiden dog gaaer hurtigt i Paris!

Adolf

(til Majoren, idet han tager Juliettes Haand og kyſſer den).

Nu mangler der intet Andet i Lykken, end at De tillader mig at reiſe med.

Majoren.

Hvorledes?

Thereſe.

Jeg har nok tænkt det.

Majoren.

En Landsmand! En flink Mand, en udmærket Kunſtner! Det er jo en Himlens Sthrelſe.

(Forener Juliette og Adolf.)

Mad. Jaquelin.

Men han er jo en Spanier.

Adolf.

Nei, Madame, undſkyld, at jeg har udgivet mig derfor. Jeg er Danſk.

Mad. Jaquelin.

Er det muligt? Jeg begynder at forlige mig med de Danſke; denne er i det mindſte et overmaade maneerligt Menneſke.

Schönemann, Falbinger, Bernerup, Meingau, Hammer.

Og vi da?

Mad. Jaquelin.

Hvorledes! Ere De ogſaa Danſke?

Schönemann.

Alle uden Undtagelſe.

Mad. Jaquelin.

Ih Gud forbarme ſig!

Erneſt

(ſom har ſtaaet maalløs af Sorg, nærmer ſig Juliette, og ſiger bebreidende):

Juliette!

Juliette

(rækker ham Haanden).

Min Ven!

Erneſt.

O det har anet mig!

Mel. Boleroen i første Act.

Erneſt.

Du bort fra mig dig fjerner;
Farvel! Forlad din Ven!

Adolf (til Juliette).

Din Vei dig fører hen
I Lys af andre Stjerner.

Erneſt og Adolf.

I Lys af andre Stjerner.

Juliette (med Ømhed til Ernest).

Jeg bort fra dig mig fjerner;
Farvel! men bliv min Ven!

(Han omfavner hende hæftigt, vender ſig derpaa bort og aftørrer ſine Taarer.)

Slutnings-Chor.

Egen Melodie (af L. Zinck).

Majoren. Adolf. De andre danſke Reiſende.

Til Danmark nu!
Til Danmark ſtaaer vor Hu.
Til Sodans fjerne Vove
Sthrer vor Tanke ſin Flugt,
Didhen, hvor de grønne Skove
Speiles i Sund og i Bugt.
Mod Danmarks blomſtrende Dale,
Dets Kilder og Nattergale,
Mod kjær Veninde, mod trofaſt Ven
Flagrer vor Længſel hen.

Nei.

Vaudeville i een Act.

Første Gang opført paa det kongelige Theater
den 1ste Juni 1836.

Personerne.

Justitsraad Gamstrup.
Sophie, hans Broderdatter.
Candidat Hammer.
Klokker Link.

Handlingen foregaaer i Kjøbenhavn, i Justitsraadens Huus.

Skuepladſen foreſtiller en lille Sal, med en Dør i Baggrunden, ſom er den almindelige Indgang, og een paa hver Side i Forgrunden, af hvilke den høire (for Tilſkuerne) fører til Hammers Værelſe, den venſtre til Huſets øvrige Værelſer. I Mellemgrunden tilhøire er et Vindue. Over en Stol i Baggrunden hænger en Slaabrok.

Førſte Scene.

Hammer, elegant klædt, i en ſmuk og modern ny Kjole, træder ud fra ſit Værelſe.

Hammer
(idet han ſeer ſig om).

Her er Ingen. Saa faaer jeg vente .... Eller ſkulde jeg banke paa her, og gaae ind til Familien? ... Ja, derſom jeg vidſte, at Juſtitsraaden var gaaet ud ſaa tidlig; men det er han neppe, thi Klokken er endnu ikke ti. Paaklædt maa han dog være, thi der hænger jo hans Slaabrok. Men alligevel .... derſom han var ude, ſaa var Jomfru Sophie allerede kommen her ind i Salen .... Ja, jeg ſiger det jo rigtignok, ſom om jeg var vis i min Sag; jeg ſtoler paa at Himlen ikke ſtraffer mig for mit Overmod, ved at lade hende udeblive idag. Dog, hvorom Alting er, idag er jeg

ſikker nok paa at faae hende itale, thi kommer hun ikke til mig, ſaa kommer jeg til hende, og ſiger: „God Morgen, Jomfru! jeg vilde gjerne tale med Hr. Juſtitsraaden.“ — „Han er ikke hjemme.“ — „O det var ret ſlemt! Jeg kommer da til at uleilige Dem.“ — „Hvad er til Tjeneſte?“ — „Tør jeg bede Dem levere Juſtitsraaden diſſe otte Rigsdaler (tager nogle Bancoſedler frem), ſom jeg har at betale for en Maaneds Leie?“ — Gud veed, det er min ſidſte Skilling, men det taler jeg naturligviis ikke om. Det er allerede heldigt nok, at jeg har diſſe, thi det er idag den første Juni, og jeg har netop logeret her ſiden den første Mai; men i den første Maaned maa man endelig være accurat, for ikke at forſpilde ſin Credit. Dyrt er det i Grunden ikke. Et ſmukt og vel meubleret Værelſe (aabner Døren til ſit Værelſe og ſeer derind), ſom tager ſig overmaade godt ud, naar Salsdøren ſtaaer aaben, ſaa at der kan falde noget Lys derind, thi Lys er der rigtignok forbandet Lidt af. Men til Erſtatning har jeg Tilladelſe til at benytte denne Sal, hvor jeg kan trække friſk Luft og ſee Vorherres Sol, ... og hvor jeg kan tale med Jomfru Sophie, ſom næſten hver Dag har Noget at beſtille herinde, ſaaſnart hendes Onkel er gaaet paa Contoret. Conditionerne ere altſaa ypperlige. Med Fornøielſe betaler jeg idag min ſidſte Skilling i Leie. Jovermorgen kommer Poſten; jeg vil da haabe, at min Faber, bevæget ved mit ſidſte rørende Brev, er gaaet i ſig ſelv, og ſender mig Hjelpetropper. (Det banker paa Døren i Baggrunden.) Hvem kan det være? (Raaber). Kom ind!

Anden Scene.

Hammer, Link, meget slet klædt, i en Kjole af gammeldags Façon, og med en daarlig Hat.

Link (i Døren).

Maa jeg tage mig den Frihed at spørge, om her ikke logerer en Candidat, som hedder .... Ih! hvad seer jeg! Jeg er jo i det rette Farvand.

Hammer.

Hvorledes? Min gamle Ven og første Lærer, Hr. Link, forhenværende Forstander for Aftenskolen paa min Faders Gods!

Link.

Men nuværende Klokker ved Kirken i Grenaa.

Hammer.

Ja, det er sandt, det har jeg hørt. Det skal jo være et fedt Embede.

Link.

O nei! fedt kan man just ikke kalde det ....

Hammer.

Men dog vel heller ikke mavert?

Link.

Nei, det vil jeg just ikke sige; det er saadan Lala, mellem begge.

Hammer.

Ja, Middelveien er jo den bedste.

Link.

Det har du ganſke Ret i .... Ja, du bliver da ikke vred, fordi jeg endnu ſiger Du til dig?

Hammer.

Hvor kan De troe det, De ſom har lært mig min A-B-C og min Catechismus?

Link.

Ja, men du er ſiden den Tid voxet begge over Hovedet. Efterſom jeg hører, ſkal du nu forſtaae endeel Mere end dit Fadervor. Du er jo juridiſk Candidat med bedſte Characteer?

Hammer.

Og det giver mig Ret til herefter at træde over i Sollicitanternes glimrende og talrige Claſſe; nu har jeg Lov til at gjøre mig Haab om at faae et Embede.

Link.

Du ſpaſer; hvad trænger du til Embeder? Du ſkal jo ſnart giftes med din rige Couſine, hende .... Enken .... hvad er det nu hun hedder? hun, ſom ſkal eie hundrede tuſinde Rigsdaler?

Hammer.

De mener Madame Grøndal, kan jeg tænke. Ja, det er jo min Faders Plan, men der bliver ikke Noget af.

Link.

Hvorfor ikke?

Hammer.

Aa! hun er jo saa gammel, saa hun kunde være min Tante; det falder mig reent unaturligt at kalde hende Cousine.

Link.

Ja, men den Betænkelighed falder bort, naar du først er gift med hende; saa siger du hverken „Tante" eller „Cousine", men „lille Kone."

Hammer.

Men det var jo ti Gange værre! Nei, min gode gamle Ven! jeg vil betroe Dem Sandheden. Min Fader vil absolut, at jeg skal frie til hende, og jeg bliver da nødt til at føie ham deri. Det skal skee, og det allerede idag; hun er endogsaa underrettet om min Ankomst. Seer De ikke nok, jeg er pyntet i mine bedste Klæder?

Link.

Jo du er udmærket godt klædt, ret som man kan tænke sig en Frier. Gud bevares! hvad det er for en deilig Kjole!

Hammer.

Men jeg er vis paa at hente mig en Kurv, thi jeg har altfor tydelig ladet hende mærke min Utilbøielighed til dette Ægteskab. Hun siger bestemt Nei, og derfor gaaer jeg nu ganske rolig hen og spørger hende, om hun vil have mig.

Link.

Men hvad kan det saa hjelpe?

Hammer.

Saa har jeg jo opfyldt min Faders Begjæring, og han kan da ikke længere nægte mig Penge paa Grund af min Ulydighed.

Link.

Men de hundrede tusinde Rigsdaler?

Hammer.

Fanden i Vold med dem.

Link.

Det kan man kalde en stolt Tanke, at sige „Fanden i Vold" til hundrede tusinde Rigsdaler!

Hammer.

Ja, seer De, Halvparten af Pengene er jeg nu altid sikker paa, ... at sige, ifald jeg overlever hende, thi ifølge hendes afdøde Mands, min salig Fætters Testament tilfalder der mig halvtredsindstyve tusinde ved hendes Død; og ifald hun skulde indtræde i nyt Ægteskab, skal hun iforveien skifte med mig og udbetale mig denne Sum. Men til ingen af Delene er der synderlig Udsigt, ... med mindre De, gode Link, skulde ville forbarme Dem over mig, og see at insinuere Dem hos hende, thi ikke sandt, De er jo ugift?

Link.

Jo, men det gaaer alligevel ikke an.

Hammer.

Hvorfor ikke? — Hør, veed De hvad? Det var

just en Kone for Dem; hun er ikke aldeles ung, men det er saameget bedre; desuden er hun en ret smuk Kone, og .... hvad mener De? Halvtredsindstyve tusinde Daler, det var vel værdt at tage med?

Link.

Jeg kan tilforladelig ikke.

Hammer.

Saa lad os ikke tale mere derom. Lad mig derimod høre Noget om Deres egne Affairer. Nu, De er altsaa kommen til Kjøbenhavn?

Link.

Med Skibsleilighed, directe fra Grenaa. Jeg kommer i dette Øieblik lige fra Toldboden; og det Første, jeg gjør, er at erkyndige mig om din Gade og dit Huusnummer; jeg farer, jeg styrter her op til dig, og nu .... ja du vil vist undre dig, naar du hører, hvorfor jeg kommer.

Hammer.

Nu da? De gjør mig ganske nysgjerrig.

Link.

Jeg kommer, for at bede dig om at binde min Halsklud.

Hammer.

Hvad for Noget? Er De reist fra Grenaa til Kjøbenhavn, blot for at faae Deres Halsklud bunden?

Link.

Aa nei! viſt ikke! Men ſeer du .... ja nu maa du ikke lee mig ud .... jeg er reiſt hertil, for at frie til en Pige, ſom er mig halvveis lovet, og jeg maa ſige dig, at ogſaa hun har nogle Grunker.

Hammer.

Naa ſaaledes! Ja nu kan jeg begribe, at De ikke vilde frie til min Enke.

Link.

Til din Enke? Kald hende dog ikke ſaadan, det er et altfor ſørgeligt Udtryk.

Hammer.

Ja ja da, til min Couſine, til min Tante, eller hvad De behager at kalde hende.

Link.

Og ſeer du nu, min gode Ven og Diſcipel — du undſkylder, at jeg kalder dig ſaaledes ....

Hammer.

Ingen Undſkyldninger! det er jo Sandhed.

Link.

Nu veed du jo nok, at det første Indtryk, man gjør paa et Fruentimmer, er det fornemſte. Og jeg har altid ladet mig ſige, at ved en ſaadan Leilighed kommer det iſærdeleshed an paa, hvorledes Halskluden ſidder.

Hammer.

Nei, virkelig?

Link.

Aa, det veed du bedre end jeg! Og da jeg nu havde hørt, at du skulde være saadan en moderne Fjong-Herre — ja nu seer jeg det da med egne Øine — saa tænkte jeg, at jeg vist ikke bedre kunde henvende mig til Nogen end til dig, og at du for gammelt Venskabs Skyld nok vilde vise mig den Tjeneste, at binde mig min Halsklud saaledes, at den sidder rigtigt stivt og stramt og høit op over Hagen, kort sagt, saaledes som det nu er brugeligt, og saaledes som du troer, at det kan gjøre bedst Indtryk paa et ungt og ufkyldigt Hjerte.

Hammer.

Det er kun en ringe Begjæring, som jeg med Fornøielse skal tjene Dem i, saavidt mine svage Evner formaae det. Behag at sidde ned, det skal snart være gjort.

(Sætter en Stol midt paa Gulvet.)

Link

(idet han sætter sig).

Tak min Ven, mange Tak!

Hammer.

Men De maa først tage Kjolen af; ellers kan jeg ikke komme til.

Link

(idet han reiser sig, og trækker sin Kjole af).

Ja, hvis du altsaa tillader, at jeg er saa fri ....

Hammer.

Men det Halstørklæde, De har paa, er ikke godt! jeg skal laane Dem et andet, med en stiv Pude i.

(Løber ind i sit Værelse.)

Link

(raaber efter ham).

O ja, søde Ven! en stiv Pude!

Hammer

(kommer tilbage med et hvidt Tørklæde og en Halspude).

See, her er en, som kan give Façon, ikke sandt?

Link.

Bravo, bravo!

Hammer.

Tag nu det gamle Tørklæde af og sæt Dem ned.

Link.

Paa Øieblikket!

(Sætter sig, og tager sit Halstørklæde af, medens Hammer præparerer det andet.)

Mel. Fredmans Epistel Nr. 67.

1.

Hammer.

Nu saa kom! Allons!
Vil De see, hvilken Fjong!
Jo, den kan give Halsen Façon!

Link.

Nei, hvor ſtiv og hvor ſtor!
Der er knap, jeg troer,
Dens Mage til paa Jord.

Hammer
(beſkjæftiget med at binde Tyrklædet).

Møien jeg ſpilder mig
Maaſkee.
Sid rolig!

Link.

Du kilder mig,
O vee!

Begge.

Jo, det gaaer galant!
Det er viſt og ſandt,
Den ſidde ſkal charmant.

2.

Hammer.

Nu med ſiffigt Kaſt
Jeg min Sløife gjør faſt.

Link.

Den er for ſtram, den ſnærer ſom Baſt.

Hammer.

Den maa ſlutte lidt tæt.

Link.

Men jeg qvæles let.

Hammer.

Nu er den juſt coquet.

(Da Link vil reiſe ſig.)

Vent lidt! thi Borderne
Man ſeer.

(Ordner paa Halstørklædet.)

Link.

Men ſkaan Fadermorderne,
Jeg be'er!

Begge.

Jo, det gik galant;
Det er viſt og ſandt,
Den ſidder høiſt charmant.

(Link reiſer ſig.)

3.

Link.

Naa, hvad mener du?

Hammer

(ſom imidlertid har hentet et Haandſpeil fra ſit Værelſe).

Ja, betragt Dem kun nu!

Link

(tagende Speilet).

Det er ſuperb, det er det ſaagu!
Ja, med ſaadan en Klud
Seer jeg mandig ud,
Og vinder viſt en Brud.

Begge.

Hver har i Klæderne
Sin Tolk,
Os Alle gjør' Skræderne
Til Folk.
Jo, det gik galant;
Det er vist og sandt,
Den sidder høist charmant.

Link.

Tak, Tak, min gode Ven! Det er et Mesterstykke, som du der har gjort. Saa vil jeg da trække min Kjole paa, og skride til Værket.

(Vil tage Kjolen paa).

Hammer.

Men De har da vel ikke isinde at gaae i den Kjole?

Link

(betragtende Kjolen).

Dens Udvortes er jo rigtignok ikke det bedste.

Hammer.

Og dens Indvortes gaaer det dog ikke an at vende ud. Hvorledes vilde den Kjole klæde en Mand, der gaaer med saadant et Halstørklæde?

Link.

Ulykken er, at min Kuffert endnu staaer paa Toldboden.

Hammer.

Lad os ſtrax faae Bud efter den.

Link.

Ja, det er godt nok, men det bliver et Spørgsmaal, om min Stadskjole, der er meget anſeet i Grenaa, ikke vil tage ſig ligeſaa abſurd ud i Kjøbenhavn, ſom denne.

Hammer.

Ja, det vilde være ſlemt.

Link.

Hør, veed du hvad? Der falder mig Noget ind; det er jo rigtignok ubeſkedent, ... men i Betragtning af gammelt Venſkab —

Hammer.

Hvori kan jeg tjene Dem? Jeg gjør det med Glæde.

Link.

Laan mig den ſmukke Kjole, ſom du har paa. Om en halv Time er jeg færdig med mit Frier-Ærinde, og kommer ſaa ſtrax tilbage med Kjolen.

Hammer.

Paa min Tro! derſom det blot kommer an derpaa, ſaa ſkal en ſaa ringe Ting ikke ſtaae Deres Lykke iveien.

(Tager Kjolen af, og hjelper Link den paa.)

Link.

Du er et fortræffeligt Menneſke! Den ſamme Hjertensgodhed, ſom da du gik i min Aftenſkole; Alt

uforandret, paa Det nær, at du nok har faaet nogle flere Kundskaber. — See saa! Nu troer jeg, at jeg kan lade mig see. Ja saa vil jeg tage Afsked og gaae. Som sagt, jeg er her strax igjen.

Hammer.

Er det da i Nærheden, at Deres Tilkommende boer?

Link.

Det veed jeg tilforladelig ikke.

Hammer.

Det skal jeg let skaffe Dem at vide; sig mig blot hendes Faders Navn.

Link.

Nei, det maa du undskylde. Det vilde ikke være delicat, om jeg nævnede hende, saalænge Sagen endnu ikke er afgjort. Men saasnart Alt er klappet og klart, skal du være den Første, som faaer det at vide. Seer du, nu gaaer jeg over i Urteboden, og beder om at see Kjøbenhavns Veiviser, og saa styrer jeg min Kaas efter den. Farvel saalænge, farvel, og tusind Tak for al din Godhed!

(Tager sin Hat.)

Hammer.

Men hør! den Hat vil De da vel heller ikke gaae med?

Link

(betragtende den).

Du har Ret; den passer ikke til Kjolen.

Hammer.

Jeg faaer vel forbarme mig over Dem.

(Løber ind i sit Værelse, og henter en Hat.)

Link.

Du er en fortræffelig Fyr.

Hammer.

See der!

Link.

Excellent! Du beholder min gamle i Pant. (Sætter Hammers Hat paa Hovedet.) O vee! det gaaer ikke an, den falder mig langt ned over Øinene. Det var jo ogsaa urimeligt at troe, at jeg kunde passe Hat med et stort Hoved!

Hammer.

Men hvad gjør vi nu? .... De maa gaae paa Veien ind til en Hattemager, og kjøbe Dem en ny Hat.

Link.

Hvad koster den vel?

Hammer.

Jeg har givet otte Rigsdaler for min, hos Lavigneryy, i lille Kongensgade Nr. 82.

Link.

Lille Kongensgade Nr. 82; det skal jeg skrive mig bag Øret .... Men veed du hvad? Det er nu atter en slem Omstændighed: min Brevtasse er indpakket i min

Kuffert, og jeg har ikke uden nogle Smaapenge i Lommen. Nu er jeg bange, jeg bliver altfor ubeskeden; men du skulde vel ikke .... blot paa en Times Tid —

Hammer.

Laane Dem otte Rigsdaler? Med Fornøielse!
(Tager sine Bancosedler frem, og giver dem til Link.)

Link.

Nei, det er dog vist og sandt, at hos dig kan man finde Raad for Alting. Og Det maa jeg sige dig: det gjør dig stor Ære, ikke blot at du har Villien til at tjene mig, men ogsaa at du formaaer at gjøre det; det viser, at du er ordenlig i dine Pengesager, thi naar et ungt Menneske altid har otte Rigsdaler liggende til uventede Udgifter, saa maa han være en god Oconom. Men tro du mig, jeg skal give din Fader Underretning derom, naar jeg kommer tilbage til Jylland, og saa skal han nok faae andre Tanker om dig.

Hammer.

Ja, det skal De have Tak for! Paa den Maade kan De rigelig gjengjælde mig den ringe Tjeneste jeg har viist Dem. Jeg stoler altsaa derpaa.

Link.

Bær du ganske rolig! — Nu da, farvel! Om et Øieblik har du mig igjen.

Hammer.

Farvel! og god Lykke til Deres Forehavende!

Link.

Tak, min Ven! Tak!

(Gaaer.)

Tredie Scene.

Hammer alene.

Hammer.

See saa! Nu har jeg da ingen Kjole at tage paa, siden min Skrædder fik alle de gamle i Bytte for den nye. Og Penge har jeg heller ikke til at betale min Leie med. Men ligemeget! Om en Times Tid er jeg hjulpen; saalænge kan jeg sagtens vente. (Man hører Sophie nynne paa en Sang i Værelset tilvenstre.) Der er Sophie! Men hillemænd! Jeg kan dog ikke vise mig for hende i blotte Skjorteærmer. (Vil tage Links Kjole paa.) Nei den seer dog altfor latterlig ud! .... Og hvilken Uorden i Salen! her maa ryddes op!

(Han flytter Stolen hen paa dens Plads, tager Links Kjole og Halstørklæde, sin Hat og sit Speil, og løber ind med det Altsammen i sit Værelse.)

Fjerde Scene.

Sophie kommer. Hammer holder sin Dør paaklem og titter ud.

Sophie.

(uden at see Hammer).

Han er her ikke. Det er bedst, jeg synger noget

høiere. (Synger meget høit.) La la la! la la la! (Hun seer hen til Hammers Dør.) Men der staaer han jo og stikker Hovedet frem.

Hammer.

God Morgen, Jomfru Sophie!

Sophie.

Ih! Er De der? Hvorfor staaer De saaledes i Døren? Er De maaskee endnu ikke visible?

Hammer.

Nei desværre! jeg tør ikke vise mig for Deres Øine. Tænk Dem min Ulykke! Jeg har forlagt Nøglen til mit Klædeskab, og kan derfor ikke faae en eneste af mine Kjoler.

Sophie.

Saa skal jeg sende Bud efter en Smed, som kan dirke Laasen op.

Hammer (hurtig).

Nei, jeg beder Dem! det er ikke værdt; jeg finder vel Nøglen. Det Værste er kun, at jeg nu ikke tør komme ud til Dem.

Sophie.

See her! De kan tage min Onkels Slaabrok paa.
(Rækker ham den ind ad Døren.)

Hammer.

Et ypperligt Indfald!
(Trækker Slaabrokken paa, og kommer ud.)

Sophie.

Ha ha ha! Nu ſeer De jo ganſke ærværdig ud!

Hammer

(idet han hyſer hendes Hænder).

Enhver vil blive ærværdig, naar De viſer ham Godhed og Interesſe.

Sophie.

Saa det mener De altſaa, at jeg viſer Dem?

Hammer.

Mit Coſtume i dette Øieblik er jo et Tegn derpaa.

Sophie.

Maaſkee.

Hammer.

Nei, intet Maaſkee! Heri kan jeg ikke undvære Visheden.

Sophie.

De er en farlig Logerende.

Hammer.

Farlig? for hvem?

Sophie.

For min Onkel. Han veed ikke hvad han har gjort, ved at leie Dem et meubleret Værelſe.

Hammer.

Men jeg vidſte, hvad jeg gjorde, da jeg leiede

det af ham. O! der gives visse Tilfælde, visse Hændelser, der ligesom twinge os til at troe paa den blinde Guds Forsyn.

Mel. T'en souviens-tu? disait un Capitaine.

1.

Hammer.

Erindrer De? Det var i Kongens Have,
Jeg mødte Dem den første Dag i Mai.
Jeg vendte om, og som en ydmyg Slave
I Afstand tro jeg fulgte Deres Vei.
Med en Veninde gik De under Løvet,
Som hang i Knopper over grønne Sti,
Hvor Hyacinthen dreied sig bedrøvet,
Fordi De gik saa hurtig den forbi.
Hvor Hyacinthen ꝛc.

2.

Sophie.

Og da jeg ud paa Gaden monne træde,
Jeg i mit Fjed bestandig skimted Dem;
De fulgte med til store Kirkestræde,
Her gik jeg op, her, saae De, var mit Hjem.
Men før jeg glemte, hvad der var passeret,
De kom herind i Stuen, hvor vi boe.
„Er ikke her et Værelse, meubleret?"

Saa ſpurgte De, og Onkel ſvarte: „Jo!“
„Er ikke her“ ꝛc.

Hammer.

„Er ikke her et Værelſe, meubleret?“
Saa ſpurgte jeg, og Onkel ſvarte: „Jo!“

3.

Hammer.

Og uden Omſvøb blev Accorden ſluttet;
Jeg ſang Triumf, thi Alt var gaaet ſaa godt,
Jeg flyttede ind i Kamret paa Minutet,
Og denne Bolig ſyntes mig et Slot.
Her har jeg daglig ſkuet Dem, Sophie!
Det første Indtryk her jeg næret har;
Og ſkjøndt jeg tavg, ei kunde jeg fortie,
Hvad ei paa Læben, men i Hjertet var.
Og ſkjøndt jeg tavg ꝛc.

Sophie.

Og ſkjøndt han tavg, ei kunde han fortie,
Hvad ei paa Læben, men i Hjertet var.

Hammer.

Og ſaaledes tør jeg haabe, at den blinde Guds Forſyn fremdeles vil lede Alt til det Bedſte.

Sophie.

Tag Dem iagt, at De ikke for tidlig blæſer Victoria! Ved De vel, at min Onkel netop har forberedt

mig paa at tage mod en Frier, og — hvad der er det Værſte — tage vel imod ham?

Hammer.

Hvad hører jeg! Og hvem er den Frier? Hvad hedder han? Naar kommer han? Er han ung? er han ſmuk? er han elſkværdig? hvor opholder han ſig? Siig mig det, jeg beder Dem, for at jeg ſtrax kan gaae hen og knække Halſen paa ham!

Sophie.

Ih Gud bevares! Vil De knække Halſen paa min Frier? Hvad ſkulde jeg ſaa gjøre med ham?

Hammer.

Spøg tilſideſat, thi det er et alvorligt Budſkab, ſom De bringer mig! Jeg beder Dem derfor, ſvar mig paa mine Spørgsmaal!

Sophie.

Oprigtig talt, ſaa troer jeg ikke, at jeg kan ſvare paa et eneſte af dem .... Jo, det er ſandt, ung er han ikke, Saameget har min Onkel ſagt mig; men at han er elſkværdig, det forſtaaer ſig vel af ſig ſelv; forreſten hvad alt det Øvrige angaaer, er jeg ligeſaa uvidende ſom De.

Hammer.

Hvorledes? De kjender ikke hans Navn, veed ikke, hvem han er?

Sophie.

Aldeles ikke; med alt Dette vil min Onkel overraske mig. Kun Saameget veed jeg, at det er en gammel Bekjendt eller Ven af min Onkel, og at han har nogen Formue, og desuden sidder i et godt Embede. De kan nok tænke, at det sidste Synspunkt især er afgjørende, thi da jeg desværre selv har nogen Formue, vilde det i min Onkels og Formynders Øine være en sand Mesalliance, om jeg giftede mig med en Uformuende.

Hammer.

O de fordømte Pengehensyn!

Sophie.

De har Ret i det.

Hammer.

Men bedste Sophie, siden De giver mig Ret, saa er De da vel bestemt paa at sige denne Frier Nei?

Sophie.

Ifald mit Hjerte tør svare ham, da bliver det sikkert et Nei.

Hammer.

O men saa lad Deres Læbe føre Hjertets Sprog!

Sophie.

Det har den netop ifinde. Men for ikke at gjøre min Onkel vred, maa jeg gaae varsomt tilværks. Jeg tør ikke strax med rene Ord sige Nei; jeg maa give et ubestemt Svar, for at vinde Tid.

Hammer.

O nei, ingenlunde? Hvad kommer ud deraf? De maa langt hellere ſtrax i den allerførſte Samtale give ham et beſtemt og afgjørende Svar, et formeligt Nei; ſaa er Knuden løſt, og ſaa veed han, hvad han har at rette ſig efter.

Sophie.

Det vil jo meget komme an paa, hvorledes den førſte Samtale falder; det er ikke ſagt, at han ſtrax begynder paa ſit Frieri.

Hammer.

Jo, det gjør han ſikkert, og under alle Omſtændigheder er det bedſt, at De ſtrax ſvarer Nei til Alt hvad han ſiger; ſaa bliver han lidt efter lidt vant til at høre Ordet.

Sophie.

Det var da en curiøs Begjæring! Derſom han nu ſiger, at Veiret er ſmukt idag, ſkal jeg ſaa ſvare Nei?

Hammer.

Om han ſaa ſagde, at De ſelv var ſmuk, gjorde De bedſt i at ſige Nei, for at viſe ham, hvor lidet De ønſker at behage ham.

Sophie.

Ja, det var en anden Sag; men . . . .

Hammer.

Og ſelv Veirets Skjønhed kan De gjerne benægte.

Sophie.

Da er det dog meget smukt idag.

Hammer.

Ligemeget! han seer deraf, at De har Lyst til at være af en anden Mening end han, at De er uenig med ham i Alt, at De i ingen Henseende harmonerer med ham.

Sophie.

Men naar han nu siger: „Høistærede Jomfru! jeg hedder Peter, Frands, Poul, Jens, Jacob," eller hvad det nu kan være: vil det da ikke være besynderligt, om jeg svarer Nei? og maa han ikke tænke, at det er Noget, som han selv bedst maa vide?

Hammer.

De kan svare Nei alligevel.

Sophie.

Hvorledes?

Hammer.

Dersom han har mindste Forstand eller Takt, vil han forstaae det saaledes, at De ikke engang skjøtter om at kjende hans Navn, at De vil ignorere Alt hvad der angaaer ham, lige indtil Navnet . . . . De leer?

Sophie.

Jeg kan ikke lade det være, naar jeg tænker paa alle de Bethdninger, som De vil have lagt i et Nei.

Hammer.

O da er jeg langt fra at lee! For mig er Sagen af yderſte Alvor . . . . Hvorledes! De vedbliver at lee?

Sophie.

Men er det muligt Andet?

Hammer.

Jeg ſværger Dem til ved Alt hvad der er helligt, at det er i fuldeſte Alvor, jeg beder Dem om at afærdige denne Frier med lutter Nei'er, og ikke ſige et Ord foruden dette. Indlader De Dem førſt med ham i en Samtale, ſætter De Deres Ord paa Skruer, ſaa veed De ikke ſelv, hvor vidt det kan føre Dem, og hvilke Misforſtaaelſer det kan foranledige. Derimod dette lille eneſte Ord, det kan bruges til Alt, og det har den ſtore Dyd at være klart, tydeligt og forſtaaeligt . . . . O! men Deres Latter kunde bringe mig til Fortvivlelſe. Lov mig, lov mig, jeg beder Dem . . . . (Det banker paa Døren i Baggrunden.) Gud! derſom det var ham!

Sophie.

Jeg løber min Vei, ihvem det ſaa er.

(Løber ind i Værelſerne.)

Hammer.

Kom ind!

Femte Scene.

Hammer. Link kommer, i ſamme Coſtume hvori han gik, kun med en ny Hat.

Hammer.

Ah! allerede tilbage? Det kan man kalde expedit.

Link.

Hvordan har du det? Jeg ſynes, du ſeer ſaa brøſig ud. Er der Noget iveien for dig?

Hammer.

Nei, aldeles ikke! Men fortæl mig nu, hvorledes det er gaaet Dem. Er Alting klappet og klart?

Link.

Nei, min Ven, jeg er endnu ikke kommen videre end til at kjøbe mig en Hat. Vil du ſee? Er den ikke god?

Hammer.

Men har De da endnu ikke været hos Deres Tilkommende?

Link.

Nei, vil du tænke dig min Forundring? Da jeg ſeer efter i Veiviſeren, hvor hun boer, ſaa finder jeg, at det er her i Huſet!

Hammer.

Hvad for Noget! Her i Huſet!

Link.

Ja netop! Det undrer mig ſlet ikke, at du tager ſaa ſtærkt paa derfor, thi det er virkelig høiſt beſynderligt, at jeg gaaer ud i Byen, for at ſøge det Sted, hvor jeg allerede er.

Hammer.

Men for Himlens Skyld! ſaa tal dog! forklar mig . . . .

Link.

Naa naa naa! Tingen er jo ikke ſaa farlig. Seer du, min Ven — det kan ikke længere nytte, at jeg ſkjuler det for dig — Juſtitsraad Gamſtrup, hos hvem du logerer, er en Ungdomsven af mig, og han har ſkrevet mig til, at han havde en Broderdatter . . . .

Hammer.

Sophie!

Link.

Sophie! Ganſke rigtig! Jeg ſeer, du kjender hende. Altſaa: han har ſkrevet mig til, at han havde en Broderdatter, Jomfru Sophie Gamſtrup, ſom han troede at kunne anbefale mig til Kone. Hun har nogen Formue, jeg har ogſaa Lidt tilbedſte, og dertil mit gode aarlige Udkomme. Desuden ſkal hun være ung og ret ſmuk, ſaadan hvad man kalder en vakker Pige. Men det er ſandt, derom kan jo Ingen bedre give mig Oplysning end du. Siig mig, hvorledes finder du hende?

Hammer.

O det veed jeg ikke! Sligt beroer jo paa Smag og Behag.

Link.

Du har Ret; man kan ikke see med Andres Øine; jeg maa selv dømme i Sagen. Og hør nu, siden du allerede har gjort mig saa mange Tjenester i denne Sag, saa vil du sagtens gjøre mig een til, ikke sandt?

Hammer (affides).

Hvad mon Det nu kan være?

Link.

Seer du, jeg hører, at Justitsraaden ikke er hjemme; men da jeg just nu er i Klæderne . . . .

Hammer (affides).

Ja, det maa jeg bekjende!

Link.

Og da jeg har lovet dig, at du skulde faae Kjolen tilbage om et Øieblik . . . .

Hammer.

Ja, det bliver rigtignok nødvendigt, thi De veed, at jeg selv skal ud i et Frier-Ærinde . . . . (Affides.) Det er paa den høie Tid, at jeg henter mig min Kurv, saa er idetmindste den Hindring ryddet tilside.

Link.

Ganske rigtig! Og i Betragtning af alt Dette

mener jeg, det er bedſt, at jeg ſmedder, medens Jernet er varmt. Da nu du er ſom hjemme her i Huſet, ſaa ſtoler jeg paa, at du ſkaffer mig Jomfruen itale.

Hammer.

Hvad for Noget! De vil, at jeg ſkal . . . .

Link.

Men Gud bevares! tag dog ikke ſaadan paa! Hvorledes kan det fornærme dig? Det er jo i et dydigt og ærbart Anliggende, at jeg vil tale med hende.

Hammer.

De har Ret! Det Klogeſte, jeg kan gjøre, er at føie Dem.

Link.

Ja, er det ikke ſandt?

Hammer.

Hun er her inde; jeg vil banke paa Døren, og ſige hende, at der er En, ſom ønſker at tale med hende.

Link.

O ja! det er prægtigt!

Hammer
(bankende paa den venſtre Sidedør).

Jomfru Gamſtrup!

Sophie (indenfor).

Hvad behager?

Hammer.

Her er en Fremmed, ſom beder om at faae Dem itale.

Sjette Scene.

De Forrige. Sophie.

Sophie.

En Fremmed?

Hammer
(ſagte til Sophie).

Det er Frieren!

Sophie (ſagte).

Det er ikke muligt!

Hammer.

Som jeg ſiger Dem! For Himlens Skyld! gjør nu, ſom jeg har bedet Dem om! Fra mit Værelſe vil jeg kunne høre hvert Ord, og jeg forſikrer Dem, at derſom De ikke opfylder min Begjæring, ſaa —

Sophie.

Hvad ſaa?

Hammer.

Ja ſaa troer jeg, at jeg ſkyder mig en Kugle for Panden!

(Løber ind i ſit Værelſe, men holder Døren paaklem, og lytter til Samtalen.)

Sophie.

Ih! Gud forbarme ſig! . . . Saa hør dog! . . . Han er allerede væk! . . . Men han holder Døren paaklem, han ſtaaer og lytter . . . . Hvad ſkal jeg dog gjøre? . . . . Det vil blive en underlig Samtale.

Link
(affides, idet han betragter hende).

Det er ſaagu et vakkert Pigebarn. Nu gjælder det at tage Mod til ſig.

Sophie
(affides, idet hun betragter Link).

Min Gud hvilket beſynderligt Udſeende! Det er mig næſten ikke muligt at bare mig for at lee.

Link
(idet han bukker for Sophie).

Min høiſtærede Jomfru veed ſagtens nok, hvem jeg er.

Sophie (affides).

Her kan jeg med god Samvittighed føie Hammer i hans Ønſke. (Høit, til Link.) Nei.

Link.

Hr. Juſtitsraaden har dog uden tvivl underrettet Jomfruen om, at en vis Perſon . . . . i en vis Anledning . . . . vilde tage ſig en vis Frihed . . . . jeg mener, vilde gjøre Jomfruen ſin ærbødigſte Opvartning.

Sophie.

Nei.

Link.

Ikke Det?

Sophie.

Nei.

Link.

Det er da høist besynderligt. Mig har han skrevet til, at Jomfruen var foreløbigen underrettet om mit Andragende. Det kan jeg ikke forstaae; forstaaer De det?

Sophie.

Nei.

Link.

Det kan jeg tænke! Saa har han da naturligviis heller ikke sagt Dem mit Navn eller min Stand?

Sophie.

Nei.

Link.

Ak, min bedste Jomfru! Saa staaer jeg her i en ganske besynderlig Stilling. Forkundskaberne mangle, og jeg nødes til at begynde min Beretning forfra, ligesom man begynder Historien med Verdens Skabelse . . . . De leer; ja men saaledes er det; det vil blive noget vidtløftigt, og jeg er desværre ikke uden Frygt for at min Vidtløftighed vil kjede Dem.

Sophie (forskrækkende).

Nei

Link.

O Gud velſigne Dem! Deres Svar giver mig Mod. Seer De da, min meget ærede Jomfru, mit Navn, uden at roſe mig, er Link.

Sophie (ſpørgende).

Nei?

Link.

Jo tilforladelig. Hvad min Stilling anbelanger da er jeg Klokker.

Sophie (med Forundring).

Nei!

Link.

Jo, jeg er ſaamænd; Klokker ved Kirken i Grenaa. Ja, Jomfruen veed da vel ſagtens, hvor Grenaa ligger.

Sophie

(langſomt trækkende paa Ordet, ſom om hun beſindede ſig).

Nei.

Link.

I Jylland, min bedſte Jomfru, lige paa Oſtkyſten. Byen er ikke ſtor, men der findes adſkillige velhavende Familier, og jeg er desuden vel anſkreven hos dem, jeg er ikke uden Anſeelſe i Byen, ſaa at jeg visſelig ikke kan klage over mine aarlige Indtægter.

Sophie (ſpørgende).

Nei?

Link.

Det er jo rigtignok ingen høi Stand at være Klokker.

Sophie (med et Suk).

Nei.

Link.

Men Alt kommer da heller ikke an paa Høihed og Glands.

Sophie (forsikkrende).

Nei!

Link.

Og hvad Klokker-Embedet angaaer, saa har det den Behagelighed, at Forretningerne ere faa, men Indtægterne temmelig mange. Derfor er det hvad man kalder et fedt, mageligt Embede, og De har vel ogsaa nok hørt hvad man siger om en Klokker?

Sophie.

Nei.

Link.

Ja, man siger nu saa Meget. Jeg vil ikke tale om, at det er en stor Fornærmelse at kalde en Mand Klokker, naar han ikke er det; men naar han derimod virkelig er Klokker, kan det naturligviis ikke være nogen Fornærmelse at kalde ham saa.

Sophie (ſom i Udraab).

Nei!

Link.

Men det var ikke Det, jeg vilde ſige. Nei, man har et andet Ord, ſom lyder:

„En Klokker ſove kan i Ro til Klokken ti."

Kjender De det?

Sophie.

Nei.

Link.

Det ſtaaer i Peder Paars. Har De ikke læſt Peder Paars?

Sophie.

Nei.

Link.

Maaſkee De ikke finder Smag i Holberg?

Sophie.

Nei.

Link.

Det kunde jeg nok tænke. (Affides.) Det er en dannet Pige; det er godt at mærke paa hendes Converſation. (Til Sophie.) Og hvad nu vore Kirkeklokker i Grenaa anbelanger, ſaa maa jeg tage mig den Friheb at ſige Dem, at det er noget nær de bedſte i hele

Jylland. De har en Klang! O det vilde fryde Dem i Hjertet, om De kunde høre dem! De kan troe, jeg føler mig stolt, hver Gang jeg ringer med dem.

Sophie (spørgende).

Nei?

Link (begeistret).

Jo!

Mel. Fra Martin, leva sû. (Canon.)

1.

Link.

Klokkens Lyd
Er min Fryd;
Den kan Hjertet røre,
Kan den ei?
Bim bim, bim bim, bim bim, bim bim,
Bim bim, bim bim, bim bim, bim.

2.

Hammer (i Døren).

Gaaer han ei
Snart sin Vei,
Skal jeg for hans Øre
Denne Gang
Ringe, saa han det skal høre,
Saa han husker Klokkens Klang.

Syvende Scene.

De Forrige. Gamſtrup kommer fra Baggrunden, ubemærket af de Andre, men ſtandſer ved Døren.

Gamſtrup.

Ih! der er jo Link! Han er nok allerede i fuldt Arbeide; det er bedſt, jeg liſter mig ganſke ſagte bort.

(Vil gaae, men bliver ſtaaende lidt ved Døren og lytter.)

3.

Link (til Sophie).

Troer De ei
Nok, at jeg
Klokkens Reb kan føre?

Sophie.

Nei, nei, nei!

Link.

Bim bim, bim bim, bim bim, bim bim,
Bim bim, bim bim, bim bim, bim.

Hammer.

Han ſkal huſke Klokkens Klang.

4.

Gamſtrup (i Baggrunden).

Han er her
Alt ifærd

Pigen at forføre
Med ſin Sang.

Link.

Bim bim, bim bim, bim bim, bim bim,
Bim bim ꝛc.

Gamſtrup.

Jeg vil ſagte gaae min Gang.

5.

Link.

Klokkens Lyd
Er min Fryd!
Den kan Hjertet røre,
Kan den ei?
Bim bim ꝛc.

Sophie.

Nei nei nei! ꝛc.

Hammer.

Gaaer han ei
Snart ſin Vei,
Skal jeg for hans Øre
Denne Gang

Ringe, saa han skal det høre,
Saa han husker Klokkens Klang,
Dens Kling Klang, Kling Klang, Kling Klang.

Gamstrup.

Han er her
Alt ifærd
Pigen at forføre
Med sin Sang.
Ingen skal mig see og høre,
Jeg vil sagte gaae min Gang.
Tys! tys! tys!

(Gamstrup lister sig ud af Døren i Baggrunden.)

Ottende Scene.

Link. Sophie. Hammer (i sin Dør).

Link.

Det synes altsaa, at Jomfruen ikke holder af Klokkeklang?

Sophie (med Afsky).

Nei!

Link.

Det er Skade. Imidlertid, det vil jeg vide at finde mig i. Det ligger mig ikke paa Hjerte, at Jomfruen skal holde af Klokken, dersom De bare vil holde lidt af Klokkeren .... Ja, bedste Jomfru, De seer forundret paa mig, men saadan er det .... hvorfor skulde

jeg ikke, efter Alt hvad jeg hidtil har havt den Ære at fremstille og udvikle, nu skride til Resultatet? Ja, jeg elsker Dem, jeg er ret hvad man kalder skudt i Dem.

Sophie
(med udbrydende Forundring).

Nei!

Link.

Jo, det er tilforladelig sandt! Og nu forbrister jeg mig til at forlægge Dem det sidste afgjørende Spørgsmaal: Skald jeg nu sagde til Dem: „Jomfru Gamstrup! her staaer jeg for Dem; mit Levebrød og mine Indtægter kjender De; saaledes seer jeg ud, saaledes er jeg skabt, og saaledes gaaer jeg klædt" .... De undskylder, at jeg nævner Klæderne, men jeg veed, at det er en Betragtning, som ikke er uvæsenlig ....

Hammer (affides).

O den Hallunk!

Link.

„Vil De gjøre mig lykkelig ved at skjænke mig Deres dyrebare Haand og Deres ikke mindre dyrebare Hjerte?" — hvad vilde De saa svare?

Sophie.

Nei.

Hammer (affides).

Der kom Ordet tilpas!

Link.

Det var et ſlemt Ord, men De leer jo, idet De ſiger det; ſaa er det viſt ikke Deres Alvor? Er det vel?

Sophie.

Nei.

Hammer (affides).

For Fanden! Nu gaaer det galt.

Link.

Naa Gud ſkee Lov! det haabede jeg nok. De mener altſaa, at jeg tør gjøre mig Haab?

Sophie.

Nei.

Link.

Hvad for Noget? Jeg kan ikke rigtig blive klog paa Deres Mening .... O De vil bare ſkjemte, det kan jeg nok mærke. Nei elſkværdigſte af alle Jomfruer! lad mig ikke høre noget Nei af Deres Mund. De ſkal ſlippe til et endnu kortere Svar; jeg ſkal ſelv dictere Dem det: J-A, hvad ſiger det?

Sophie.

Nei.

Link.

Nei, jeg beder om Forladelſe, det ſiger ſaagu Ja. (Affides.) Man ſkulde troe, hun var forſømt i Opdragelſen.

Mel. Son inamorato.

1.

Link.

Kan man ikke Mere,
End kun bogſtavere,
Veed man, at trende
Skrifttegn er i „Nei.“
„Ja“ har kun tvende,
Et tredie har det ei;
Kun N og E og J kan ſige:

Sophie.

„Nei.“

Link.

Med mindre De foretrækker at ſkrive det med Jod?

Sophie.

Nei!

2.

Link.

Jeg, ſom Uindviet
I den Strid om J'et,
Tør ikke raade;
Gjerne taaler jeg
Hver Skrivemaade,
Naar kun jeg hører ei
Et N og E og J, ſom ſiger:

Sophie.

Nei.

Link.

Men det var egentlig ikke Det, jeg vilde ſige; og De har maaſkee endnu ikke forſtaaet mig?

Sophie.

Nei.

2.

Link.

Elſkede Sophie!
Jeg kan ikke bie.
Ak! du mig lokker
Hen paa Elſkovs Vei!
O ſvar din Klokker!
Men ſvar ham, ſvar ham ei
Et N, et E, et J, ſom ſiger:

Sophie.

Nei.

Link.

Ja, nu ſeer jeg nok, De kan bogſtavere, ſaa De behøver ikke at give flere Prøver derpaa. Eller lad os da forſøge med et andet Ord!

Sophie.

Nei!

Link.

Jo!

4.

Link.

Siig da, vil De tage
Mig til Ægtemage,
Og med mig drage
Ægteskabets Vei?
Kan jeg behage?
Kun derom spørger jeg.
Nu svar med J og A, det siger:

Sophie.

Nei!

Link.

Men hvad er nu det? Skal nu J og A igjen sige Nei?

Sophie (modsigende).

Nei!

Link.

Ja saa? Det er altsaa et Svar paa mit Spørgsmaal? .... De tier .... og samtykker i min Formodning! De vil altsaa ikke have mig?

Sophie.

Nei.

Link.

Paa ingen mulig Maade?

Sophie.

Nei.

Link.

Det er virkelig charmant! Men hør, gjør mig ikke raſende, gjør mig ikke deſperat!

Sophie (forſiftrende).

Nei!

Link.

De ſvarer, ſom om De vilde ſige: „Det har ingen Nød.“ Men De tager feil; jeg er meget hidſig af Naturen. Gud give, jeg var i Grenaa! ſaa ſkulde det rigtignok gaae ud over Klokkerne.

Mel. af Lulu: Kloden maatte ſtyrte ſammen.

1.

Link.

Taarnet ſkulde ſtyrte ſammen
Ved den ſtærke Klokkeklang,
Hvis jeg adløſt Bredesflammen,
Adløſt Hævnens vilde Trang.
Kime ſkal jeg efter Evne,
Kommer jeg til Grenaa hjem;
Om da Taarnet faaer en Revne,
Komme Straffen over Dem!
Svar dog, elſker De mig ei?

Sophie.

Nei nei nei! nei nei nei! nei nei nei!
Nei nei! nei nei nei nei! nei nei nei!

Link.

Om da Taarnet faaer en Revne,
Komme Straffen over Dem!
Om da ꝛc.

Hammer (affides).

Selv han vil af Harme revne,
Før han naaer til Grenaa hjem.

2.

Link.

Man en Klokkeſtorm ſkal høre,
Der ſkal ſkjære ſom en Fiil;
Man ſkal ſtoppe Vox i Øre
Paa en Kreds af otte Miil.
Lyder Klokken da ei længer,
Har det ſidſte Ord den talt,
Høit i Klokkeſtrængen hænger
En fortvivlet Klokker qvalt
Svar dog, elſker De mig ei?

Sophie.

Nei nei nei! nei nei nei! nei nei nei!
Nei nei! nei nei nei nei! nei nei nei!
(Løber hurtig ind i Værelſerne.)

Link.

Saa gid Satan ſtaae her længer!
Det er altfor pinegalt!

Saa gid ꝛc.

Hammer (affides).
Ei til flere Svar han trænger,
Han fit Spørgsmaal fik betalt.

Niende Scene.

Link. Hammer.

Hammer
(med Links gamle Kjole i Haanden, lyder hurtig ud til ham).
Maa jeg nu bede Dem om min Kjole; jeg kan ikke vente et Øieblik længere.
(Tager Slaabrokken af, og hænger den over Stolen i Baggrunden.)

Link
(trækker Kjolen af, og leverer ham den).
Fanden i Vold med den!

Hammer
(idet han trækker den paa).
Det er en høflig Takfigelfe for Laan.

Link
(idet han trækker fin Kjole paa).
Hvad har den hjulpet mig til? Til en Kurv!

Hammer.
Ja det er netop dertil, den er indrettet. Nu fkal

[illegible] Kurv [illegible] paa [illegible]

[illegible]

Link [illegible].

Saa gid jeg da bellere havde beholdt min gamle Staabi! [illegible] Hør, du! Hvad der ærgrer mig allermeest, det er, at det virkelig er en net Pige, rigtig en overmaade dannet Pige.

Hammer.

Saa? Hvoraf kunde De mærke det?

Link.

Hvoraf, hvoraf! Hvoraf mærker man Sligt? Naturligviis af hendes aandrige Samtale.

Hammer.

Saa De fandt hendes Samtale aandrig? Mig synes, den var noget eensformig.

Link.

Du synes, du synes! Har du da hørt Samtalen?

Hammer.

Det kunde jeg ikke undgaae! Væggen er meget tynd imellem mit Kammer og Salen.

Link.

Men hvorledes kan du da synes, at hendes Samtale var eensformig?

Hammer.

Det forekom mig ſaa.

Link.

Hun indlod ſig med mig angaaende en Mængde Gjenſtande.

Hammer.

Det kan være, men hun var alligevel ikke ſynderlig veltalende.

Link.

Tvertimod, hun talte med en Forſtand, en Deeltagelſe, en Livlighed . . . .

Hammer.

Oprigtig talt, har De hørt mere end eet Ord af hendes Mund.

Link.

Hvilken Snak! jeg talte jo længe med hende.

Hammer.

Ja, jeg troer ogſaa, at hun over hundrede Gange gjentog det ene Ord, men det blev dog ikke til flere.

Link.

Hvad ſkulde det være for et Ord?

Hammer.

Men Gud bevares! har De efter ſaa mange Gjentagelſer endnu ikke faaet det Ord indprœget? Saa maa De jo være døvere end den Døveſte.

Link.

Aa Snak! jeg er ikke døvere, end Klokkere og Kanonerere pleie at være.

Hammer.

Men veed De da ikke, at hun under hele Samtalen med Dem ikke har betjent sig af noget andet Ord, end det ene lille Ord Nei?

Link.

Hvad for Noget?

Hammer.

Som jeg siger.

Link.

Det har jeg saagu slet ikke lagt Mærke til .... Men nu, du siger det, jeg troer næsten ogsaa .... idetmindste erindrer jeg nu, at det Ord kom temmelig hyppigt for i hendes Tale.

Hammer.

Farvel! jeg har ikke Tid længere; min Cousine venter mig.

(Vil gaae.)

Link.

Men hør! sig mig bare, hvad kan hendes Mening have været dermed?

Hammer.

Nu har jeg ikke Tid til at tale derom. Men om et Øieblik kommer jeg tilbage; min Cousine boer kun

to Skridt herfra. Jeg skal da være til Deres Tjeneste, og give Dem al den Oplysning, jeg formaaer.

(Løber ud igjennem Baggrunden.)

Tiende Scene.

Link alene.

Link.

Men saa staaer jo Fanden skinbarlig i det? Hun har villet gjøre Nar af mig! . . . . Ja, der er ingen Tvivl om! . . . . Herregud! hvad er det saa videre? Det er ikke værdt at tage sig den Ulykke nær. Hvor kunde jeg dog før blive saa vred, fordi hun ikke vilde have mig? . . . . Det var saamænd ikke Noget at blive hidsig for. Nei, Taalmodighed! Vand i Blodet . . . . Det er bedst, jeg seer at komme fra Kjøbenhavn jo før jo hellere.

Ellevte Scene.

Link. Gamstrup kommer fra Baggrunden.

Gamstrup.

Ih! see god Dag, god Dag, min bedste Hr. Link! og hjertelig velkommen til Kjøbenhavn! Naar var Ankomsten?

Link.

Imorges, Hr. Justitsraad!

Gamſtrup.

Naa, det maa jeg lide, at De ikke ſpilder Deres Tid, men ſtrax kommer herop til os. (Halv ſagte.) Siig mig? har De maaſkee allerede ſeet min Broderdatter.

Link.

Ja, jeg har.

Gamſtrup.

Og talt med hende?

Link.

Jeg kan ikke nægte det.

Gamſtrup.

Bravo bravo! Naa, hvad ſagde hun da?

Link.

Ja, hvad hun ſagde, var juſt ikke ret mange Ord.

Gamſtrup.

Det kan De ikke regne; unge Piger tænke ſom ſaa: „Vi Sømænd gjør ei mange Ord.“

Link.

Ja, Hr. Juſtitsraad, det behøves jo heller ikke at gjøre mange Ord, naar Ordene blot ere tydelige.

Gamſtrup.

Meget ſandt, Hr. Ven, meget ſandt! Og i den Henſeende har De vel ikke Noget at klage over?

Link.

Nei, paa ingen Maade.

Gamſtrup.

Naa, men ſaa fortæl da, fortæl! jeg ſtaaer ſom paa Gløder. Er De allerede enig med hende?

Link.

Ikke ſaa ganſke.

Gamſtrup.

Ikke Det? hvad ſvarte hun da?

Link.

Hun ſvarte „Nei.“

Gamſtrup.

Paa Deres Frieri?

Link.

Baade paa det og paa Alt hvad jeg forreſten ſagde til hende.

Gamſtrup.

Hvad er det for Noget? Hvorledes kunde hun ſvare Nei paa Alting?

Link.

Saaledes er det dog. Hun var ſaa forhippet paa ſit Nei, at hun ikke brugte noget andet Ord; og jeg troer, at om jeg havde ſagt, at Hvidt var Sort, ſaa havde hun ogſaa ſvaret Nei.

Gamſtrup.

Ja, det havde da ikke været ſaa urimeligt.

Link.

Jeg fortalte mig; jeg mener, ifald jeg havde ſagt, at Hvidt var ikke Sort . . . .

Gamſtrup.

Ja, ſaa maatte hun jo ogſaa ſvare Nei.

Link.

O nei! jeg mener heller ikke ſaadan; men ifald jeg havde ſagt, at Hvidt var Hvidt, eller at Sort var Sort . . . .

Gamſtrup.

Troer De ſaa at hun havde ſvaret Nei?

Link.

Jeg tør forbande mig derpaa, ſiden hun over hundrede Gange ſvarede det paa Alt hvad jeg ſagde, uden Undtagelſe.

Gamſtrup.

Men hvad er det for Hiſtorier? Saa har hun jo gjort Nar af Dem lige op i Deres aabne Øine?

Link.

Det faldt mig ind bagefter.

Gamſtrup.

Det er jo uforſkammet, ſaaledes at begegne min

gode gamle Ben. Men bi De kun lidt! Lad mig bare faae talt et Ord med hende, den Spidslærke, saa skal De snart see en Forandring.

Link.

Nei, hør Du, Hr. Justitsraad! jeg vilde netop bede Dem om ikke at gjøre nogen Ophævelse. Seer De, jeg har taget mit Parti. Naar Pigen ikke synes om mig, saa gjør hun jo vel i at give mig en Kurv. Jeg har allerede begivet det Hele, og vil see at komme tilbage til Grenaa jo før jo hellere. Hr. Justitsraaden og jeg kan blive lige gode Venner for Det.

Gamstrup.

Nei aldrig i Evighed tillader jeg, at De reiser bort efter en saadan Fornærmelse, uden iforveien at have faaet Opreisning. Hun skal bede baade Dem og mig om Forladelse, hun skal gjøre os formelig Afbigt. Og den Kurv, hun har givet Dem, skal hun tage tilbage; den kan hun beholde selv, eller hun kan give den til en Anden; jeg finder nok Brug for den; jeg har saa allerede en vis Mistanke om at der er en ung Springfyr, som sidder i Baghaanden. Lad mig kun raade! jeg vil strax kalde hende ud.

Link.

Nei nei, Hr. Justitsraad! lad det endelig være! jeg er meget bange for alle huuslige Scener.

Gamstrup.

Bange? Er De Kujon?

Link.

Aa Kujon, Kujon! Det er jeg ikke, men . . . .

Gamſtrup.

Hør! Vær nu en fornuftig Mand, og tag imod Raiſon! Vil De lade Dem forbløffe af en ung Piges Luner og Næsviished? De, ſom regjerer over den ſtore Kirkeklokke i Grenaa By, vil De gaae afveien for en Fruentimmer-Klokke?

Link.

Ja, min høiſtærede Ven, det vil jeg; thi det er ikke alle Klokker, der høre til mit Fag.

Gamſtrup.

Ih, men ſaa er De jo et ſandt Klokkefaar! Og naar De ſelv har ſaa lidt Faſthed, ſaa er det, ſandt for Herren, bedſt at jeg tager mig af Dem, og bliver Deres Formynder, ligeſom jeg allerede er min Broderdatters. Vil De nu vente et Øieblik, ſaa ſkal De ſee. (Raaber ind ad Døren.) Sophie! kom ud!

Tolvte Scene.

De Forrige. Sophie.

Gamſtrup.

Kom hid, Jomfru, og ſee mig lige ind i Øinene! — Jo, det er rigtignok nette Hiſtorier, jeg maa høre om dig? Hvorledes har du begegnet denne Mand?

Sophie.

Denne Mand? Hvorledes ſkulde jeg have begegnet ham?

Gamſtrup.

Ja, det er netop Det, ſom jeg ſpørger dig om.

Sophie.

Jeg forſtaaer Dem ikke, kjære Onkel! Denne Mand har jeg jo aldrig ſeet før i dette Øieblik.

Link (affides).

Naa, hun kan rigtignok lyve, ſom det var prentet.

Gamſtrup.

Hvad for Noget? Ikke ſeet ham? Troer du, at du kan dreie mig den Knap?

Sophie

(efter at have betragtet Link nærmere).

O jeg beder om Forladelſe! Det er jo Klokkeren fra Grenaa!

Gamſtrup.

Naa, ſaa nu vaagner Hukommelſen?

Link (affides).

Nu fik hun Øinene op.

Sophie.

Men Gud bevares! De er jo reent ukjendelig.

Hvad er det for en Forandring, der er foregaaet med Dem?

Link.

Med mig?

Gamstrup.

Med ham?

Sophie.

Jeg veed ikke, men De er aldeles forandret . . . . O, nu har jeg det! De har ſkiftet Kjole.

Gamstrup.

Det er ſaagu ſandt! det har De jo ogſaa.

Link.

Aa, ikke Andet end Det!

Sophie.

Ikke Andet? Det gjør meget til Sagen.

Link.

Det var min Frierkjole, ſom jeg før havde paa. Nu er der ingen Grund til at ſlide paa den.

Gamstrup.

Ligemeget med Klæderne! Men nu ſpørger jeg dig, Jomfru Næsviis, hvorfor har du havt denne reſpectable Mand til Nar?

Sophie.

Jeg?

Gamſtrup.

Nei ſee, hvor hellig hun kan gjøre ſig! Har du ikke over hundrede Gange ſagt Nei til ham? og har du ikke ſvaret Nei paa Alt hvad han ſagde til dig, paa Alt uden Forſkjel?

Sophie.

Det veed jeg virkelig ikke.

Gamſtrup.

Ja, men jeg veed det, og mig ſkal du ikke kunne tage ved Næſen. Jeg veed ogſaa ret vel, hvad det er, ſom ſætter dig Fluer i Hovedet. Det er den unge Logerende, ſom ſtikker bag ved alt Dette; han gaaer og ſmidſker for dig; og du er taabelig nok til at lade dig bedaare af hans prægtige Ord.

Sophie.

Men hvorledes kan De troe . . . .

Gamſtrup.

Snik Snak!

Link (affides).

Hammer! Skulde det være muligt?

Gamſtrup.

Men der ſkal i Evighed aldrig blive et Par af jer. Han eier ikke en Skilling, med mindre han gifter ſig med ſin Couſine, efter Faderens Villie, men det vil Fyren ikke, og derſom han vilde det, ſaa kunde du da

ligeſaalidt faae ham. Og nu ſkal jeg ſige dig Noget: jeg vil ikke have ham længere her i Huſet; han ſkal være ſaa god at flytte; jeg har al Grund til at bede ham fortrække, thi det er idag den første i Maaneden, og han har endnu ikke betalt ſin Leie.

Sophie.

Men kjære Onkel, det er jo endnu ikke Middag, han kan jo betale endnu.

Gamſtrup.

Nei, ſaadanne Affairer afgjør man om Morgenen. Den Logerende, ſom ikke er accurat i den første Maaned, han bliver det ſaamænd aldrig.

Link.

Da maa jeg dog ſige, at De viſt gjør ham Uret heri. Saavidt jeg veed, har han Orden i ſine Affairer, og er ogſaa ved Penge.

Gamſtrup.

Naa, vil nu ovenikjøbet De tage ham i Forſvar?

Link

(ſom imidlertid er gaaet til Vinduet).

See, der kommer han! hvor han farer ned ad Gaden lige hen imod Huſet!

Gamſtrup.

Ja, lad ham kun fare ind i Huſet! han ſkal ſnart fare ud af det igjen! . . . . Funtus! der falder mig

Noget ind! . . . . Sophie, bliv her og tag imod ham; Link og jeg gaaer ind her i Værelſet, og lytte til jeres Samtale. Og hør nu, hvad jeg befaler dig: Du ſiger ikke et Ord til ham, undtagen „Nei!“ Paa Alt hvad han ſiger til dig, ſvarer du Nei og Nei og Nei, og ikke Andet end Nei! Nu vil jeg dog med egne Øren høre, om det er ſandt, at du kan hjelpe dig med det ene Ord.

Sophie.

Men bedſte Onkel . . . .

Gamſtrup.

Ikke et Muk! jeg viger ikke fra min Billie. Og derſom du ſiger et eneſte Ord til ham foruden „Nei“, ſaa kommer jeg frem, og dreier Halſen om paa dig.

Link.

Hvad er det nu værdt, Hr. Juſtitsraad? . . . .

Gamſtrup.

Stille! ſaadan ſkal det være . . . . Der er han! Kom, Hr. Link! kom!

(Trækker Link ind i Værelſet paa venſtre Haand.)

Trettende Scene.

Sophie. Gamſtrup og Link i det venſtre Sideværelſe, hvis Dør de holde paaklem, for at lytte. Hammer kommer hurtigt ſpringende ind fra Baggrunden.

Mel. af Apothekeren og Doctoren: Skal Beſøg hos Piger lykkes.

Hammer
(uden at bemærke Sophie).

1.

Her er jeg igjen tilbage!
Jeg maa ſynge, vandſe, lee.
Pokker alle Griller tage!
Jeg kan lutter Solſkin ſee.
Nu jeg ſynge maa Hurra,
Synge maa Victoria.
La la la, la la la!
Hurra, Hurra, Victoria!

2.

Jeg har ſkudt en Poppegøie,
Og nu har jeg ingen Nød.
Alting ſtraaler for mit Øie
Med Forgyldning luerød.
Nu jeg ſynge maa Hurra,
Synge maa Victoria.
La la la ꝛc.

(Han ſaaer Øie paa Sophie.)

3.

O Sophie! ſee min Glæde!
Jeg maa dele den med Dem.
Jeg maa dandſe, jeg maa qvæde,
Til jeg gaaer fra mine Fem.
Nu jeg ſynge maa Hurra,
Synge maa Victoria.
La la la ꝛc.

O De forundrer Dem viſt over at ſee mig ſaa ellevild af Glæde! Men De veed ikke, hvilken Lykke der er hændet mig; De kan ikke gjætte det.

Sophie.

Nei.

Hammer.

Men fra nu af tør jeg tale uforbeholdent, fra nu af tør jeg ſætte mig ud over enhver Tvivl, enhver Frygt; Intet er nu til Hinder, ... ifald jeg tør antage, at vi forſtaae hinanden. At De har forſtaaet mig, ſætter jeg ikke i Tvivl; men jeg ſelv, Sophie, ſkulde jeg vel have misforſtaaet Dem?

Sophie (med Ømhed).

Nei.

Hammer.

O ſaa er jeg det lykkeligſte Menneſke; thi ikke ſandt, der er jo Ingen, ſom er endnu lykkeligere? De elſker Ingen Anden?

Sophie.

Nei.

Hammer (knælende).

Og naar jeg nu lægger mit Hjerte for Deres Fødder, idet jeg sværger Dem evig Kjærlighed og Troskab, saa vil De ikke mistvivle om Oprigtigheden af mine Ord?

Sophie.

Nei.

Hammer.

De vil ikke svare mig uvenligt?

Sophie.

Nei.

Hammer.

Ikke vende Dem bort?

Sophie.

Nei.

Hammer.

Ikke nægte mig Deres Haand?

Sophie.

Nei.

Hammer.

Ikke fortryde Deres Løfte?

Sophie.

Nei.

Hammer.

Aldrig ophøre at elske mig?

Sophie.

Nei.

(Gamstrup og Link komme hurtigt ud fra Sideværelset.)

Gamstrup.

Holdt! Stop! Det er meer end Nok!

Hammer (springer op).

Hvad seer jeg!

Gamstrup
(forbittret til Sophie).

Tak skal du have! du er et lydigt Barn, det maa man rigtignok rose dig for!

Sophie.

Men kjære Onkel! De har jo selv befalet mig at svare med lutter Nei'er.

Gamstrup.

Ja, og jeg beundrer den Punktlighed, hvormed du har udført min Befaling.

Sophie.

Jeg var vel nødt dertil; ellers var De jo kommen for at dreie Halsen om paa mig.

Gamſtrup.

Du kan ikke vide, om jeg ikke kommer for det Samme.

Sophie.

Det vilde jo være mod Tro og Love.

Hammer.

Men hvad vil det ſige, at Jomfru Sophie ſkulde ſvare Nei?

Link.

Naa, ſaa du har ikke hørt, at hun ſvarede Nei paa Alt hvad du ſagde til hende? Nei og intet Andet?

Hammer.

Det har jeg ſlet ikke bemærket.

Link.

Men ſaa maa du jo være døvere end den Døveſte.

Hammer.

Ligemeget! Men ſiden begge Herrer ere ſaa vel underrettede om vor Samtale, ſaa maae de da ogſaa vide, at Jomfru Sophie har i alle diſſe Nei'er ſkjænket mig et formeligt Ja.

Gamſtrup.

Saa ſagte! Her har jeg et Ord at ſige. For det Førſte maa jeg bede Dem, Hr. Hammer, om at være ſaa god at ſee Dem om efter et andet Logis, thi jeg kan ikke beholde Dem længere.

Hammer.

Hvorledes, Hr. Juſtitsraad? De viſer mig Døren?

Gamſtrup.

O De behøver ikke at tale i ſaa høie Toner; jeg er Herre i mine Værelſer, og De har desuden ikke betalt Deres Leie.

Hammer.

De otte Rigsdaler? Ikke Andet? Jeg er vis paa, at min Ven Hr. Link gjør ſig en Fornøielſe af at betale dem for mig.

Link.

Otte Rigsdaler? Ja det er ganſke rigtigt, Hr. Juſtitsraad! De ſkal faae dem hos mig; jeg ſkylder Hr. Hammer dem.

Gamſtrup.

Ligemeget! det er det Mindſte af Sagen. Men for det Andet, Hr. Hammer, ſaa maa jeg ſige Dem, at min Broderdatter ſkal aldrig i Evighed blive Deres Kone; hun er beſtemt for Hr. Link . . . .

Link.

Tillad, Høiſtærede! Hvad mig angaaer, ſaa vil jeg ikke ſtaae min gamle Vens og Diſcipels Lykke iveien.

Gamſtrup.

Ti ſtille! der er Ingen, ſom ſpørger Dem . . . .

Link.

Da skulde jeg dog troe, at jeg har et Ord at tale med i den Sag.

Hammer.

Vær rolig, Hr. Link, jeg skal snart klare det Hele.

Gamstrup.

Saa? Hvordan vil De bære Dem ad dermed?

Hammer.

Jeg maa da sige Dem, Hr. Justitsraad: for det Første, at Deres Broderdatter skal blive min Kone; for det Andet, at hun skal blive min Kone; og for det Tredie, at hun skal blive min Kone.

Gamstrup.

Hør, veed De hvad . . . .

Hammer.

Og endelig for det Fjerde, at De skal give Deres Samtykke dertil.

Gamstrup
(med tilbageholdt Utaalmodighed).

Det sidste Punkt gad jeg nok høre lidt Mere om. Hvormed vil De tvinge mig til at give mit Samtykke?

Hammer.

Med tre Bogstaver.

Gamſtrup.

Tre Bogſtaver? Maa jeg høre dem?

Hammer.

Ja, De ſkal endogſaa faae dem at ſee. (Tager overmaade ſtort Brev frem.) Jeg har i dette Øieblik været hos min Couſine, for at udbede mig hendes Haand og Hjerte, ifølge min Faders Villie. Hun vidſte, at jeg kom i dette Ærinde, og jeg havde allerede iforveien ladet hende anmode om, at hun vilde gjøre mig den Tjeneſte, blot at ſvare Ja eller Nei. Da jeg nu kommer derhen, og beder om at faae hende itale, hører jeg til min ſtørſte Forundring, at hun er taget i Dyrehaven med ſin Kjæreſte . . . .

De Andre.

Kjæreſte?

Hammer.

Ja, ſaaledes lød Budet. Men da hun vidſte, at jeg kom, havde hun efterladt dette ſtore og anſeelige Brev til mig. Vil De behage at læſe dets Indhold? (Leverer det til Gamſtrup, ſom breder det ud, og holder det tæt for Øinene.)

Gamſtrup.

Jeg kan ikke ſee en Tøddel.

Hammer.

De holder det for nær.

Gamſtrup.

(idet han holder det længere og længere bort fra ſig).

Jeg kan endnu ikke ſee hvad det er.

Hammer.

Det er endnu for nær.

Gamſtrup.

Det er da Fanden til Skrift! (Til Sint.) O hold det for mig! (Sint tager det.) Længere tilbage! . . . . længere! længere! Ligeſaa langt De kan komme!

(Sint og Gamſtrup fjerne ſig ſaa langt fra hinanden, ſom de kunne; Sint holder Papiret; man ſeer Ordet „Nei“ malet derpaa med colosſale Bogſtaver.)

Gamſtrup.

Ja, nu kan jeg ſee det, der ſtaaer jo „Nei.“ Men hvad ſaa videre? thi at hun ſvarer Nei, naar hun allerede har en Kjæreſte, det er da ikke ſaa forunderligt.

Hammer.

Et Øieblits Taalmodighed! (Tager et andet Brev i ſædvanlig Format frem.) Efter at jeg nu havde læſt hiint Document, der, ifølge min egen Begjæring, kun indeholdt et eneſte Ord, vilde jeg gaae bort; men i det Samme leverede Huusholderſken mig dette mindre Brev ſom Supplement til det ſtørre. Heri ſkriver min Couſine, at det undrer hende meget, at jeg nogenſinde har kunnet antage, at hun vilde ſige mig Ja; hvad hende angaaer, da kunde det aldrig falde hende ind at ville have mig . . . .

Gamſtrup.

Det er meget ſmigrende.

Hammer.

Og til Beviis derpaa lader hun mig vide, at hun

allerede i et halvt Aar har været hemmelig forlovet, og nu agter at gifte ſig med ſin Kjæreſte, i hvilken Anledning hun, ifølge Teſtamentets Bydende, har ſkiftet med mig, og herved ſender mig en Obligation paa de halvtredsſindsthve tuſinde Rigsdaler, ſom tilkomme mig.

Gamſtrup.

Hvad hører jeg!

Link.

Naa, det glæder mig i Sandhed. Ja du har Lykken med dig, min gode, gamle Ven og Diſcipel! Men du fortjener den ogſaa, Ingen fortjener den meer end du.

Hammer.

Seer De, Hr. Juſtitsraad, Dette var den forlangte Forklaring over det fjerde Punkt.

Gamſtrup.

Det fjerde Punkt.

Hammer.

De kan viſt ikke længere huſke hvad der var det fjerde?

Gamſtrup.

Jeg maa tilſtaae, jeg er ſaa forſthrret i mit Hoved . . . .

Slutnings-Sang.

Mel. Seit Vater Noah in Becher goß.

1.

Hammer.

Det fjerde Punkt — De det huſker vel —
Kun Deres Samtykke var;
Det er jo ſagtens en Bagatel,
Naar Pigens Hjerte man har.
Men her undværes det ei,
Thi viſt en ſaa hæderlig Onkel, Juſtitsraad etcetera
Vil ſvare Ja
Langt heller end ſvare med Nei.

Alle.

Thi viſt en ſaa hæderlig Onkel ꝛc.

2.

Gamſtrup.

Velan, min Herre, De ſkal faae Ret,
Hvad nys De ſpaaede, det ſkeer.
Sophie finder Dem ſaare net,
Og hvad behøves da meer?
(Idet han lægger Hammers og Sophies Hænder ſammen.)
Mit Ja jeg nægter jer ei,
Jeg ſelv her forener et elſkende, lykkeligt Ægtepar,
Thi ſagtens var
Jeg gal, om jeg her ſagde Nei.

Alle.

Jeg / Han } ſelv her forener et elſkende, lykkeligt Ægtepar,

Thi ſagtens var
Jeg / Han } gal om, { jeg / han } her ſagde Nei.

3.

Link.

Jeg kom ſom Frier til Staden her,
Og lærte Fjong og Commang;
Nu bort igjen fra de laante Fjer
Mig kalder Klokkernes Klang.
Fra Amors farlige Vei
Jeg ſtiger ad Trappen i Taarnet; Motionen er yderſt ſund,
Og Klokkens Mund
Mig aldrig tør ſvare med Nei.

Alle.

Jeg / Han } ſtiger ad Trappen i Taarnet; Motionen er yderſt ſund,
Og Klokkens Mund
Mig / Ham } aldrig tør ſvare med Nei.

3.

Sophie (til Publicum).

Blev Alles Dom om et Skueſpil
Til korteſt Maal reduceert,
Da vilde Nei eller Ja ſlaae til,
Hvert Omſvøb blev confiſkeert;
Og ſtrengt man tog det da ei,

Saa derſom vi haabed, at De fandt Behag i en Bagatel,
De vilde vel
Ei Haabet beſvare med Nei.

Alle.

Saa derſom vi haabed ꝛc.

Børne-Vaudeviller.

(Skrevne i Sommeren 1825.)

I.

Mit Farvel til de Smaa.

Mel. Dannevang med grønne Bred.

Kjære Børn, jeg ſom ſaa tidt
Eders Selſkab ſøgte,
Naar i Haven glad og frit
Jeg med eder ſpøgte,
Ak, jeg ſkilles ſnart fra jer,
Maa til Kiel, desværre!
O, hvor gjerne blev jeg her!
Ja, det veed vor Herre!

Vil I venlig mindes mig,
Naar paa fjerne Steder
Jeg forladt, ulykkelig
Ønſker mig blandt eder?
Naar jeg længſelfuld og øm,
Efter eder ſukker,
Og nu vaagner af min Drøm
Midt blandt tydſke Dukker?

Kan I hnske vor Tagfat
Tidt i Aftnens Skygger?
Morten selv, den ædle Kat,
Jo vort Samfund smykker:
Snart med os omkring han foer,
Snart paa Bænkens Sæde
Snurred han ved Venskabs Ord,
Ved vor stille Glæde.

Ofte jeg i eders Kreds
Eventyr fortalte;
Morten lytted veltilfreds,
Skræk hos jer sig malte.
Nattens Maane trøstelig
Gjennem Frugttræer lyste;
Tæt I klynged jer til mig,
Og ei længer gyste.

Jeg som tidt blandt eder stod,
Selv til Barn forynget,
Som mig villig føre lod,
Af jer' Arm omslynget,
Jeg mig viste dog som Mand,
Naar det gjaldt at sprænge
For Veninde, Ven og Land
Gadens vorne Drenge.

Husker I, der kom en Steen
Over Plankeværket?

Paa Anine faldt der een,
(End hun bærer Mærket.)
Ud paa Gaden i et Nu
Sprang jeg vred og biſter,
Slog min tappre Stok itu
Paa en lang Philiſter.

Og en Skare ſtimled hen
Om Philiſterhunden;
Nogle vilde ſlaae igjen,
Andre brugte Munden.
Men jeg tænkte: her du ſtaaer
Jo ſom Uſkylds Værge;
Retfærd paa din Side ſlaaer,
Troen flytter Bjerge.

Og jeg baned Vei mig kjæk,
Kom urørt tilbage,
Skued eders ømme Skræk
For vort Samlivs Dage.
Og I favned mig til Løn,
Gav mig Vand at drikke:
Hvor min Lod da ſmiilte ſkjøn
Ud af eders Blikke!

Jeg fortjener vel jer' Tak:
Jeg var Heſt for eder;
Eders Barnevogn jeg trak, —
Og ved Tanken ſveder!

Og mon og I mindes vil
Blomſten i vor Klynge:
Det aimable Tjæreſpil
Med ſin Vippegynge!

Der jeg og har frelſet Een,
Ned fra Spillet falden:
Lotte, ſom var altfor ſeen,
Fik et Slag paa Skallen;
Men med vældig Haand jeg greb
Først den faldne Pige,
Dernæſt Spillet, ſaa det peb
Gjennem Tjærens Rige.

Mindes Reberbanens Hjul
Med dens tuſind Ynder,
Hvor vi tidt har leget Skjul
Mellem Reb og Tønder;
Og den gamle Have der
Med ſin Roſenſommer;
Mig var Knoppen ſtedſe kjær
Fremfor alle Blommer.

O men mindes Skibet og
Med de twende Maſter,
Hvor vi i Kahyttens Krog
Sad med Øl og Knaſter;
Hvor jeg hjalp jer op og ned
Ad den ſteile Stige:

Ingen Sjæl ſom Offer gled
Ned i Ægirs Rige.

Huſk, hvor tidt mod Smedens Gjæs
Jer mit Mod forſvarte;
Hvor jeg ofte ſkreg mig hæs,
Mine Been ei ſparte.
Mens i hver en Børnebog
Man jer' Frygt kun ſpotter,
Jeg med Mortens Biſtand ſlog
Spøgelſer og Rotter.

Chriſtianshavn ved Søndervold,
Kalleboſke Vove!
Kjærlighed det er dit Skjold,
Frihed dine Love.
Fuglen ſynger høit i Sky
Over Frugttræer høie,
I hvis Skygge ſmiler bly
Dine Døttres Øie.

Hil dig, o Amagerland!
Kalleboſke Vove!
Gader oven, neden Vand!
Hil Remiſers Skove!
Her er mange Katte graae,
Kaalens Marker grønne,
Himlen undertiden blaa,
Landets Piger ſkjønne.

Ak farvel! Saa tidt jeg kan,
Jeg til jer vil ſkrive.
Himmel! gaaer det dog ei an
Længer her at blive?
Her at døe, er mere værd,
End i Kiel at leve,
Skilt fra Blomſten, man har kjær,
Lig den fangne Greve.

II.

Dyrehavsreiſen.

Mel. Der ſtaaer et Træ i min Faders Gaard.

Hvor kjølig viſter
En Morgenvind
I Horizontens qvalme Taager!
I Skyens Rifter
Gaaer Solen ind,
Og ſkjult ſin førſte Frokoſt koger.
Nu titter den igjennem Skyens Krands,
De røde Tage dirre ved dens Glands.
Hiſt, fjernt fra Strand,
Flye bort fra Land
Uveirs Propheter, ſølvgraae Maager.

Om ret jeg mindes,
Saa fløj igaar
En Myggeſværm høit over Taget.
At Godveir vindes,
Det Mærke ſpaaer,
Det har mig aldrig end bedraget.

Saa lad os ikke tøve længer her;
Nu lad os flye til Dyrehavens Træer!
Kom, kjære Smaa,
Tag Klæder paa,
Ifald min Plan har jer behaget.

For Porten holder
En Vogn fra Buſk,
Den bringer os til Skovens Telte.
Mon Skræk jer volder,
At jeg er Kudſk?
O, jeg ſkal ſikkert ikke vælte!
Apollo, ſom jo var Poeters Drot,
Var ogſaa Kudſkes Gud; han kjørte godt.
Jeg er Poet;
Tyrken har ſeet,
Poeter ſelv kan være Helte.

Kom nu, Pauline!
Eliſa, kom!
Og lad mig ikke længer vente!
See Jacobine,
Hvor god og from
Hun Livbaand om ſin Søſter ſpændte!
Marie hvor blev hun dog af? Hvad nu?
Hun traf en Kjole paa; den ſprang itu.
Ja, hun blier ſtor,
Sprængte ſom Flor
Det gamle Tøi, og Mntter ſkjændte.

Der kom det hele
Fiirkløverblad,
Og Hver og Een i Høitidsklæde.
Nu vi fordele
Tre i en Rad,
Og Een hos mig paa Kudskesæde.
Men hvad er det? Et dækket Bord ved Væg?
Skal I nu spise Kalvesteg og Æg?
Kom, lad os gaae!
Vi skal nok faae
I Dyrehaven Mad og Glæde.

Alt Vognen ruller;
Den muntre Hest
Gjør Spring og Kapriol som Fande.
O søde Bulder!
O hvilken Fest!
Jeg gaaer af Glæde fra Forstanden!
Men see mig der! der kommer Abrahams,
Og griner i sit Skjæg, og spør' paa Rams:
„Hvor skal I hen?
Det var da Spænd!"
Nu faae vi Pasiar med Manden.

Farvel, min Herre!
Jeg har ei Tid;
For kort er Sommersolhvervs-Dagen.
Jeg maa desværre
Fra Deres Bid,
Hvori jeg ellers er som slagen.

Men mine Damers Formaal er saa stort,
Og Tiden knap. Vi skal ad Nørreport;
Og, De kan troe,
Til Østerbro
Er ingen Springvei Farimagen.

Nu Pidsken smelder,
Og Hesten gaaer
Den tunge Strandvei ufortrøden.
Snart Vognen helder,
Snart lige staaer,
Og alle skrige høit i Nøden.
Men lad os ikke tænke meer paa Sligt!
Jeg veed, jeg trofast gjør min Kudskepligt.
See Sveas Kyst,
Hvor den med Lyst
Sig nærmer os i Solens Gløden!

See hist Landskrone,
Hvor høi og stærk
Den over Sundets Barm sig neier!
Jeg seer en Kone
I bare Særk,
Som staaer i Vinduet, og feier.
Dog nei, et Skib det var; jeg tog nok feil;
Det Kysten gled forbi med hvide Seil.
Hist gaaer en Mand
Langt ud fra Strand
Paa bare Been, og fanger Reier.

Vær hilset, skjønne
Charlottenlund!
Du skjermer os mod Solens Pile.
Her i det Grønne,
Ved blanken Sund,
Vi vandre vil tilfods, og hvile.
En Høi sig hvælver over Kæmpens Been;
Nu staae vi paa dens mosbegroede Steen.
Ak, du er død!
Mig Livets Glød
End varmer mildt, hvor Piger smile!

Jeg ret jer takker,
I kjære Smaa!
Ved ebers Hjælp den Bænk er funden,
Hvori saa vakker
Staaer L og H,
Og som jeg troede længst forsvunden.
Engang da Verden gik mig haardt imod,
Jeg her det riftede ved Bøgens Rod.
Nu Glæden blid
Mig fører did
Ved sine Genier i Lunden.

I Ly af Bøge
Vi sidde her,
Og Bladene paa Kløvren tælle.
En Blomst vi søge,
Vort Hjerte kjær,
Og Abildsinerne nu skrælle.

See Bauer hiſt; han hilſer os ſaa net,
Han hvem vi ofte ſaae paa Scenens Bræt.
Byd, Jomfru fiin,
Ham Abildſin,
Thi her maa Gjæſtevenſkab gjælde.

Til Kirſtens Kilde
Affted, affted!
Charlottes Lund ſig bag os fjerner.
See Roſer vilde
Paa Markens Bed!
Her Sølhyſt Høi mod Havet værner.
Hiſt ſee vi Hveens gule Banker ſtaae;
Hvis Tycho Brahe leved end derpaa,
Saae viſt min Ven
I Kikkerten
Min Himmelvogn med fire Stjerner.

Hiſt vaier Flaget
Saa høit i Sky,
Og ſpeiler ſig i Søens Bølge.
Ja, det er Taget
Af Bellevu';
Det røde Tegn vi gjerne følge.
Her lad os Kegler ſpille; det er gjævt;
Men Børn, hvad er dog det? I ſlaae jo ſkjævt!
Proſtituteer
Jer ikke meer!
Lad Buegangen hiſt os dølge!

Tilbords os kalder
En ſaare rar,
En huld Vertshuus-Naturens Datter.
Den Ungdomsalder,
Mit Selſkab har,
Forvolder hende Smiil og Latter.
Men lad kun hende lee! Vi ſidde her,
Og glædes ved Makrel og røde Bær.
Ja ved et Glas
Og Pigers Fjas
Man let i Verdens Spot ſig fatter.

Paany nu ſprækker
Maries Tøi;
Maaſkee hun ſpiſte lidt for meget;
Thi hun er lækker,
Og voxer høi,
Har aldrig Appetiten ſveget!
Hun trækker Kjolen af, gjør Katteſpring,
Den fromme Bine gjør vel tuſind Sting,
Gjør heelt og faſt
Tøiet i Haſt,
Saa tro, ſom var det hendes eget.

Hvad maa jeg ſkue!
O hvilken Oval!
Min Skræk viſt Ingen af jer gjætter:
I næſte Stue
Der ſtaaer en Gal,
Jeg mener: min grønlandſke Fætter.

Han vist nu spørger mig, i vante Bas,
Om Toldtariffer, Gud og Vandstofgas,
Om vi er' frie,
Om Poesie
Var før bekjendt end Solens Pletter.

Dog det gik herligt;
Jeg slap i Hast;
Alt kjører jeg de rappe Heste.
Mig siger kjærligt
Jer' Diekast:
Den Middagsmad var af de bedste.
Men hør nu Paukers og Trompeters Klang,
Forstemte Violiner, Skrig og Sang.
Jetzt ist, Hurra,
Der Doctor da!
Her Bakken er, som han vil gjæste.

See Dands og Gynger,
Voxcabinet,
See Slanger og Camæleoner.
Hør, Bonden synger,
Ved Hakkebræt,
Om Elstov og Napoleoner.
Men det er lutter Jux og udenlandsk;
See her den store Stud, thi den er dansk:
Hæv dig, min Barm!
Sangen saa varm,
Saa national for Danmark toner.

See Panoramer
Og hvide Muus
Og i et Kar en Søbataille;
See Jakels Dramer,
See Mangens Ruus,
See Modens Baand, couleur de paille;
Beridere med hvide Fjer paa Hat,
Og skjønne Ting af vor Kunstkammer-Skat;
See hvilket Læs
Dyrehavsgjæs,
Honnette deels, og deels Canaille!

Et Bjergværks Mine
Sig aabner os,
Ved Siden staaer en Mand og prater.
Hør Mængden grine;
To Fulde slaaes.
See her et physikalsk Theater.
Et Perspectiv! O nei! hvad see vi der?
Napoleon i Fronten for sin Hær,
Spitzbergens Is,
Moskau, Paris,
Sanct-James-Park og Wiener-Prater.

Min smaa Veninde,
Følg med mig her!
En Aetherbaad for dig sig bygger.
I Sommervinde,
Høit over Træer,
Jeg sværme vil med fire Psycher.

Paa Zephyrs Vinger vil I flagre godt,
Ifald han blæser jer til Amors Slot, —
Barmhjertighed!
O, tag mig med
Til Gudens tauſe Myrteſkygger!

De græſke Guder
Gjør ikke Skjel;
Thi lad os prøve det Catholſke:
Hiſt henne ſpruder
Et Kildevæld,
Hvor Bonden gnider paa ſin Polſke.
Der ſtaaer et Skovcapel i ſimpel Stiil
For Skovens Helgen, for Kirſtine Piil.
Det Vand er klart,
Og ſaare rart
For Sunde, Syge, Kapriolſke.

See hvilken Vrimmel
Af Valfartsmænd
Til Kirſtens underjordſke Bæger!
I Dybets Himmel
Dybt ſkuer Den,
Som ſig ved Bølgen vederqvæger.
Ja, mangen Gang man ſeer paa Glasſets Bund
Sig kjærlig lokket af en Purpurmund,
Kyſſer i Løn
Den med en Bøn,
Som Kirſtens Hjerte tidt bevæger.

Paa Tørvemarker,
Paa Eng og Skov
Alt ſkuer Maanen ned, den hvide;
Og Heſten ſparker
Med tunge Hov,
Og ønſker ſig paa Stald itide.
Affted nu farer den ſaa let og los;
De Kildevogne kappes vil med os.
Jo, I har Tid!
Spar kun jer' Flid!
Let er vor Byrde, maae I vide.

Paany os vinker,
Charlottenlund,
Dit hvide Telt bag mørke Stammer,
Hvor Lyſet blinker
I Aftnens Stund,
Og Punſchen ſtaaer paa Bord og flammer.
Nu Skaal og mange Tak for denne Dag! —
Nei, ingen Aarſag, kjære Børn! Behag
At ſige til,
Hvergang I vil
Med Skoven bytte Skolens Jammer.

Og nu til Staden!
Men førſt Enhver
Det ſidſte Glas til Affted tømme!
Imorgen Baden
Og Meidinger
I læſe ſkal, og ſye og ſømme.

Moralen er: Alt vexler paa vor Jord,
Og Sorgen ſtedſe gaaer i Glædens Spor. —
God rolig Nat!
Sov vel, min Skat,
Og ſee, hvad kjært dig er, i Drømme!

III.

De Syge.

Mel. Hou Vægter! Klokken er slagen —

God Aften!
Hvor staaer det til, I Smaa?
„Ak! Tante taber Kraften,
„Hun kan ei længer gaae;
„Og Fatter, som har havt 'en,
„Fik Ondt i store Taa." —
For Fanden; hvad er det?
Har nu Papa
Faaet Podogra?
„Ja han er meget slet!"

Til Stuen
I Hast jeg iler op.
O vee! der seer jeg Fruen
At slæbe paa sin Krop:
Den Stakkel gjør med Gruen
De meest forvovne Hop.

Tak, Bedſtefader god!
Dit ſpanſke Rør
Hun priſe bør
Alt ſom ſin anden Fod.

Hiſt inde
Der ligger ſtakkels Mand,
I Træk af Dørens Vinde,
For Lud og kolde Vand.
Ak! mine Taarer rinde
Ved ham i ſlig en Stand!
Den Mand, ſom var ſaa ſtærk,
Nu ligger ſvag
Den hele Dag,
Med Foden ſvøbt i Værk.

Smaapiger!
I blive Huſet troe!
Ei fra de Syge viger!
I er' til Lykke to.
Naar En herfra ſig ſniger,
Den Anden bliver jo.
Skjænk Thee, Marie, Du!
Giv mig en Dram;
Jeg kan (ſaa Skam)
Ei taale Theevand nu.

Saaledes
Det mon i Verden gaae:
De Store maae nu lades

Ved Haanden af de Smaa.
Kom her, hvor Sofa redes!
Træd ei paa Fadere Taa!
See saa! det gik galant!
Nu ſtrækker jer
Paa Sofa her,
Indtager Hver ſin Kant!

Man ſiger,
At Kongen kommer ſnart
Fra ſine tydſke Riger
Med vante Dampſkibsfart;
Og hvis ei Rygtet ſviger,
Skal Courſen aabenbart
Nu ſættes al pari;
Paanh den faldt,
Species gjaldt
Idag to Daler, ti.

Forreſten
Har Poſten Intet bragt.
Det roligt er i Veſten;
Man ſaae den ſtørſte Pragt
I Rheims ved Kroningsfeſten;
Alene Kongens Dragt
En Million er værd. —
Hør, giv mig, Du,
En Snaps endnu! —
Nu maa jeg bort fra jer.

Desuden
Det regner ſmaat og tæt;
Det fugter alt paa Ruden;
Ja, Høſten bliver ſlet.
Hør Vægterraab og Tuden
Paa Labratoriet!
Nu maa jeg gaae min Vei.
God Nat, I To!
Slaaer jer til Ro!
God Bedring ønſker jeg.

Indhold.

Side

1. Kjøge Huuskors. (1831) ..... 1.
2. De Danſke i Paris. (1833) ..... 125.
3. Nei. (1836) ..... 283.
4. Børne-Vaudeviller: (1825)
   1. Mit Farvel til de Smaa. ..... 313.
   2. Dyrehavsreiſen. ..... 319.
   3. De Syge. ..... 331.

Melodier,

componerede af J. L. Heiberg.

Bilag

til

J. L. Heibergs Vaudeviller.

Nr. 1.

Af "Recenſenten og Dyret".

Sextende Scene.

Andante con moto.

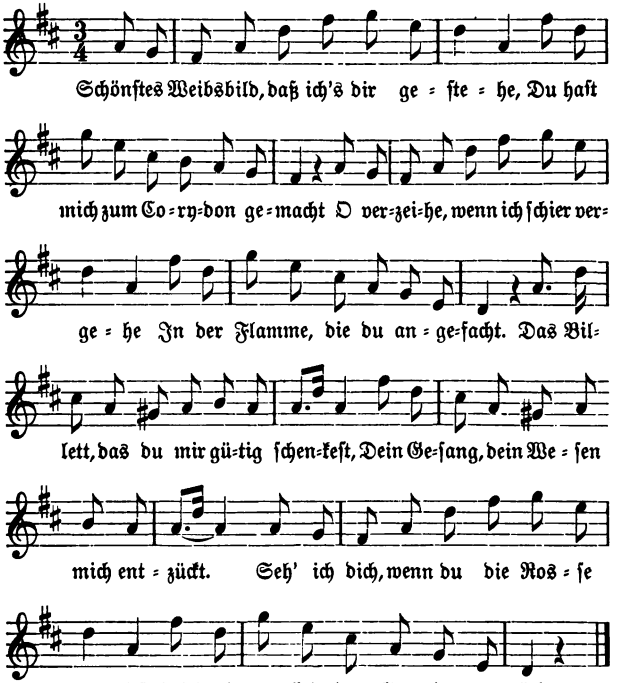

Nr. 2.

Af "Kjøge Huuskors".

Attende Scene.

Allegro moderato.

Ferdinand.

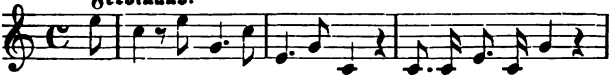

1. Vel=an! Pa=rat jeg er til Liſt; Nu Cou=ra=ge blot!

Allegretto.

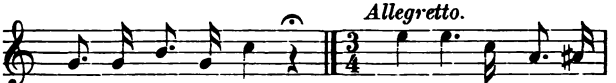

Lyk=kes vil den viſt. Ak hvil=ken Nød! Min

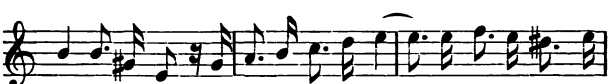

On=kel er død! Ak aldrig jeg for=vin=der et ſaa grumt, ſaa

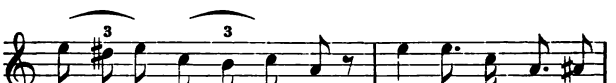

gru=e=ligt, græs=ſe=ligt Stød! Men Skjæbnen bød, Min

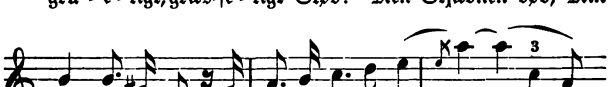

Taa=re den flød, Den væ=bed mi=ne Kin = = der, Og

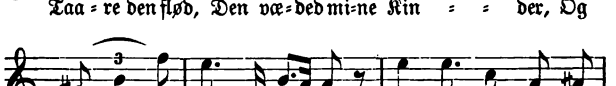

Øi=et mig end for=blin=der. Skjæbnen ſaa haard For=

2. Af Kjøge Huuskors.

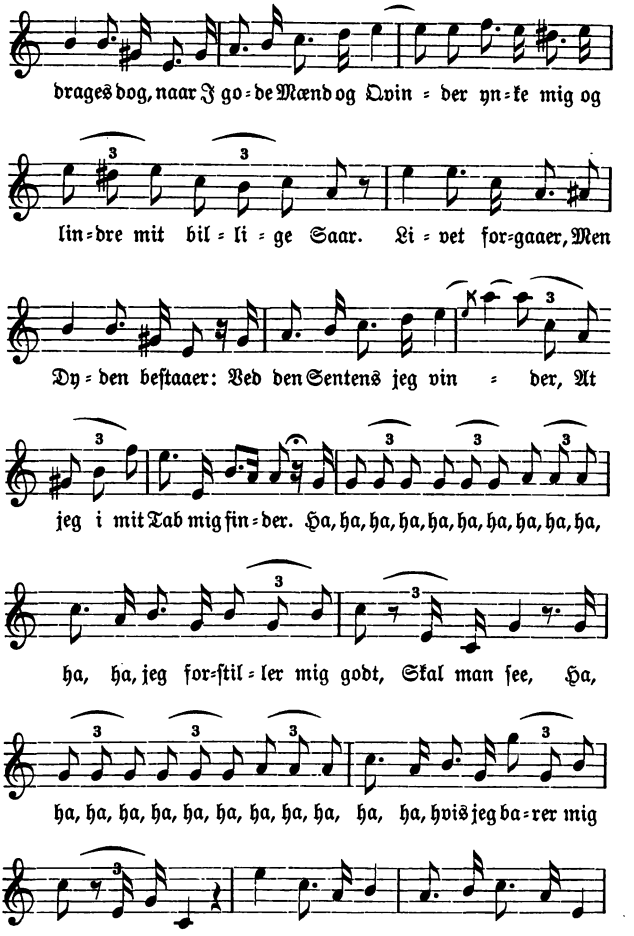

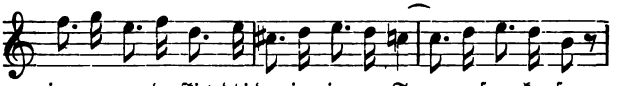

jeg maa græde, ſtjøndt i-dag jeg in-gen Taa - re frem kan faae.

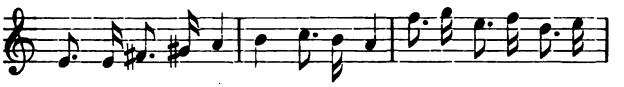

Mon jeg ik - ke kan? Jo, det gaaer an; Naar jeg gnider Øi-et,

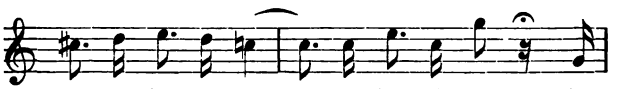

tæn-ker jeg, at ſag - tens det vil gaae. Ha,

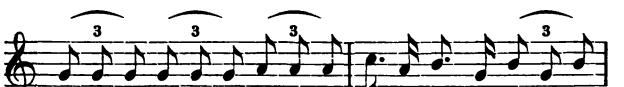

ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, jeg for-ſtil-ler mig

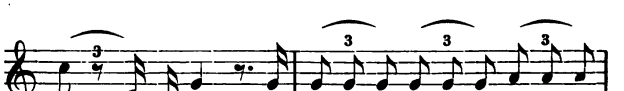

godt, Skal man ſee, Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha,

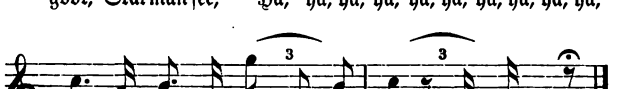

ha, ha, hvis jeg ba-rer mig blot For at lee.

Allegro moderato.

Ferdinand. **Niels.**

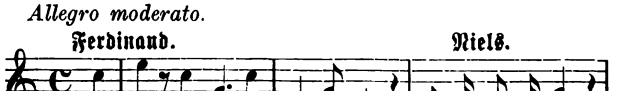

2. Luk op! lad mig ei læn-gerſtaae! Mon jeg hør-te ret?

2. Af Kjøge Huuskors.

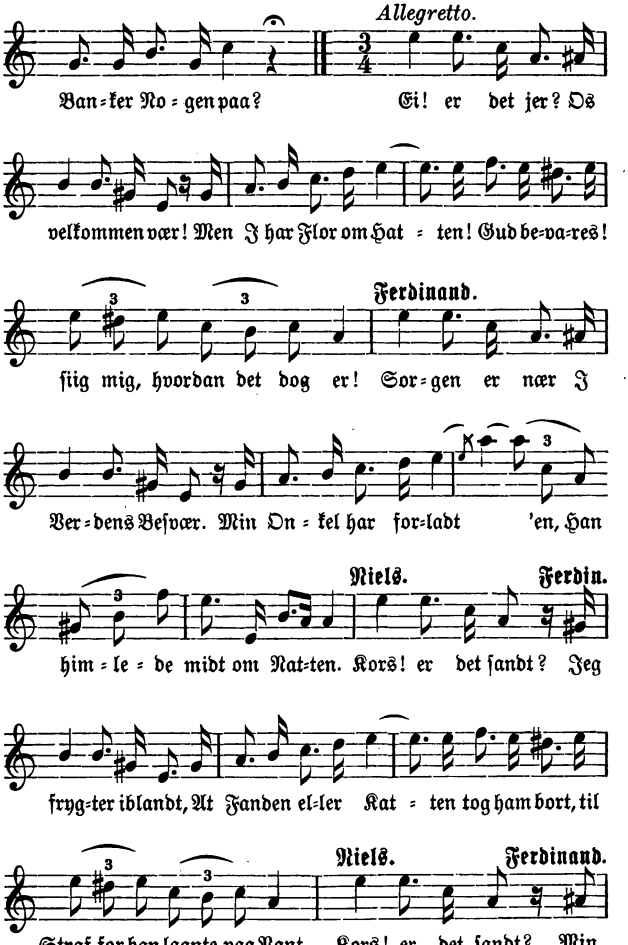

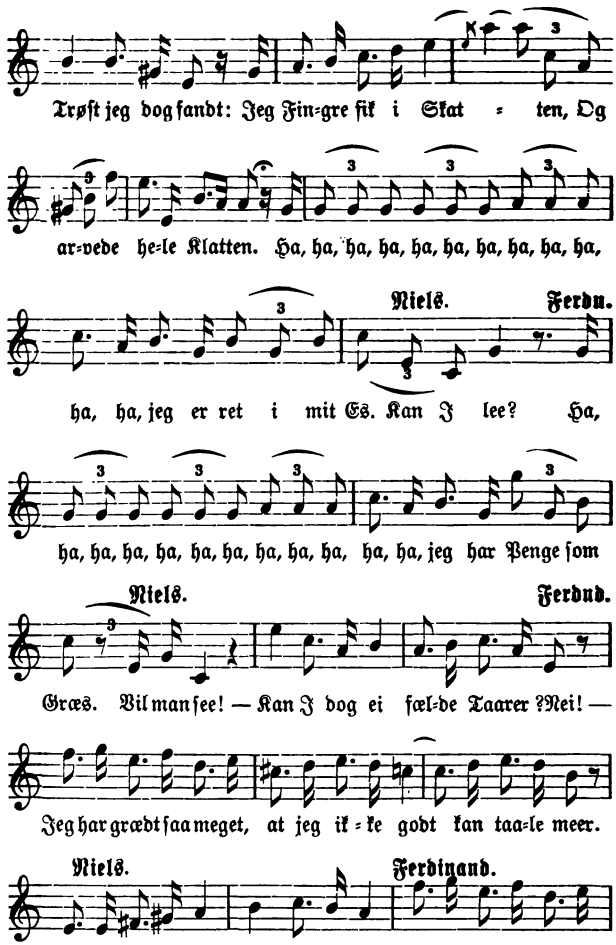
Trøſt jeg dog fandt: Jeg Fin=gre fik i Skat = ten, Og
ar=vede he=le Klatten. Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha,
Niels.
Ferdn.
ha, ha, jeg er ret i mit Es. Kan J lee? Ha,
ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, jeg har Penge ſom
Niels.
Ferdnd.
Græs. Vil man ſee! — Kan J dog ei fæl=de Taarer ?Nei! —
Jeg har grædt ſaa meget, at jeg ik=ke godt kan taa=le meer.
Niels.
Ferdinand.
Skik og Brug det vil, Graad maa der=til. Ja jeg græder med det

2. Af Kjøge Huuskors.

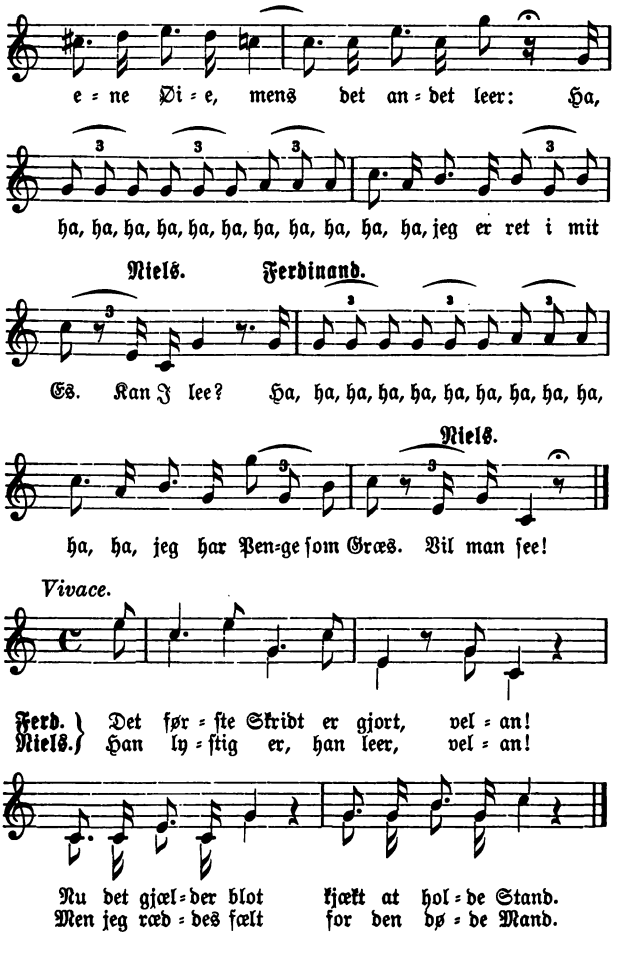

Nr. 3.

Af "Kjøge Hunskors".

Nittende Scene.

Allegro moderato.

Niels.

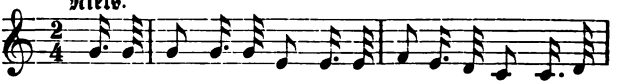

1. Tænk engang! midt i Nat Kom en græs-ſe-lig Kat; Han faldt
Med et Spring, ſaa det ſprat, Da jeg ſlog til ham glat, Han om

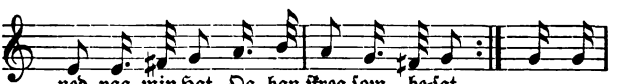

ned paa min Hat, Og han ſtreg ſom be-ſat.
Bjel-ken tog fat, Hvor han lag-de ſig plat. Fælt med

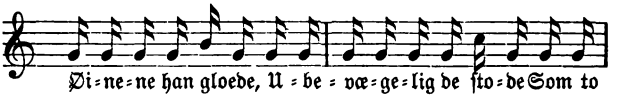

Øi-ne-ne han gloede, U-be-væ-ge-lig de ſto-de Som to

Lyg-ter i hans Ho'de; Men hvor kunde jeg for-mo-de,

Moderato.

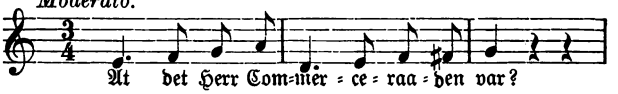

At det Herr Com-mer-ce-raa-den var?

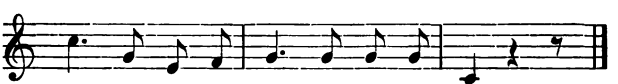

At det Herr Com-mer-ce-raa-den var?

Nr. 4.

Af "Kjøge Huuskors".

Tre og tyvende Scene.

Andantino grazioso.

Ferdinand.

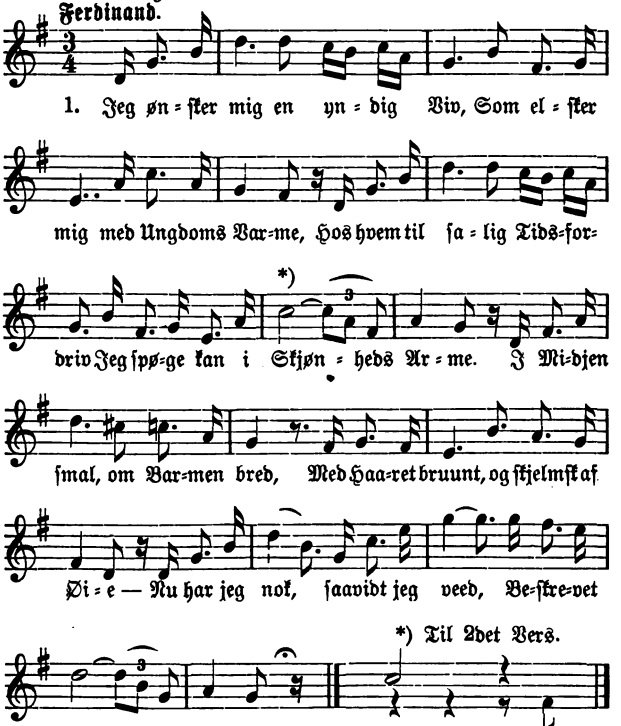

Nr. 5.

Af "Kjøge Hnuskors".

Fyrgetyvende Scene.

Allegro assai.

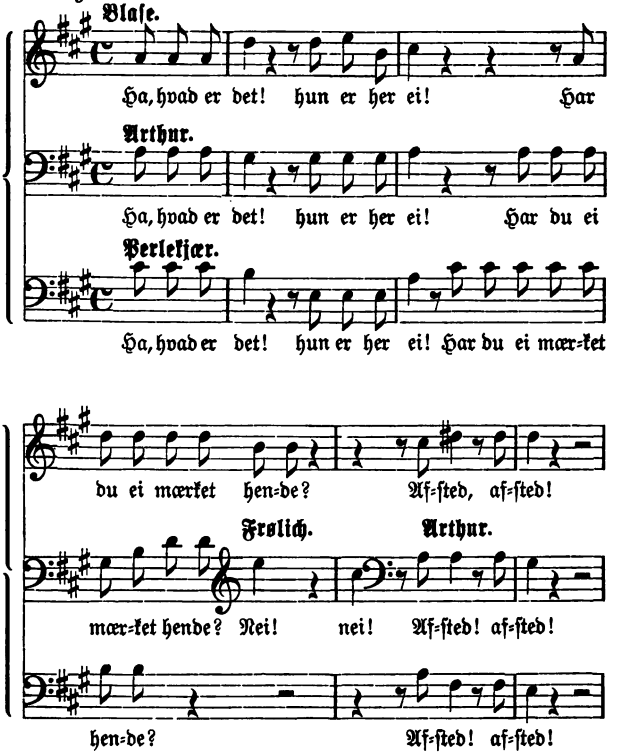

5. Af Kjøge Huuskors.

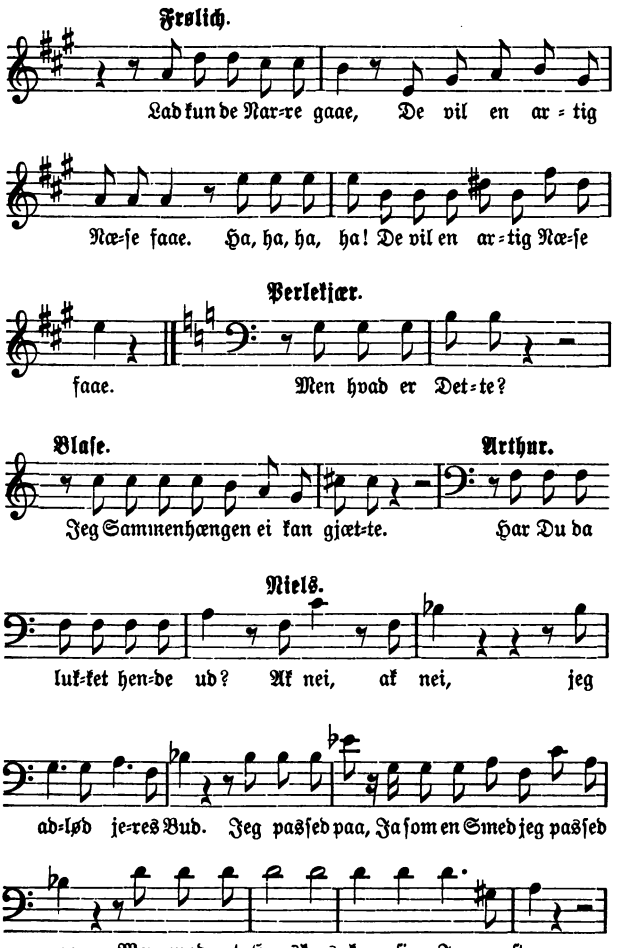

Muſikbilag.

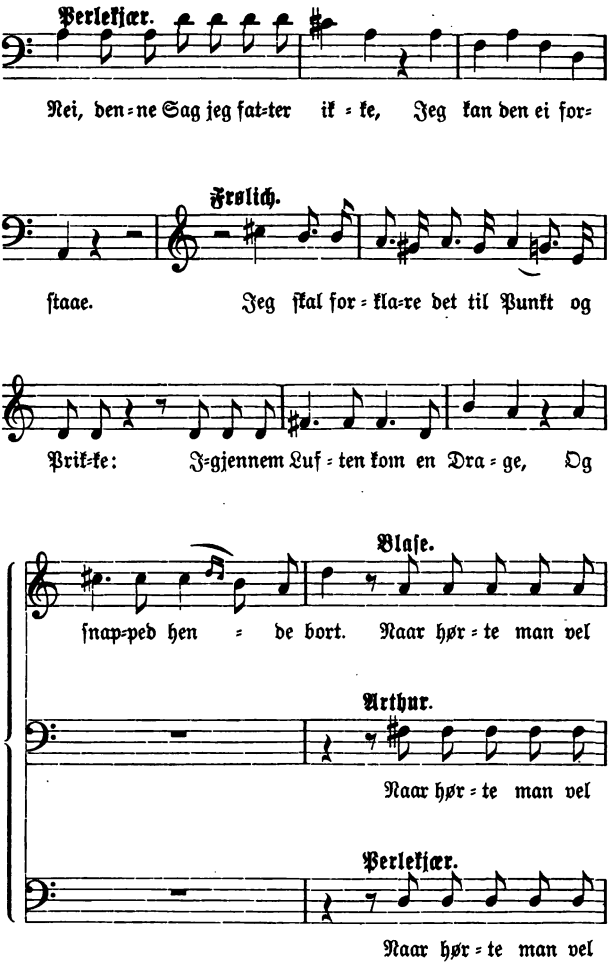
Perlekjær.
Nei, den=ne Sag jeg fat=ter ik=ke, Jeg kan den ei for=
Frølich.
ſtaae. Jeg ſkal for=kla=re det til Punkt og
Prik=ke: I=gjennem Luf=ten kom en Dra=ge, Og
Blaſe.
ſnap=ped hen=de bort. Naar hør=te man vel
Arthur.
Naar hør=te man vel
Perlekjær.
Naar hør=te man vel

5. Af Kjøge Huuskors.

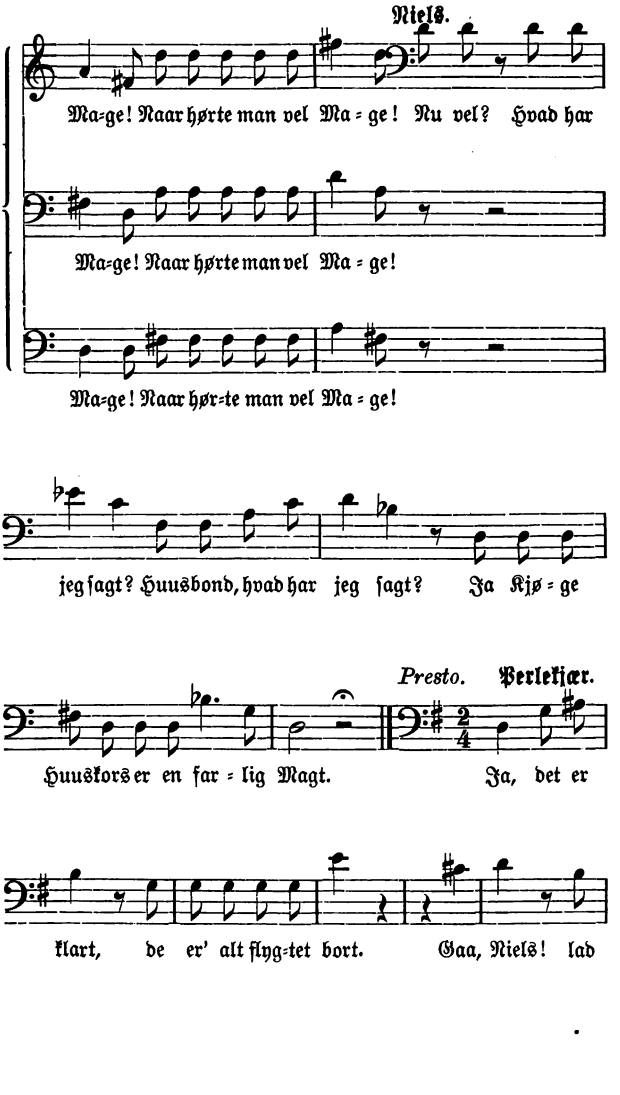

Muſikbilag.

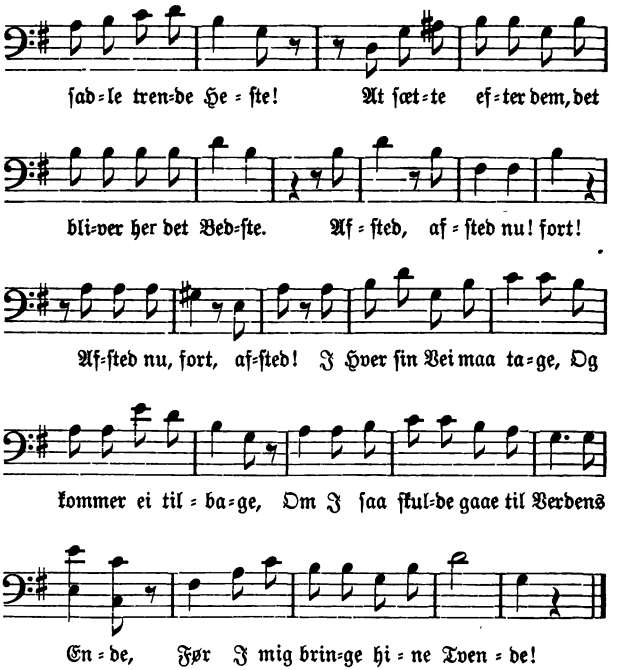
ſad=le tren=de He = ſte! At ſæt=te ef=ter dem, det
bli=ver her det Bed=ſte. Af = ſted, af = ſted nu! fort!
Af=ſted nu, fort, af=ſted! I Hver ſin Vei maa ta=ge, Og
kommer ei til = ba=ge, Om I ſaa ſkul=de gaae til Verdens
En = de, Før I mig brin=ge hi = ne Tven = de!

Nr. 6.

Af "De Danſke i Paris".

Første Act, første Scene.

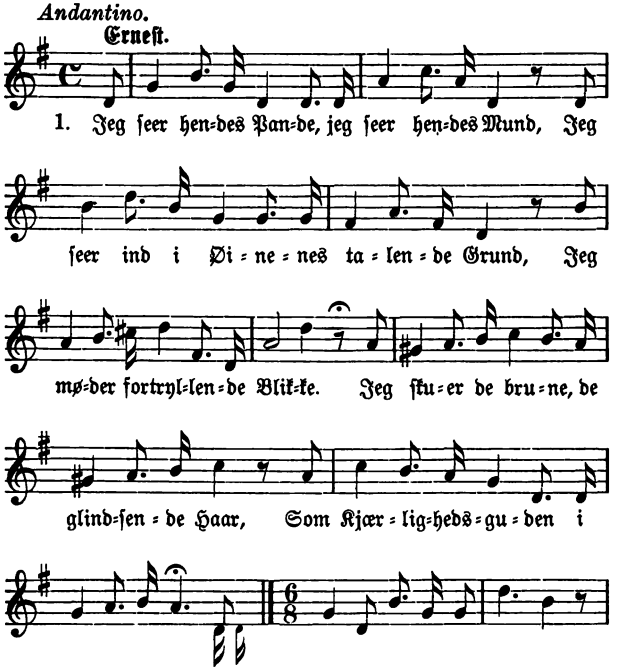

Muſikbilag.

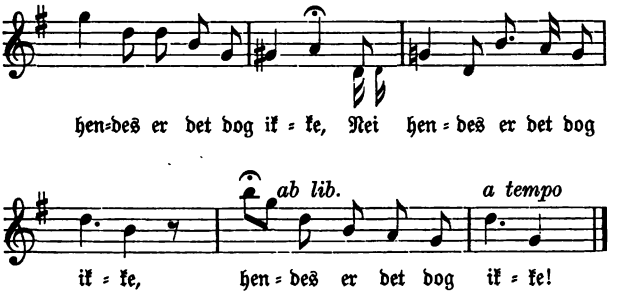
hen=des er det dog ik = ke, Nei hen = des er det dog
ik = ke,
ab lib.
a tempo
hen = des er det dog ik = ke!

Nr. 7.

Af "De Danſke i Paris".

Anden Act, ſjette Scene.

Allegretto.

Mikkel.

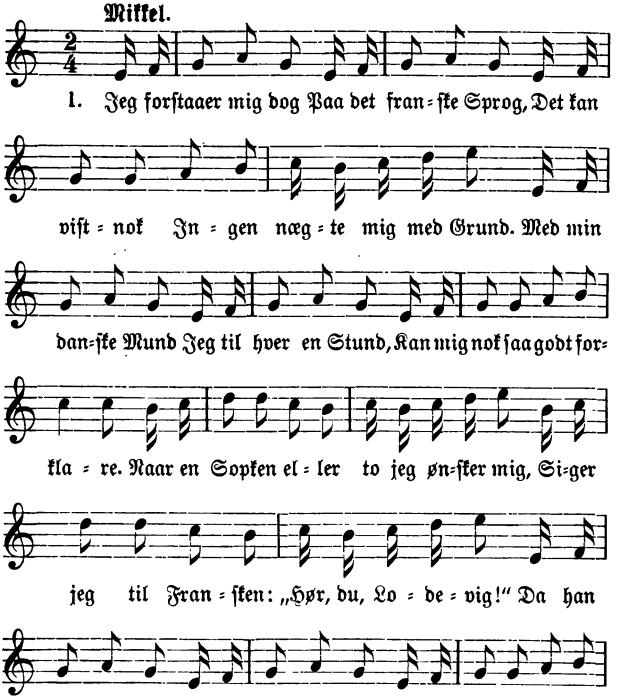

Muſikbilag.

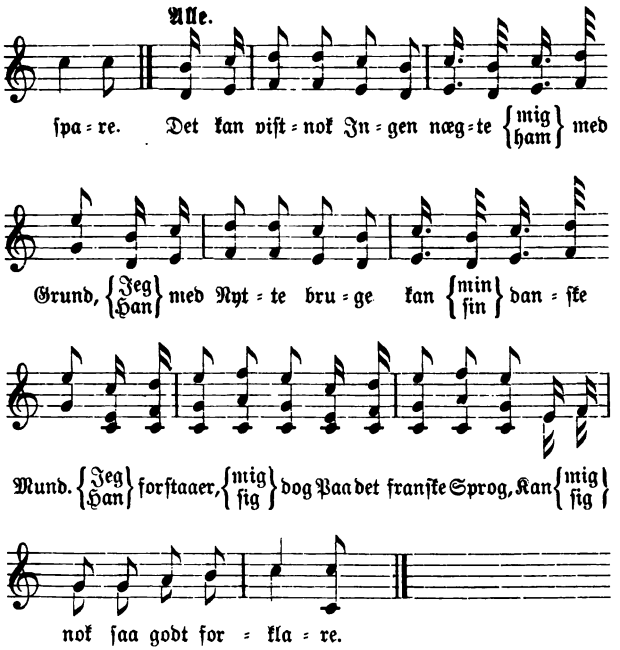

SALLY B. SALOMONS BOGTR.

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.

CANCELLED
MAY 20 '74 H
JUN 20 1974